ISSN 1977-0766

Dziennik Urzędowy L 352
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

21 grudnia 2012

Spis treści

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1241/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1138/2011 w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji** 1

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 1242/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. ustalające na rok połowowy 2013 ceny orientacyjne oraz unijne ceny producenta na niektóre produkty rybołówstwa na mocy rozporządzenia (WE) nr 104/2000** 6

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 1243/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów** 10

★ **Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1244/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie** 13

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 1245/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie** 15

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1246/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 616/2007 otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na mięso drobiowe pochodzące z Brazylii, Tajlandii i pozostałych państw trzecich oraz ustanawiające odstępstwa od tego rozporządzenia na lata 2012–2013** 16

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1247/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i częstotliwości dokonywania zgłoszeń dotyczących transakcji do repozytoriów transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji** [1] 20

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1248/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu wniosku o rejestrację jako repozytorium transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji** [1] 30

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1249/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu dokumentacji, która ma być zachowywana przez kontrahentów centralnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji** [1] 32

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1250/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu** 40

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1251/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga** 42

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1252/2012 z dnia 20 grudnia 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 44

DECYZJE

2012/808/WPZiB:

★ **Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Atalanta/4/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie mianowania dowódcy operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta)** 46

★ **Decyzja wykonawcza Rady 2012/809/WPZiB z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie** 47

PL

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na stronie 88)

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1241/2012

z dnia 11 grudnia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1138/2011 w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja") po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W sierpniu 2010 r. Komisja w drodze zawiadomienia o wszczęciu opublikowanego w dniu 13 sierpnia 2010 r. [2], wszczęła postępowanie w odniesieniu do przywozu niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji („państwa, których dotyczy postępowanie").

(2) W maju 2011 r., rozporządzeniem (UE) nr 446/2011 [3] („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych") Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji, a w listopadzie 2011 r. nałożono ostateczne cło antydumpingowe na przywóz tych samych produktów rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1138/2011 [4] („rozporządzenie w sprawie ceł ostatecznych").

(3) W dniu 21 stycznia 2012 r. przedsiębiorstwo PT Ecogreen Oleochemicals, indonezyjski eksporter alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, przedsiębiorstwo Ecogreen Oleochemicals (Singapore) Pte. Ltd oraz przedsiębiorstwo Ecogreen Oleochemicals GmbH (zwane dalej łącznie „Ecogreen") wniosły skargę (sprawa T-28/12) do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych w zakresie, w jakim dotyczyło ono cła antydumpingowego w odniesieniu do Ecogreen. Ecogreen podważył dostosowanie dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do jego ceny eksportowej do celów porównania ceny eksportowej z wartością normalną spółki.

(4) W dniu 16 lutego 2012 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał wyrok w sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska przeciwko Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT). Trybunał Sprawiedliwości oddalił odwołania i odwołania wzajemne od wyroku Sądu w sprawie T-249/06 Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) przeciwko Radzie Unii Europejskiej. Sąd stwierdził nieważność art. 1 rozporządzenia (WE) nr 954/2006 [5] w odniesieniu do Interpipe NTRP VAT, między innymi ze względu na oczywisty błąd w ocenie związanej z dokonaniem dostosowania opartego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i), a w odniesieniu do Interpipe Niko Tube ZAT z innych powodów.

(5) Biorąc pod uwagę, że stan faktyczny w przypadku Ecogreen jest podobny do stanu faktycznego w przypadku Interpipe NTRP VAT w odniesieniu do dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, a zwłaszcza w odniesieniu do poniższych powiązanych czynników: wielkości sprzedaży bezpośredniej do państw trzecich mniejszej niż 8 % (1–5 %) łącznej sprzedaży eksportowej; istnienia wspólnej własności przedsiębiorstwa handlowego i producenta

[1] Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.
[2] Dz.U. C 219 z 13.8.2010, s. 12.
[3] Dz.U. L 122 z 11.5.2011, s. 47.
[4] Dz.U. L 293 z 11.11.2011, s. 1.

[5] Rozporządzenie Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175 z 29.6.2006, s. 4).

eksportującego/kontroli nad nimi; charakteru funkcji wykonywanych przez przedsiębiorstwo handlowe i producenta eksportującego, uznaje się za stosowne ponowne obliczenie marginesu dumpingu dla Ecogreen bez dokonania dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) i odpowiednią zmianę rozporządzenia.

A. **NOWA OCENA USTALEŃ NA PODSTAWIE WYROKU SĄDU**

(6) Po wyeliminowaniu dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) margines dumpingu ustalony dla Ecogreen, wyrażony jako odsetek ceny importowej CIF na granicy Unii, przed ocleniem, wynosi mniej niż 2 %, a zatem jest objęty zasadą *de mimimis* zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W świetle powyższego należy zakończyć dochodzenie w odniesieniu do Ecogreen bez wprowadzania środków.

(7) Należy skorygować margines dumpingu dla wszystkich spółek w Indonezji, odmienny niż dla innego producenta eksportującego z indywidualnym marginesem, który został oparty na marginesie współpracującego indonezyjskiego producenta eksportującego z najwyższym marginesem dumpingu, tak by uwzględnić ponownie obliczony margines dumpingu Ecogreen.

B. **UJAWNIANIE USTALEŃ**

(8) Zainteresowane strony zostały poinformowane o propozycji skorygowania stawek cła antydumpingowego dwoma powiadomieniami celem ujawnienia ustaleń, jednym wysłanym dnia 13 czerwca 2012 r. i drugim wysłanym dnia 25 września 2012 r. Zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego wszystkim stronom został przyznany okres następujący po każdym ujawnieniu ustaleń, w trakcie którego mogły składać oświadczenia.

(9) Uwagi dotyczące ujawnienia ustaleń z dnia 13 czerwca 2012 r. zostały przekazane przez P.T. Musim Mas (PTMM) – drugiego producenta eksportującego w Indonezji, jednego producenta w Unii i jednego producenta eksportującego w Malezji. PTMM zwrócił się z prośbą o spotkanie wyjaśniające ze służbami Komisji i takie spotkanie wyjaśniające się odbyło.

(10) PTMM, dla którego również dokonano dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i), podniósł, że wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P powinien spowodować ponowne obliczenie marginesu, podobnego do tego, którego dokonano dla Ecogreen, bez dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i), ponieważ z chwilą, z którą stwierdza się istnienie jednego podmiotu gospodarczego złożonego z producenta eksportującego i przedsiębiorstwa handlowego, nie można dokonać dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i). Spółka wniosła również, że ciężar dowiedzenia, że należy dokonać dostosowania, spoczywa na instytucjach i że nie dowiodły one tego w przypadku PTMM. Dowodziła również, że jej sytuacja była identyczna z sytuacją Ecogreen i każda różnica w traktowaniu równałaby się dyskryminacji.

(11) W odniesieniu do uwag PTMM należy zauważyć, że z wyroku Trybunału w sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P nie wynika, iż z chwilą powstania jednego podmiotu gospodarczego nie można dokonywać dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) uznaje się za uzasadnione w przypadku PTMM, jak to zostało wyjaśnione w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych, w korespondencji ze spółką i poniżej.

(12) Istnieje szereg różnic między okolicznościami w przypadku dwóch indonezyjskich producentów eksportujących, zwłaszcza między poniższymi powiązanymi czynnikami: wielkością bezpośredniej sprzedaży eksportowej dokonanej przez producenta; znaczeniem działalności przedsiębiorstwa handlowego i funkcją produktów pozyskanych z niepowiązanych spółek; istnieniem umowy między przedsiębiorstwem handlowym a producentem, która przewidywała, że przedsiębiorstwo handlowe miało otrzymywać prowizję za sprzedaż eksportową. Biorąc pod uwagę zróżnicowaną sytuację, w której znajdowały się obie spółki, należy odrzucić argument dotyczący dyskryminacji.

(13) Należy zauważyć, że PTMM również wniósł odwołanie (sprawa T-26/12) do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych w zakresie, w jakim cło antydumpingowe dotyczyło PTMM.

(14) Jeden producent eksportujący w Malezji utrzymywał, że ponowne obliczenie marginesu dla Ecogreen, bez dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) nie znalazło potwierdzenia w wyroku w sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P lub zawartych w nich faktach. Wskazał on, że Sąd w sprawie T-249/06 znalazł oczywisty błąd w ocenie w zastosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej uzyskiwanej przez Sepco w kontekście transakcji dotyczących rur produkowanych przez Interpipe NTRP VAT, ale nie tych, które były produkowane przez Interpipe Niko Tube ZAT. Okoliczności faktyczne w przypadku Ecogreen nie mogły być zatem jednocześnie podobne do sytuacji Interpipe NTRP VAT i sytuacji Interpipe Niko Tube ZAT ze względu na różnice w sytuacji obu tych spółek.

(15) Argument ten został przyjęty. Sytuacja Ecogreen jest rzeczywiście podobna do tej, w której znajduje się Interpipe NTRP VAT. Ustalenie to uzasadnia potrzebę podjęcia odpowiednich kroków, by ponownie obliczyć margines dumpingu dla Ecogreen bez dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i).

(16) Producent eksportujący w Malezji ponadto podtrzymywał, że sytuacja Ecogreen, opisana w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych, nie jest nawet podobna do sytuacji, w której znalazł się Interpipe NTRP VAT. Po ponownej ocenie dokładnych okoliczności faktycznych w przypadku Ecogreen, uznaje się jednak, że są one wystarczająco podobne do okoliczności faktycznych w przypadku Interpipe NTRP VAT, ponieważ Sąd ustalił podczas oceny, czy spółka prowadząca działalność handlową była pod kontrolą producenta eksportującego lub czy istniała wspólna kontrola, że taka kontrola jak w przypadku Interpipe NTRP VAT istniała w przypadku Ecogreen. Ustalenie to oraz kilka innych czynników, jak wskazano w motywie 4, prowadzą do wniosku, że dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie powinno było mieć miejsca.

(17) Ten sam producent eksportujący w Malezji, jako alternatywny argument odnoszący się do podobieństw między sytuacją Ecogreen i okolicznościami sprawy T-249/06, wnosił, że powiadomienie mające na celu ujawnienie ustaleń przesłane w dniu 13 czerwca 2012 r. było niewystarczające i że powinno się dokonać dodatkowego ujawnienia podstawowych faktów i względów, na których podstawie uzasadnione jest dokonanie ponownego obliczenia dla Ecogreen. Jeden producent w Unii również stwierdził, że oba ujawnienia, o których mowa w motywie 8 były niewystarczające, i dowodził, że został pozbawiony prawa do obrony.

(18) W tym kontekście należy przypomnieć, że pewne szczegóły odnoszące się do konkretnych spółek, które mają charakter poufny, nie mogą być ujawnione stronom trzecim. Jednak charakter okoliczności faktycznych w przypadku Ecogreen, które są podobne do okoliczności w przypadku Interpipe NTRP VAT, jak zostało wskazane w motywie 5, został ujawniony zainteresowanym stronom w dniach 13 czerwca 2012 r. i 25 września 2012 r., którym został przyznany okres następujący po ujawnieniu ustaleń, w trakcie którego mogły składać oświadczenia zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.

(19) W odpowiedzi na drugie ujawnienie ustaleń wysłane w dniu 25 września 2012 r. strony głównie podtrzymały swoje twierdzenia zawarte w odpowiedziach na ujawnienia ustaleń z dnia 13 czerwca 2012 r.

(20) PTMM rozszerzył swoje uwagi, opierając się na swoim głównym twierdzeniu, w myśl którego istnienie jednego podmiotu gospodarczego złożonego z PTMM i jego przedsiębiorstwa handlowego wyłącza dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, podnosząc, że instytucje przekształcają doktrynę jednego podmiotu gospodarczego, określoną przez sądy, w podejście funkcjonalne, w którym byłaby wymagana analiza funkcji powiązanego przedsiębiorstwa handlowego.

(21) Odnotowuje się, że ta sprawa obejmuje kwestię prawną, która jest przedmiotem zawisłej sprawy.

(22) Ponadto PTMM twierdził, że argumenty w motywie 12 powyżej nie są przekonujące i nie wystarczą do rozróżnienia okoliczności Ecogreen i PTMM odpowiednio.

(23) Pod tym względem wystarczy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, różne traktowanie spółek, które nie znajdują się w jednakowej sytuacji, nie oznacza dyskryminacji ([1]). Na tym tle każda jednostkowa sprawa może być oceniona indywidualnie w kontekście ustaleń zawartych w wyrokach T-249/09 i sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P.

(24) Pierwszy argument: wielkość bezpośredniej sprzedaży eksportowej dokonana przez producenta. PTMM wniósł, że nie ma działu ds. marketingu i sprzedaży i stwierdził, że cała sprzedaż zrealizowana bezpośrednio przez producenta w Indonezji (a nie przez powiązane przedsiębiorstwo handlowe) została przeprowadzona zgodnie z wymogami prawnymi. Funkcje marketingowe i sprzedaży były wykonywane przez jego przedsiębiorstwo handlowe w Singapurze. Z tego powodu PTMM wniósł, że ten argument nie uzasadnia dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego ani rozróżnienia dokonanego między PTMM z jednej strony a Interpipe NTRP VAT z drugiej.

(25) Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że należy dokonać rzetelnego porównania między ceną eksportową i wartością normalną na tym samym poziomie handlu, biorąc pod uwagę różnice, które wpływają na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowań i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice między czynnikami, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

(26) Na tej podstawie i jak zostało to wyjaśnione w motywie 38 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dostosowania w przypadku m.in. różnic prowizji między cenami sprzedaży eksportowej i sprzedaży krajowej podczas pierwotnych dochodzeń zostały uznane za uzasadnione ze względu na różnice w kanałach sprzedaży między sprzedażą eksportową do Unii Europejskiej i sprzedażą krajową.

(27) Argumenty przedstawione przez PTMM nie są sprzeczne z pierwszym argumentem, mianowicie, że poziom bezpośredniej sprzedaży eksportowej osiągnięty przez PTMM jest wyższy niż osiągnięty przez Interpipe NTRP VAT i że ten fakt odróżnia PTMM od Ecogreen. Biorąc rzeczywiście pod uwagę poziom bezpośredniej sprzedaży eksportowej, można jedynie wyciągnąć wniosek, że sprzedaż eksportowa PTMM jest realizowana nie tylko przez jego powiązane przedsiębiorstwo handlowe w Singapurze, ale również w Indonezji.

([1]) Sprawa C-248/04, Koninklijke Cooperatie Cosun [2006] Zb.Orz. s. I-10211, pkt 72, i sprawa C-303/05 Advocaten voor de Wereld [2007] Zb.Orz. s. I-3633, pkt 56. Sprawa C-372/06 Asda Stores Ltd przeciwko Commissioners of Her Majesty's Revenue and Customs, [2007] Zb.Orz. s. I-11223, pkt 62.

(28) Drugi argument: znaczenie działalności przedsiębiorstwa handlowego i funkcji produktów pozyskanych z niepowiązanych spółek. PTMM wniósł, że – mimo, iż nie zaprzecza, że jego powiązane przedsiębiorstwo handlowe było zaangażowane w obrót szeregiem różnych produktów opartych na oleju palmowym – argument jest błędny, ponieważ został oparty na działalności nieobjętej pierwotnym dochodzeniem.

(29) Aby ocenić, czy funkcje przedsiębiorstwa handlowego nie są funkcjami wewnętrznego departamentu ds. sprzedaży czy raczej funkcjami przedstawiciela handlowego pracującego na zasadzie prowizji w rozumieniu wyroku Sądu w sprawie T-249/06, działalność przedsiębiorstwa handlowego musi być oceniona w świetle realiów gospodarczych. Istnieją podobieństwa w odniesieniu do funkcji przedsiębiorstwa handlowego odnośnie do produktu objętego postępowaniem i innych produktów w obrocie. Zgodnie z wyjaśnieniami zamieszczonymi poniżej w motywie 30 i 31, zostało to potwierdzone tym, że stosunek między PTMM i jego powiązanym przedsiębiorstwem handlowym, w tym kwestia dotycząca funkcji tego ostatniego, dla większości, jeżeli nie dla wszystkich produktów, jest unormowany w jednej umowie bez wyróżniania poszczególnych produktów. Należy zauważyć, że ogólna działalność przedsiębiorstwa handlowego jest oparta w znacznym stopniu na dostawach pochodzących z niepowiązanych spółek. Funkcje przedsiębiorstwa handlowego są zatem podobne do tych, które wykonuje przedstawiciel handlowy pracujący na zasadzie prowizji.

(30) Trzeci argument: istnienie umowy między podmiotem gospodarczym a producentem, która przewidywała, że przedsiębiorstwo handlowe miało otrzymywać prowizję za sprzedaż eksportową. PTMM stwierdził, że umowa ta była umową ramową mającą na celu regulowanie cen transferowych między powiązanymi stronami, by dostosować je do obowiązujących indonezyjskich/singapurskich wytycznych podatkowych i akceptowanych na szczeblu międzynarodowym wytycznych dotyczących cen transferowych.

(31) Fakt, że umowa ta może być również zastosowana do obliczenia ceny wolnorynkowej zgodnie z mającymi zastosowanie wytycznymi podatkowymi nie stoi w sprzeczności z ustaleniem, że zgodnie z umową przedsiębiorstwo handlowe otrzymywało prowizję w postaci stałej marży zysku jedynie za swoją działalność międzynarodową związaną z marketingiem i sprzedażą. Faktycznie sama nazwa i warunki umowy uzasadniają ustalenie, że umowa miała na celu unormowanie stosunku między PTMM a przedsiębiorstwem handlowym oraz że nie była ograniczona do cen transferowych i kwestii podatkowych. Umowa dowodzi zatem poszlakowo, że funkcje przedsiębiorstwa handlowego są podobne do tych, które wykonuje przedstawiciel handlowy pracujący na zasadzie prowizji.

(32) W świetle argumentów przedstawionych powyżej instytucje spełniły wymogi standardu dowodu wymagane przez utrwalone orzecznictwo ([1]): oparły swoje ustalenia na dowodach bezpośrednich lub przynajmniej poszlakowych. W odniesieniu do PTMM i z powodów wyjaśnionych powyżej dostosowanie cen eksportowych na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest uzasadnione i należy zatem zachować obecny poziom cła antydumpingowego.

([1]) T 249/06, pkt 180 i 181.

C. **PODSUMOWANIE**

(33) Na podstawie powyższego należy zmienić stawki cła mające zastosowanie do Ecogreen i wszystkich innych spółek w Indonezji (z wyjątkiem P.T. Musim Mas). Zmienione stawki powinny być zastosowane wstecznie od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1138/2011, w tym do każdego przywozu podlegającego tymczasowemu cłu od dnia 12 maja 2011 r. do dnia 11 listopada 2011 r. W konsekwencji należy zwrócić lub umorzyć ostateczne cło antydumpingowe, które zostało zapłacone lub zaksięgowane zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1138/2011 w jego pierwotnej wersji i tymczasowe cło antydumpingowe ostatecznie pobrane na podstawie art. 2 tego samego rozporządzenia w jego pierwotnej wersji ponad stawkę cła określonego w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1138/2011 zmienionego niniejszym rozporządzeniem. Wnioski o zwrot lub umorzenie powinny być składane do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wpis dotyczący Indonezji w tabeli w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1138/2011 otrzymuje brzmienie:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (w EUR za tonę netto)	Dodatkowy kod TARIC
„Indonezja	P.T. Ecogreen Oleochemicals Batam, Kabil, Batam	0,00	B111
	P.T. Musim Mas, Tanjung Mulia, Medan, Sumatera Utara	45,63	B112
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	45,63	B999”

Artykuł 2

Zwraca się lub umarza kwoty cła zapłacone lub zaksięgowane, na podstawie art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1138/2011 w jego pierwotnej wersji i kwoty tymczasowego cła antydumpingowego ostatecznie pobranego na podstawie art. 2 tego samego rozporządzenia w jego pierwotnej wersji, które przekraczają kwoty ustanowione art. 1 niniejszego rozporządzenia. Wnioski o zwrot lub umorzenie należy składać do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 listopada 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1242/2012

z dnia 18 grudnia 2012 r.

ustalające na rok połowowy 2013 ceny orientacyjne oraz unijne ceny producenta na niektóre produkty rybołówstwa na mocy rozporządzenia (WE) nr 104/2000

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 43 ust. 3 Traktatu stanowi, iż Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania cen.

(2) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury [1] ceny orientacyjne i unijne ceny producenta powinny być ustalane na każdy rok połowowy celem określenia poziomu interwencji cenowych na rynku w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa.

(3) Rada jest zobowiązana do ustalenia cen orientacyjnych dla każdego z produktów i grup produktów wymienionych w załącznikach I oraz II do rozporządzenia (WE) nr 104/2000 oraz do ustalenia unijnych cen producenta dla produktów wymienionych w załączniku III do tego rozporządzenia.

(4) Na podstawie aktualnie dostępnych danych na temat cen odnośnych produktów oraz kryteriów ustanowionych w art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 w roku połowowym 2013 należy podwyższyć, utrzymać bądź obniżyć ceny orientacyjne poszczególnych gatunków.

(5) Należy ustanowić unijną cenę producenta w przypadku jednego z produktów wymienionych w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 104/2000 i obliczyć unijne ceny producenta w odniesieniu do innych produktów z wykorzystaniem współczynników przeliczeniowych ustanowionych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 802/2006 z dnia 30 maja 2006 r. ustalającym współczynniki przeliczeniowe mające zastosowanie do ryb z rodzajów *Thunnus* i *Euthynnus* [2].

(6) Należy ustalić unijną cenę producenta na rok połowowy 2013 na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 18 ust. 2 tiret pierwsze i drugie oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do roku połowowego trwającego od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. ceny orientacyjne przewidziane w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 określono w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W roku połowowym trwającym od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. unijne ceny producenta przewidziane w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 podano w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22.

[2] Dz.U. L 144 z 31.5.2006, s. 15.

ZAŁĄCZNIK I

Produkty wymienione w załącznikach I oraz II do rozporządzenia (WE) nr 104/2000

Załączniki	Gatunek	Postać handlowa	Cena orientacyjna (EUR/t)
I	1. Śledź z gatunku *Clupea harengus*	Ryba cała	289
	2. Sardynki z gatunku *Sardina pilchardus*	Ryba cała	588
	3. Koleń (*Squalus acanthias*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	1 157
	4. Rekinek (*Scyliorhinus* spp.)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	704
	5. Karmazyny (*Sebastes* spp.)	Ryba cała	1 230
	6. Dorsz z gatunku *Gadus morhua*	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	1 613
	7. Czarniak (*Pollachius virens*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	827
	8. Plamiak (*Melanogrammus aeglefinus*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	975
	9. Witlinek (*Merlangius merlangus*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	907
	10. Molwy (*Molva* spp.)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	1 176
	11. Makrela z gatunku *Scomber scombrus*	Ryba cała	336
	12. Makrela z gatunku *Scomber japonicus*	Ryba cała	294
	13. Sardela (*Engraulis* spp.)	Ryba cała	1 287
	14. Gładzica (*Pleuronectes platessa*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową od 1.1.2013 do 30.4.2013	1 016
		Ryba cała lub ryba patroszona z głową od 1.5.2013 do 31.12.2013	1 404
	15. Morszczuk z gatunku *Merluccius merluccius*	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	3 235
	16. Smuklice (*Lepidorhombus* spp.)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	2 389
	17. Zimnica (*Limanda limanda*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	795
	18. Stornia (*Platichthys flesus*)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	505
	19. Albakora lub tuńczyk biały (*Thunnus alalunga*)	Ryba cała	2 343
		Ryba patroszona z głową	2 388
	20. Mątwy (*Sepia officinalis i Rossia macrosoma*)	Całe	1 826
	21. Żabnica (*Lophius* spp.)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	2 893
		Odgłowione	6 015
	22. Krewetka z gatunku *Crangon crangon*	Ugotowane w wodzie	2 446

Załączniki	Gatunek	Postać handlowa	Cena orientacyjna (EUR/t)
	23. Krewetka północna (*Pandalus borealis*)	Ugotowane w wodzie	7 005
		Świeże lub schłodzone	1 638
	24. Krab kieszeniec (*Cancer pagurus*)	Całe	1 718
	25. Homarzec (*Nephrops norvegicus*)	Całe	5 222
		Ogony	4 160
	26. Sole (*Solea* spp.)	Ryba cała lub ryba patroszona z głową	6 911
II	1. Halibut niebieski (*Reinhardtius hippoglossoides*)	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	1 974
	2. Morszczuk z rodzaju *Merluccius* spp.	Mrożone, w całości, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	1 270
		Mrożone, odfiletowane, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	1 513
	3. Kielec i morlesz (*Dentex dentex oraz Pagellus* spp.)	Mrożone, w partiach lub w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	1 461
	4. Włócznik (*Xiphias gladius*)	Mrożone, w całości, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	4 098
	5. Mątwy (*Sepia officinalis*) (*Rossia macrosoma*) (*Sepiola rondeletti*)	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	2 002
	6. Ośmiornice (*Octopus* spp.)	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	2 293
	7. Kałamarnice (*Loligo* spp.)	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	1 203
	8. Kałamarnica (*Ommastrephes sagittatus*)	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	961
	9. *Illex argentinus*	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	886
	10. Krewetka z rodziny *Penaeidae* — Krewetka z gatunku *Parapenaeus longirostris*	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	4 070
	— Inne gatunki z rodziny *Penaeidae*	Mrożone, w oryginalnych opakowaniach zawierających te same produkty	7 813

ZAŁĄCZNIK II

Produkty wymienione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 104/2000

Gatunek	Masa	Specyfikacje handlowe	Wspólnotowa cena producenta (EUR/t)
Tuńczyk żółtopłetwy (*Thunnus albacares*)	ważący ponad 10 kg (jedna sztuka)	Całe	1 248
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
	ważący nie więcej niż 10 kg (jedna sztuka)	Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
Albakora (*Thunnus alalunga*)	ważący ponad 10 kg (jedna sztuka)	Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
	ważący nie więcej niż 10 kg (jedna sztuka)	Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
Bonito (*Katsuwonus pelamis*)		Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
Tuńczyk błękitnopłetwy (*Thunnus thynnus*)		Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	
Inne gatunki rodzajów *Thunnus* i *Euthynnus*		Całe	
		Ryba patroszona i bez skrzeli	
		Inne	

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1243/2012

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1342/2008 [1] ustanowiono długoterminowy plan w zakresie stad dorsza w cieśninie Kattegat; w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche; na zachód od Szkocji; i w Morzu Irlandzkim, a także połowu tych stad („plan dotyczący dorsza"). Celem planu dotyczącego dorsza jest zapewnienie zrównoważonej eksploatacji tych stad dorsza na podstawie maksymalnego podtrzymywalnego połowu. Cel ten ma zostać osiągnięty przy jednoczesnym utrzymaniu określonego poziomu śmiertelności połowowej dorsza dla odpowiednich grup wiekowych.

(2) Art. 7, 8 i 9 oraz art. 12 planu dotyczącego dorsza zawierają – do celów osiągnięcia celu tego planu – przepisy szczególne określające dokładną metodę corocznego ustalania, z jednej strony, całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) i, z drugiej strony – ograniczeń nakładu połowowego.

(3) Ocena naukowa dotycząca skuteczności planu dotyczącego dorsza przeprowadzona przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) wykazała, że istnieje szereg problemów związanych z kształtem i funkcjonowaniem planu dotyczącego dorsza. Nie kwestionując celów planu dotyczącego dorsza, STECF stwierdził, że jest mało prawdopodobne, by cele te zostały osiągnięte w ramach czasowych, które byłyby zgodne z konkluzjami ze Światowego Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju w Johannesburgu (2002 r.), chyba że mankamenty kształtu tego planu, związane między innymi ze stosowaniem art. 9 i 12, zostaną naprawione.

(4) Art. 9 zawiera szczegółowe przepisy odnoszące się do ustalania TAC przy niewystarczających danych, w sytuacjach gdy nie można zastosować przepisów o ustalaniu TAC zawartych w art. 7 i 8 ze względu na brak wystarczająco dokładnych i reprezentatywnych informacji. Choć stosowanie automatycznych rocznych redukcji TAC o 25 % miało mieć miejsce wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, w latach 2009–2012 stało się regułą. W rezultacie od wejścia w życie planu dotyczącego dorsza TAC dla danych obszarów zostały znacznie zredukowane i dalsze automatyczne cięcia prowadziłyby do faktycznego zamknięcia połowów dorsza w tych obszarach. Z oceny naukowej przeprowadzonej przez STECF wynika, że aby osiągnąć cele planu dotyczącego dorsza, właściwsze byłoby w niektórych przypadkach dopuszczenie większej elastyczności, mającej odzwierciedlić opinię naukową dla poszczególnych przypadków. W ramach tej elastyczności należałoby zatem dopuścić zawieszenie – pod pewnymi warunkami – rocznych redukcji TAC lub ustalenie alternatywnego poziomu TAC, bez narażania na szwank celów planu dotyczącego dorsza.

(5) Art. 12 zawiera szczegółowe przepisy odnoszące się do ustalania dopuszczalnego nakładu połowowego. Z uwagi na to, że te same dostosowania wyrażone procentowo mają zastosowanie – zgodnie z art. 12 ust. 4 – do dopuszczalnego nakładu połowowego zgodnie z automatycznym rocznym ograniczaniem śmiertelności połowowej (na mocy art. 7 i 8) oraz z automatycznymi rocznymi redukcjami TAC (na mocy art. 9), dopuszczalny nakład połowowy był od roku 2009 do roku 2012 zmniejszany o 25 % rocznie w obszarach, do których ma zastosowanie art. 9, oraz znacznie zmniejszany w obszarach, do których ma zastosowanie art. 8. Zatem od wejścia w życie planu dotyczącego dorsza znacznie zmniejszono przydziały maksymalnych dopuszczalnych nakładów połowowych w odniesieniu do głównych narzędzi połowowych służących do połowu dorsza. Zgodnie z opinią naukową nie można wykazać, że takie automatyczne coroczne zmniejszanie dopuszczalnego nakładu połowowego prowadziło do oczekiwanego ograniczania śmiertelności połowowej. W rzeczywistości skutkiem automatycznego corocznego zmniejszania nakładu było także usunięcie lub zredukowanie zachęt dla rybaków do ograniczania śmiertelności połowowej za pomocą pozostałych środków przewidzianych w art. 13. Dalsze stosowanie automatycznego corocznego zmniejszania nakładu nie doprowadziłoby do osiągnięcia celów planu dotyczącego dorsza, ale miałoby znaczący wpływ ekonomiczno-społeczny na te segmenty floty, które wykorzystują te same narzędzia, ale prowadzą głównie połowy gatunków innych niż dorsz. Należy zatem umożliwić elastyczniejsze podejście, które dopuściłoby zawieszenie automatycznego corocznego zmniejszania nakładu połowowego bez narażania na szwank celów planu dotyczącego dorsza.

(6) Z uwagi na powyższe, ważne jest, by art. 9 i 12 planu dotyczącego dorsza zostały pilnie zmienione, tak aby umożliwić stosowanie nowych przepisów do celów ustalania uprawnień do połowów na rok 2013.

[1] Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 20.

(7) Art. 43 ust. 2 TFUE przewiduje, że Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, ustanawiają wspólną organizację rynków rybołówstwa przewidzianą w art. 40 ust. 1 TFUE, jak również inne przepisy niezbędne dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rybołówstwa. Art. 43 ust. 3 TFUE stanowi, że Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania i przydziału wielkości dopuszczalnych połowów.

(8) Zmiany do art. 9 i 12 ustanawiają konkretne szczegółowe przepisy w celu ustalania uprawnień do połowów, wyrażonych za pomocą TAC, oraz ograniczeń nakładu połowowego. Dostosowują one aktualnie obowiązujące przepisy odnoszące się do ustalania uprawnień do połowów, nie zmieniając jednak celu planu dotyczącego dorsza. Są one zatem środkami ustalania i przydziału TAC i ograniczeń nakładu połowowego i nie mogą być uznawane ani za przepisy ustanawiające wspólną organizację rynków rybołówstwa, ani za przepisy niezbędne dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rybołówstwa.

(9) Rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1342/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9*

Specjalna procedura ustalania TAC

1. Jeżeli brakuje wystarczających informacji do ustalenia TAC zgodnie z art. 7, TAC dla stad dorsza w cieśninie Kattegat, na zachód od Szkocji i w Morzu Irlandzkim ustala się na poziomie wskazanym w opinii naukowej. Jednak jeżeli poziom wskazany w opinii naukowej jest o ponad 20 % wyższy niż TAC w roku poprzednim, ustala się je na poziomie o 20 % wyższym niż TAC w roku poprzednim, lub jeżeli poziom wskazany w opinii naukowej jest o ponad 20 % niższy niż TAC w roku poprzednim, ustala się je na poziomie o 20 % niższym niż TAC w roku poprzednim.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1– w przypadku gdy opinia naukowa wskazuje, że nie powinny mieć miejsca połowy ukierunkowane oraz że:

a) przyłowy powinny zostać zminimalizowane lub zredukowane do najniższego możliwego poziomu; lub

b) połowy dorsza powinny zostać zredukowane do najniższego możliwego poziomu –

Rada może podjąć decyzję o niestosowaniu rocznego dostosowania do TAC w kolejnym roku lub w kolejnych latach, pod warunkiem że ustalony TAC odnosi się wyłącznie do przyłowów.

3. Jeżeli brakuje wystarczających informacji do ustalenia TAC zgodnie z art. 8, TAC dla stad dorsza w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche ustala się, stosując odpowiednio ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, chyba że w wyniku konsultacji z Norwegią zostanie ustalony inny poziom TAC.

4. Jeżeli opinia naukowa wskazuje, że zastosowanie zasad określonych w art. 8 ust. 1–4 nie jest właściwe do zrealizowania celów planu, Rada może, niezależnie od wyżej wymienionych przepisów, podjąć decyzję o alternatywnym poziomie TAC.";

2) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W odniesieniu do zagregowanych grup nakładu połowowego, w przypadku których łączne połowy wyrażone procentowo zgodnie z ust. 3 lit. d) wynoszą 20 % lub więcej, zastosowanie mają roczne dostosowania. Maksymalny dopuszczalny nakład połowowy dla danych grup oblicza się w następujący sposób:

a) jeżeli stosuje się art. 7 lub art. 8, do podstawy stosuje się takie samo dostosowanie wyrażone procentowo jak ustanowione w tych artykułach w odniesieniu do śmiertelności połowowej;

b) jeżeli stosuje się art. 9, stosuje się takie samo wyrażone procentowo dostosowanie nakładu połowowego jak dostosowanie TAC w stosunku do roku poprzedniego.";

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W drodze odstępstwa od ust. 4, jeżeli maksymalny dopuszczalny nakład połowowy został ograniczony dla czterech kolejnych lat, Rada może podjąć decyzję o niestosowaniu rocznego dostosowania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego w kolejnym roku lub w kolejnych latach.".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1244/2012

z dnia 20 grudnia 2012 r.

w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 753/2011 z dnia 1 sierpnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie [1], w szczególności jego art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 1 sierpnia 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 753/2011.

(2) W dniu 20 listopada 2012 r. Komitet Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1988 (2011), uaktualnił wykaz osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

(3) Należy odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
E. FLOURENTZOU
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

I. **Do wykazu w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011 dodaje się poniższe pozycje.**

A. *Osoby powiązane z talibami*

1. Mohammed Qasim Sadozai Khudai Rahmin (*alias* Muhammad Qasim)

Tytuł: hadżi. Data urodzenia: między 1975 r. a 1976 r. Miejsce urodzenia: miejscowość Minar, dystrykt Garmser, prowincja Helmand, Afganistan. Obywatelstwo: afgańskie. Krajowy numer identyfikacyjny: a) 57388, afgański dowód tożsamości (tazkira) wydany w dystrykcie Lashkar Gah, prowincja Helmand, Afganistan; b) karta pobytu stałego nr 665, Ayno Maina, prowincja Kandahar, Afganistan. Adres: a) Wesh, Spin Boldak District, Kandahar Province, Afghanistan; b) Safaar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan; c) Room number 33, 5th Floor Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan. Inne informacje: a) właściciel Rahat Ltd. Brał udział w dostarczaniu talibom broni, w tym improwizowanych ładunków wybuchowych (IED); b) nazwisko ojca: hadżi Mullah Wali. Inne nazwisko ojca: hadżi Sadozai. Nazwisko dziadka: Khudai Rahim. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 21.11.2012 r.

B. *Podmioty oraz inne grupy i przedsiębiorstwa powiązane z talibami*

1. Rahat Ltd. (*alias* a) Rahat Trading Company; b) Haji Muhammad Qasim Sarafi; c) New Chagai Trading)

Adres: a) Branch Office 1: Room number 33, 5th Floor, Sarafi Market, Kandahar city, Kandahar Province, Afghanistan; b) Branch Office 2: Shop number 4, Azizi Bank, Haji Muhammad Isa Market, Wesh, Spin Boldak, Kandahar Province, Afghanistan; c) Branch Office 3: Safaar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan; d) Branch Office 4: Lashkar Gah, Helmand Province, Afganistan; e) Branch Office 5: Gereshk District, Helmand Province, Afghanistan; f) Branch Office 6: Zaranj District, Nimroz Province, Afghanistan; g) Branch Office 7: (i) Dr Barno Road, Quetta, Pakistan; (ii) Haji Mohammed Plaza, Tol Aram Road, near Jamaluddin Afghani Road, Quetta, Pakistan; (iii) Kandahari Bazaar, Quetta, Pakistan; h) Branch Office 8: Chaman, Baluchistan Province, Pakistan; i) Branch Office 9: Chaghi Bazaar, Chaghi, Baluchistan Province, Pakistan; j) Branch Office 10: Zahedan, Zabol Province, Iran. Inne informacje: a) Rahat Ltd. była wykorzystywana przez przywództwo talibów do przekazywania funduszy pochodzących od zewnętrznych darczyńców oraz z handlu narkotykami w celu finansowania działalności talibów w latach 2011 i 2012; b) właściciel: Mohammed Qasim Sadozai Khudai Rahim; c) ma również powiązania z Mohammadem Naimem Barichem Khudaidadem. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 21.11.2012 r.

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1245/2012

z dnia 20 grudnia 2012 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2011/235/WPZiB z dnia 12 kwietnia 2011 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Iranie [1],

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W odpowiedzi na pogarszającą się sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie, dnia 12 kwietnia 2011 r. Rada rozporządzeniem (UE) nr 359/2011 [2] nałożyła szereg środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom zgodnie z decyzją 2011/235/WPZiB.

(2) Dnia 20 grudnia 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/810/WPZiB [3] zmieniającą decyzję 2011/235/WPZiB odnośnie do zakresu środków dotyczących sprzętu, który mógłby zostać użyty do celów represji wewnętrznych.

(3) Środki te wchodzą w zakres Traktatu, zatem do ich wdrożenia konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na szczeblu Unii, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tych środków przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 359/2011.

(5) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1a rozporządzenia Rady (UE) nr 359/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) obecny ustęp otrzymuje numer 1;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państw członkowskich, wskazane w załączniku II, mogą zezwolić – na warunkach, jakie uznają za stosowne – na sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub eksport sprzętu, który mógłby zostać użyty w celu represji wewnętrznych, wskazanego w załączniku III, pod warunkiem że sprzęt ten jest wykorzystywany wyłącznie w celu ochrony personelu Unii i jej państw członkowskich w Iranie, lub zezwolić na świadczenie pomocy technicznej lub usług pośrednictwa lub zapewnienie finansowania lub pomocy finansowej, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), związanych z takim sprzętem.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.*

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
E. FLOURENTZOU
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 100 z 14.4.2011, s. 51.
[2] Dz.U. L 100 z 14.4.2011, s. 1.
[3] Zob. s. 49 niniejszego Dziennika Urzędowego.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1246/2012

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 616/2007 otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na mięso drobiowe pochodzące z Brazylii, Tajlandii i pozostałych państw trzecich oraz ustanawiające odstępstwa od tego rozporządzenia na lata 2012–2013

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") [1], w szczególności jego art. 144 ust. 1 i art. 148 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Brazylią oraz między Unią Europejską a Tajlandią, zatwierdzone decyzją Rady 2012/792/UE [2], przewidują przyznanie Brazylii, Tajlandii oraz pozostałym państwom trzecim nowych ilości przetworzonego mięsa drobiowego. Należy zatem zmienić rozporządzenie Komisji (WE) nr 616/2007 [3] w celu uwzględnienia nowych ilości.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 616/2007 przewiduje określoną metodę zarządzania kontyngentami taryfowymi na podstawie pochodzenia odnośnych produktów. Nowymi kontyngentami należałoby zarządzać w ten sam sposób.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 616/2007.

(4) Porozumienia z Brazylią i Tajlandią wchodzą w życie dnia 1 marca 2013 r., zaś przedmiotowe kontyngenty otwiera się na zasadzie rocznej na okres od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca. Należy zatem przewidzieć odstępstwa od niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 616/2007, które należy zmienić niniejszym rozporządzeniem. W szczególności należy proporcjonalnie zmniejszyć roczną ilość na rok kontyngentowy 2012/2013. Ponadto, jako że nie można składać z wyprzedzeniem wniosków w odniesieniu do nowych kontyngentów, które będą obowiązywać od dnia 1 marca 2013 r., jeden okres obowiązywania kontyngentu powinien mieć zastosowanie od dnia 1 marca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. Należy ustanowić odstępstwo od zwykłego okresu składania wniosków, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 616/2007. Należy odpowiednio zmienić okres ważności pozwoleń na przywóz.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 616/2007

W rozporządzeniu (WE) nr 616/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszym otwiera się kontyngenty taryfowe, wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do przywozów produktów objętych porozumieniami między Unią a Brazylią oraz między Unią a Tajlandią, zatwierdzonymi decyzją 2007/360/WE oraz decyzją Rady 2012/792/UE (*).

Kontyngenty taryfowe otwiera się na zasadzie rocznej, począwszy od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca.

(*) Dz.U. L 351 z 21.12.2012, s. 47.";

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Ilość ustalona dla rocznego okresu obwiązywania kontyngentu, z wyłączeniem kontyngentów w grupach nr 3, 4B, 5B i 6B, jest podzielona w następujący sposób na cztery podokresy:

a) 30 % od dnia 1 lipca do dnia 30 września;

b) 30 % od dnia 1 października do dnia 31 grudnia;

c) 20 % od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca;

d) 20 % od dnia 1 kwietnia do dnia 30 czerwca.

2. Rocznej ilości ustalonej dla kontyngentów w grupach nr 3, 4B, 5B i 6B nie dzieli się na podokresy.

3. Rocznymi ilościami ustalonymi dla kontyngentów w grupach nr 5A i 5B zarządza się poprzez przyznawanie uprawnień do przywozu na pierwszym etapie i wydawanie pozwoleń na przywóz na drugim etapie.";

[1] Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
[2] Dz.U. L 351 z 21.12.2012, s. 47.
[3] Dz.U. L 147 z 5.6.2007, s. 3.

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit pierwszy i drugi, wyrazy „grupa nr 5" oraz „grupy nr 5" zostają zastąpione wyrazami „grupy nr 5A i 5B" oraz „grup nr 5A i 5B";

b) w ust. 4 wyrazy „grup nr 3, 6 i 8" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 3, 6A, 6B i 8";

c) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wyrazy „grupa nr 5" zostają zastąpione wyrazami „grupy nr 5A i 5B";

(ii) w akapicie drugim lit. b) wyrazy „grup nr 3, 6 i 8" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 3, 6A, 6B i 8";

(iii) w akapicie trzecim wyrazy „grupy nr 5" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 5A i 5B";

d) w ust. 6 wyrazy „grup nr 3, 6 i 8" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 3, 6A, 6B i 8";

e) w ust. 7 akapit trzeci wyrazy „grup nr 3 i 6" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 3, 6A i 6B";

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wnioski o uprawnienia do przywozu dla grup nr 5A i 5B oraz o pozwolenia na przywóz dla innych grup mogą być składane tylko przez pierwszych siedem dni trzeciego miesiąca poprzedzającego każdy okres lub podokres obowiązywania kontyngentu.";

b) w ust. 2 wyrazy „grupa 5" zostają zastąpione wyrazami „grupy nr 5A i 5B" oraz wyrazy „grup nr 1, 4 i 7" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 1, 4A, 4B i 7";

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do 14. dnia miesiąca, w którym składane są wnioski, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o podanych w kilogramach całkowitych wnioskowanych ilościach dla każdej z grup, w podziale na numer porządkowy i pochodzenie.";

d) w ust. 5 akapit pierwszy i drugi, wyrazy „grupy nr 5" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 5A i 5B";

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „grupy nr 5" zostają zastąpione wyrazami „grup nr 5A i 5B";

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dla grup nr 5A i 5B i nie później niż dziesiątego dnia miesiąca następującego po każdym okresie lub podokresie obowiązywania kontyngentu – o ilościach objętych pozwoleniami, które wydały w trakcie tego okresu lub podokresu.";

b) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Powiadomienie, o którym mowa w lit. a) akapit pierwszy, nie ma zastosowania do grup nr 3, 4B, 5B i 6B.";

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ilości objęte ust. 1 i 3 podaje się w kilogramach i w podziale na numer porządkowy. Ilości objęte ust. 2 podaje się w kilogramach i w podziale na numer porządkowy i pochodzenie.";

6) w art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 22 rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 (*) pozwolenia na przywóz są ważne przez okres 150 dni od pierwszego dnia okresu lub podokresu obowiązywania kontyngentu, w odniesieniu do którego zostały wydane.

Dla grup nr 5A i 5B pozwolenia są ważne przez 15 dni roboczych od daty faktycznego wydania, zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 376/2008. Uprawnienia do przywozu są ważne od pierwszego dnia okresu lub podokresu obowiązywania kontyngentu, w odniesieniu do którego został złożony wniosek, i do dnia 30 czerwca tego samego okresu obowiązywania kontyngentu.

(*) Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.";

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 8*

1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu w ramach kontyngentów wspomnianych w art. 1 niniejszego rozporządzenia jest uwarunkowane przedstawieniem świadectwa pochodzenia wydanego przez właściwe organy Brazylii (dla grup nr 1, 4A, 4B i 7) lub Tajlandii (dla grup nr 2, 5A i 5B) zgodnie z art. 55–65 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do grup nr 3, 6A, 6B i 8.";

8) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 616/2007

W odniesieniu do okresu obowiązywania kontyngentu od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. oraz w odniesieniu do kontyngentów taryfowych odpowiadających numerom porządkowym 09.4251, 09.4252, 09.4253, 09.4254, 09.4255, 09.4256, 09.4257, 09.4258, 09.4259, 09.4260, 09.4261, 09.4262, 09.4263, 09.4264 oraz 09.4265, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 616/2007, zmienionego artykułem 1 niniejszego rozporządzenia, zastosowanie mają następujące odstępstwa:

a) okres obowiązywania kontyngentu zostaje otwarty od dnia 1 marca do dnia 30 czerwca 2013 r., a ilość roczna zostaje zmniejszona o 67 %;

b) podokresy, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 616/2007, nie mają zastosowania;

c) wnioski o pozwolenia na przywóz oraz o uprawnienia do przywozu, o których mowa w art. 5 ust. 1 wymienionego rozporządzenia, można składać tylko przez pierwszych siedem dni stycznia 2013 r.;

d) pozwolenia na przywóz dla wszystkich grup z wyjątkiem pozwoleń dla grup 5A i 5B są ważne od dnia 1 marca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Artykuł 3

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Mięso drobiowe, solone lub w solance (*)

Państwo	Numer grupy	Okresowość zarządzania	Numer porządkowy	Kod CN	Stawka celna	Ilości roczne *(w tonach)*
Brazylia	1	Raz na kwartał	09.4211	ex 0210 99 39	15,4 %	170 807
Tajlandia	2	Raz na kwartał	09.4212	ex 0210 99 39	15,4 %	92 610
Inne	3	Raz na rok	09.4213	ex 0210 99 39	15,4 %	828

(*) Stosowalność systemu preferencyjnego określana jest w oparciu o kod CN oraz podlega opisowi kodu CN 0207: mięso drobiowe, solone lub w solance.

Wyroby z mięsa drobiowego innego niż mięso indycze

Państwo	Numer grupy	Okresowość zarządzania	Numer porządkowy	Kod CN	Stawka celna	Ilości roczne *(w tonach)*
Brazylia	4A	Raz na kwartał	09.4214 09.4251 09.4252	1602 32 19 1602 32 11 1602 32 30	8 % 630 EUR/t 10,9 %	79 477 15 800 62 905
	4B	Raz na rok	09.4253	1602 32 90	10,9 %	295
Tajlandia	5A	Raz na kwartał	09.4215 09.4254 09.4255 09.4256	1602 32 19 1602 32 30 1602 32 90 1602 39 29	8 % 10,9 % 10,9 % 10,9 %	160 033 14 000 2 100 13 500
	5B	Raz na rok	09.4257 09.4258 09.4259	1602 39 21 ex 1602 39 85 (1) ex 1602 39 85 (2)	630 EUR/t 10,9 % 10,9 %	10 600 600
Inne	6A	Raz na kwartał	09.4216 09.4260	1602 32 19 1602 32 30	8 % 10,9 %	11 443 2 800
	6B	Raz na rok	09.4261 09.4262 09.4263 09.4264 09.4265	1602 32 11 1602 32 90 1602 39 29 ex 1602 39 85 (1) ex 1602 39 85 (2)	630 EUR/t 10,9 % 10,9 % 10,9 % 10,9 %	340 470 220 148 125

(1) Przetworzone mięso z kaczek, gęsi, perliczek, zawierające 25 % masy lub więcej, ale nie mniej niż 57 % masy, mięsa lub podrobów, drobiowych.
(2) Przetworzone mięso z kaczek, gęsi, perliczek, zawierające mniej niż 25 % masy mięsa lub podrobów, drobiowych.

Wyroby z mięsa indyczego

Państwo	Numer grupy	Okresowość zarządzania	Numer porządkowy	Kod CN	Stawka celna	Ilości roczne *(w tonach)*
Brazylia	7	Raz na kwartał	09.4217	1602 31	8,5 %	92 300
Inne	8	Raz na kwartał	09.4218	1602 31	8,5 %	11 596”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1247/2012

z dnia 19 grudnia 2012 r.

ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i częstotliwości dokonywania zgłoszeń dotyczących transakcji do repozytoriów transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([1]),

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ([2]), w szczególności jego art. 9 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby uniknąć niespójności, przekazywanie repozytoriom transakcji wszelkich informacji zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 powinno następować według tych samych zasad i standardów oraz w jednolitych formatach, niezależnie od repozytorium transakcji, zaangażowanych kontrahentów i rodzaju instrumentów pochodnych. W związku z tym na potrzeby opisu obrotu instrumentami pochodnymi należy korzystać z jednolitego zbioru danych.

(2) Ponieważ instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zazwyczaj ani nie są jednoznacznie identyfikowalne za pomocą istniejących i szeroko stosowanych na rynkach finansowych kodów (takich jak kod ISIN, International Securities Identification Number), ani też nie dają się opisać z wykorzystaniem kodu ISO służącego do klasyfikacji instrumentów finansowych (CFI), konieczne jest opracowanie nowej, uniwersalnej metody identyfikacji. Jeżeli istnieje niepowtarzalny identyfikator produktu, który jest zgodny z zasadami niepowtarzalności, neutralności, wiarygodności, otwartego standardu, skalowalności oraz dostępności, a także jest dostępny po rozsądnych kosztach, podlega właściwemu systemowi zarządzania i jest przyjęty na potrzeby stosowania w Unii, należy go stosować. Dopóki nie istnieje niepowtarzalny identyfikator produktu spełniający te wymogi, należy stosować klasyfikację przejściową.

(3) Instrument bazowy powinien być identyfikowany za pomocą niepowtarzalnego identyfikatora, chociaż w chwili obecnej nie istnieje zestandaryzowany dla całego rynku kod umożliwiający identyfikację instrumentów bazowych wchodzących w skład koszyka. Kontrahenci powinni zatem zostać zobowiązani do wskazywania co najmniej, że dany instrument bazowy stanowi koszyk oraz, w miarę możliwości, do stosowania kodów ISIN w odniesieniu do zestandaryzowanych indeksów.

(4) Celem zapewnienia spójności wszystkie strony kontraktu pochodnego powinny być identyfikowane za pomocą niepowtarzalnego kodu. W szczególności celem zapewnienia spójności ze sprawozdaniem Komitetu ds. Systemów Płatności i Rozrachunku (Committee on Payment and Settlement Systems, CPSS) i Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (International Organisation of Securities Commissions, IOSCO) w sprawie wymogów dotyczących agregowania i zgłaszania danych na temat instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w którym jako narzędzie agregowania danych opisano identyfikatory podmiotów prawnych, do celów identyfikacji wszystkich kontrahentów finansowych i niefinansowych, maklerów, partnerów centralnych oraz beneficjentów należy stosować, gdy tylko będzie dostępny i przyjęty na potrzeby stosowania w Unii, globalny lub tymczasowy identyfikator podmiotu prawnego, który należy ustalić w ramach systemu zarządzania zgodnego z zaleceniami Rady Stabilności Finansowej w sprawie wymogów dotyczących danych. W przypadku transakcji dokonywanych na zlecenie jako beneficjentów należy wskazać osoby fizyczne lub podmioty prawne, w których imieniu zawarto dany kontrakt.

(5) Należy uwzględnić podejścia wykorzystywane w państwach trzecich, a także przez same repozytoria transakcji z chwilą rozpoczynania przez nie działalności. Aby zatem zapewnić kontrahentom rozwiązanie racjonalne pod względem kosztów oraz ograniczyć ryzyko operacyjne repozytoriów transakcji, należy wyznaczyć różne daty rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń dla poszczególnych klas instrumentów pochodnych – najwcześniejszą dla najbardziej zestandaryzowanych klas i późniejsze daty dla pozostałych klas. Kontrakty pochodne, które zostały zawarte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w tymże dniu lub po tym dniu i które nie obowiązują już w dniu rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń lub po tej dacie, mają drugorzędne znaczenie do celów regulacyjnych. Zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 648/2012 kontrakty te nadal podlegają jednak obowiązkowi zgłoszenia. Aby zapewnić w tych przypadkach wydajny i proporcjonalny system dokonywania zgłoszeń oraz uwzględnić kwestię trudności z odtworzeniem danych dotyczących kontraktów, które już nie obowiązują, w przypadku tych zgłoszeń należy przewidzieć wydłużony termin.

(6) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów wartościowych (dalej EUNGiPW).

(7) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu

([1]) Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym
([2]) Dz.U. L 201 z 27.7.2012.

Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ([1]) EUNGiPW przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat tego projektu wykonawczych standardów technicznych, przeanalizował związane z nimi potencjalne koszty i korzyści oraz zasięgnął opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych powołanej zgodnie z art. 37 wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Format zgłoszeń dotyczących kontraktów pochodnych

Informacje zawarte w zgłoszeniu dokonywanym zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 są przekazywane w formacie określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Częstotliwość zgłoszeń dotyczących kontraktów pochodnych

Jeżeli tak stanowi art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, kontrakty zgłaszane do repozytorium transakcji są codziennie poddawane wycenie według wartości rynkowej lub w oparciu o model. Wszelkie inne elementy zgłoszenia, określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia i w załączniku do aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny poziom szczegółowości informacji podlegających zgłoszeniu repozytoriom transakcji zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, są przekazywane w przypadku wystąpienia danego zdarzenia i z uwzględnieniem przewidzianych w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 terminów, w szczególności w odniesieniu do zawarcia, zmiany lub rozwiązania kontraktu.

Artykuł 3

Identyfikacja kontrahentów i pozostałych osób prawnych

1. Następujące podmioty prawne są identyfikowane w zgłoszeniu za pomocą identyfikatora podmiotu prawnego:

a) beneficjent będący osobą prawną;

b) makler;

c) partner centralny;

d) członek rozliczający będący osobą prawną;

e) kontrahent będący osobą prawną;

f) podmiot dokonujący zgłoszenia.

2. Jeżeli identyfikator podmiotu prawnego nie jest dostępny, w zgłoszeniu stosuje się tymczasowy identyfikator podmiotu ustalony na poziomie Unii, który jest:

a) niepowtarzalny;

b) neutralny;

c) wiarygodny,

d) oparty na otwartym standardzie;

e) skalowalny;

f) dostępny;

g) dostępny po rozsądnych kosztach;

h) objęty właściwym systemem zarządzania.

3. Jeżeli nie jest dostępny ani identyfikator podmiotu prawnego, ani tymczasowy identyfikator podmiotu, w zgłoszeniu stosuje się kod identyfikacyjny jednostki zgodnie z ISO 9362, o ile jest dostępny.

Artykuł 4

Identyfikacja instrumentów pochodnych

1. Kontrakt pochodny jest identyfikowany w zgłoszeniu za pomocą niepowtarzalnego identyfikatora produktu, który jest:

a) niepowtarzalny;

b) neutralny;

c) wiarygodny;

d) oparty na otwartym standardzie;

e) skalowalny;

f) dostępny;

g) dostępny po rozsądnych kosztach;

h) objęty właściwym systemem zarządzania.

2. Jeżeli nie istnieje niepowtarzalny identyfikator produktu, kontrakt pochodny jest identyfikowany w zgłoszeniu za pomocą kombinacji nadanego mu kodu ISIN zgodnie z ISO 6166 lub kodu Alternative Instrument Identifier z odpowiednim kodem CFI zgodnie z ISO 10962.

3. Jeżeli kombinacja, o której mowa w ust. 2, nie jest dostępna, rodzaj instrumentu pochodnego jest identyfikowany w następujący sposób:

a) jako klasę instrumentu pochodnego podaje się jedną z następujących kategorii:

   (i) towarowy instrument pochodny;

   (ii) kredytowy instrument pochodny;

   (iii) walutowy instrument pochodny;

   (iv) instrument pochodny na akcje;

   (v) instrument pochodny na stopę procentową;

   (vi) inne;

b) jako typ instrumentu pochodnego podaje się jedną z następujących kategorii:

   (i) kontrakty różnic kursowych;

   (ii) kontrakty terminowe na stopę procentową;

   (iii) kontrakty terminowe typu forward;

   (iv) kontrakty terminowe typu future;

   (v) opcje;

   (vi) swapy;

   (vii) inne;

c) w przypadku instrumentów pochodnych, które nie należą do konkretnej klasy lub konkretnego typu instrumentów pochodnych, zgłoszenie jest dokonywane w oparciu o klasę lub typ instrumentów pochodnych, które kontrahenci uzgodnili jako te, do których należy przyporządkować dany kontrakt.

([1]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

Artykuł 5

Data rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń

1. Kontrakty dotyczące kredytowych instrumentów pochodnych oraz instrumentów pochodnych na stopę procentową są zgłaszane:

a) jeżeli przed dniem 1 kwietnia 2013 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych zostało zarejestrowane repozytorium transakcji zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – począwszy od dnia 1 lipca 2013 r.;

b) jeżeli do dnia 1 kwietnia 2013 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych nie zostało zarejestrowane żadne repozytorium transakcji – po upływie 90 dni od zarejestrowania repozytorium transakcji dla danej klasy instrumentów pochodnych zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

c) jeżeli do dnia 1 lipca 2015 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych nie zostało zarejestrowane żadne repozytorium transakcji zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – począwszy od dnia 1 lipca 2015 r.; Wymóg dokonywania zgłoszeń zaczyna obowiązywać z tym dniem, a kontrakty są zgłaszane EUNGiPW zgodnie z art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia do chwili zarejestrowania repozytorium transakcji dla danej klasy instrumentów pochodnych.

2. Kontrakty pochodne inne niż wymienione w ust. 1 są zgłaszane:

a) jeżeli przed dniem 1 października 2013 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych zostało zarejestrowane repozytorium transakcji zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r.;

b) jeżeli do dnia 1 października 2013 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych nie zostało zarejestrowane żadne repozytorium transakcji – po upływie 90 dni od zarejestrowania repozytorium transakcji dla danej klasy instrumentów pochodnych zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

c) jeżeli do dnia 1 lipca 2015 r. dla danej klasy instrumentów pochodnych nie zostało zarejestrowane żadne repozytorium transakcji zgodnie z art. 55 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – począwszy od dnia 1 lipca 2015 r.; Wymóg dokonywania zgłoszeń zaczyna obowiązywać z tym dniem, a kontrakty są zgłaszane EUNGiPW zgodnie z art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia do chwili zarejestrowania repozytorium transakcji dla danej klasy instrumentów pochodnych.

3. Kontrakty pochodne, które obowiązywały w dniu 16 sierpnia 2012 r. i które nadal obowiązują w dniu rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń, są zgłaszane do repozytorium transakcji w terminie 90 dni od daty rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń dla danej klasy instrumentów pochodnych.

4. Kontrakty pochodne, które:

a) zostały zawarte przed dniem 16 sierpnia 2012 r. i w dalszym ciągu obowiązują w dniu 16 sierpnia 2012 r. lub

b) zostały zawarte w dniu 16 sierpnia 2012 r. lub po tym dniu

i które nie obowiązują już w dniu rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń lub po tej dacie, są zgłaszane do repozytorium transakcji w terminie 3 lat od daty rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń dla danej klasy instrumentów pochodnych.

5. Datę rozpoczęcia dokonywania zgłoszeń przedłuża się o 180 dni do celów zgłaszania informacji, o których mowa w art. 3 aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny poziom szczegółowości informacji podlegających zgłoszeniu repozytoriom transakcji zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela 1

Informacje dotyczące kontrahenta

	Pole	Format
	Strony kontraktu	
1	Znacznik czasu zgłoszenia	Zapis daty według ISO 8601 / zapis czasu według UTC.
2	Kod identyfikacyjny kontrahenta	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).
3	Kod identyfikacyjny drugiego kontrahenta	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).
4	Nazwa kontrahenta	100 znaków alfanumerycznych lub niewypełnione w przypadku, gdy podano identyfikator podmiotu prawnego (LEI).
5	Siedziba kontrahenta	500 znaków alfanumerycznych lub niewypełnione w przypadku, gdy podano identyfikator podmiotu prawnego (LEI).
6	Branża, do której należy kontrahent	Klasyfikacja: A = zakład ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE; C = instytucja kredytowa, która otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE; F = firma inwestycyjna, która otrzymała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE; I = zakład ubezpieczeń, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG; L = alternatywny fundusz inwestycyjny zarządzany przez ZAFI, który otrzymał zezwolenie lub został zarejestrowany zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE; O = instytucja pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 pkt a) dyrektywy 2003/41/WE; R = zakład reasekuracji, który otrzymał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE; U = UCITS i jego spółka zarządzająca, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE; lub niewypełnione w przypadku, gdy podano identyfikator podmiotu prawnego (LEI) lub w przypadku kontrahentów niefinansowych.
7	Kontrahent finansowy/niefinansowy	F = kontrahent finansowy, N = kontrahent niefinansowy.
8	Kod identyfikacyjny maklera	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).

	Pole	Format
	Strony kontraktu	
9	Kod identyfikacyjny podmiotu dokonującego zgłoszenia	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).
10	Kod identyfikacyjny członka rozliczającego	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).
11	Kod identyfikacyjny beneficjenta	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych).
12	Charakter, w jakim zawarto transakcję	P = na własny rachunek, A = na rachunek klienta.
13	Strona kontraktu, po której znajduje się kontrahent	B = kupujący / S = sprzedający.
14	Kontrakt z kontrahentem spoza EOG	Y = Tak / N = Nie.
15	Bezpośredni związek z działalnością gospodarczą lub działalnością w zakresie zarządzania aktywami i pasywami	Y = Tak / N = Nie.
16	Próg wiążący się z obowiązkiem rozliczania	Y = przekroczony, N = nieprzekroczony.
17	Wycena kontraktu według wartości rynkowej	Maksymalnie 20 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.
18	Waluta wyceny kontraktu według wartości rynkowej	Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.
19	Data wyceny	Zapis daty według ISO 8601.
20	Godzina wyceny	Zapis godziny według UTC.
21	Rodzaj wyceny	M = według wartości rynkowej / O = w oparciu o model.
22	Zabezpieczenie	U = niezabezpieczony, PC = częściowo zabezpieczony, OC = jednostronnie zabezpieczony lub FC = w pełni zabezpieczony.
23	Zabezpieczenie na poziomie portfela	Y = Tak / N = Nie.
24	Kod portfela, dla którego złożono zabezpieczenie	Maksymalnie 10 znaków numerycznych.
25	Wartość zabezpieczenia	Wskazanie całkowitej wartości złożonego zabezpieczenia; maksymalnie 20 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.

	Pole	Format
	Strony kontraktu	
26	Waluta wartości zabezpieczenia	Wskazanie waluty dla wartości podanej w polu 25; Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.

Tabela 2

Informacje dotyczące kontraktu

	Pole	Format	Rodzaje kontraktów pochodnych, których to dotyczy
	Sekcja 2a – rodzaj kontraktu		Wszystkie kontrakty
1	Stosowana klasyfikacja	Wskazanie stosowanej klasyfikacji: U = identyfikator produkt [zatwierdzony w Europie] I = ISIN/AII + CFI E = klasyfikacja przejściowa	
2	Kod identyfikacyjny produktu nr 1	Jeżeli klasyfikacja = U: Identyfikator produktu (UPI), do określenia Jeżeli klasyfikacja = I: ISIN lub AII, kod alfanumeryczny złożony z 12 znaków Jeżeli klasyfikacja = E: Klasa instrumentów pochodnych: CO = towarowy instrument pochodny CR = kredytowy instrument pochodny CU = walutowy instrument pochodny EQ = instrument pochodny na akcje IR = instrument pochodny na stopę procentową OT = inne	
3	Kod identyfikacyjny produktu nr 2	Jeżeli klasyfikacja = U: niewypełnione Jeżeli klasyfikacja = I: CFI, kod złożony z 6 znaków alfabetycznych Jeżeli klasyfikacja = E: Typ instrumentu pochodnego: CD = kontrakty różnic kursowych FR = kontrakty terminowe na stopę procentową FU = kontrakty terminowe typu future FW = kontrakty terminowe typu forward OP = opcja SW = swap OT = inne	

	Pole	Format	Rodzaje kontraktów pochodnych, których to dotyczy
4	Instrument bazowy	ISIN (12 znaków alfanumerycznych); LEI (20 znaków alfanumerycznych); tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), UPI (do określenia); B = koszyk; I = indeks.	
5	Waluta nominalna 1	Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.	
6	Waluta nominalna 2	Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.	
7	Waluta dostawy	Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.	
	Sekcja 2b – szczegółowe informacje dotyczące transakcji		Wszystkie kontrakty
8	Kod identyfikacyjny transakcji	Maksymalnie 52 znaki alfanumeryczne.	
9	Numer referencyjny transakcji	Maksymalnie 40 znaków alfanumerycznych.	
10	Miejsce realizacji transakcji	Kod identyfikacyjny platformy obrotu (MIC, Market Identifier Code) według ISO 10383, cztery znaki alfabetyczne. Tam, gdzie to stosowne, XOFF w przypadku instrumentów pochodnych notowanych na rynku regulowanym, które są przedmiotem obrotu pozagiełdowego, lub XXXX w przypadku instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.	
11	Kompresja	Y = jeżeli kontrakt jest wynikiem kompresji; N = jeżeli kontrakt nie jest wynikiem kompresji;	
12	Cena/stawka	Maksymalnie 20 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
13	Oznaczenie ceny	Np. kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne, procent.	
14	Kwota nominalna	Maksymalnie 20 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
15	Mnożnik ceny	Maksymalnie 10 znaków numerycznych.	
16	Ilość	Maksymalnie 10 znaków numerycznych.	
17	Płatność z góry	Maksymalnie 10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy w przypadku płatności dokonywanych przez kontrahenta dokonującego zgłoszenia oraz w formacie xxxx,yyyyy w przypadku płatności dokonywanych na rzecz kontrahenta dokonującego zgłoszenia.	
18	Typ dostawy	C = gotówka, P = fizyczna, O = możliwość wyboru przez kontrahenta.	
19	Znacznik czasu realizacji transakcji	Zapis daty według ISO 8601 / zapis godziny według UTC.	
20	Data wejścia w życie	Zapis daty według ISO 8601.	
21	Termin zapadalności	Zapis daty według ISO 8601.	

	Pole	Format	Rodzaje kontraktów pochodnych, których to dotyczy
22	Data rozwiązania	Zapis daty według ISO 8601.	
23	Data rozrachunku	Zapis daty według ISO 8601.	
24	Rodzaj umowy ramowej	Pole tekstowe o maksymalnie 50 znakach, wskazanie nazwy umowy ramowej, jeżeli z takowej korzystano.	
25	Wersja umowy ramowej	Rok w formacie xxxx.	
	Sekcja 2c – ograniczanie ryzyka / zgłaszanie ryzyka		Wszystkie kontrakty
26	Znacznik czasu potwierdzenia	Zapis daty według ISO 8601 / zapis godziny według UTC.	
27	Sposób dokonania potwierdzenia	Y = potwierdzony w inny sposób niż elektronicznie, N = niepotwierdzony, E = potwierdzony elektronicznie.	
	Sekcja 2d - Rozliczanie		Wszystkie kontrakty
28	Obowiązek rozliczania	Y = Tak / N = Nie.	
29	Rozliczono	Y = Tak / N = Nie.	
30	Znacznik czasu rozliczenia	Zapis daty według ISO 8601 / zapis godziny według UTC.	
31	Kod identyfikacyjny CCP	Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych) lub – jeżeli nie jest dostępny – tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych) lub – jeżeli oba nie są dostępne – kod identyfikacyjny jednostki (BIC) (11 znaków alfanumerycznych).	
32	Transakcja wewnątrzgrupowa	Y = Tak / N = Nie.	
	Sekcja 2e – stopy procentowe		Instrumenty pochodne na stopę procentową
33	Stała stopa procentowa części („nogi") 1	Znaki numeryczne w formacie xxxx,yyyyy.	
34	Stała stopa procentowa części („nogi") 2	Znaki numeryczne w formacie xxxx,yyyyy.	
35	Długość okresu stosowania stałej stopy procentowej	Faktyczna liczba dni/365; 30B/360 lub inny sposób obliczenia.	
36	Częstotliwość płatności – część („noga") o stałym oprocentowaniu	Będący liczbą całkowitą mnożnik (liczba całkowita) okresu czasu, który wskazuje, jak często kontrahenci wymieniają płatności, np. 10D, 3M, 5Y.	
37	Częstotliwość płatności – część o zmiennym oprocentowaniu	Będący liczbą całkowitą mnożnik (liczba całkowita) okresu czasu, który wskazuje, jak często kontrahenci wymieniają płatności, np. 10D, 3M, 5Y.	
38	Częstotliwość ustalania na nowo zmiennej stopy procentowej	D = Będący liczbą całkowitą mnożnik (liczba całkowita) okresu czasu, który wskazuje, jak często kontrahenci wymieniają płatności, np. 10D, 3M, 5Y.	
39	Zmienna stopa procentowa części („nogi") 1	Nazwa indeksu, od którego zależy zmienna stopa procentowa, np. 3M Euribor.	

	Pole	Format	Rodzaje kontraktów pochodnych, których to dotyczy
40	Zmienna stopa procentowa części („nogi") 2	Nazwa indeksu, od którego zależy zmienna stopa procentowa, np. 3M Euribor.	
	Sekcja 2f – transakcje walutowe		Walutowe instrumenty pochodne
41	Waluta 2	Kod waluty według ISO 4217, trzy znaki alfabetyczne.	
42	Kurs walutowy 1	Maksymalnie 10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
43	Terminowy kurs walutowy	Maksymalnie 10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
44	Podstawa kursu walutowego	Np. EUR/USD lub USD/EUR.	
	Sekcja 2g – transakcje towarowe	Jeżeli zgłoszony identyfikator produktu zawiera wszystkie poniższe informacje, nie ma potrzeby dokonywania zgłoszenia, chyba że istnieje obowiązek zgłoszenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1227/2011.	Towarowe instrumenty pochodne
	Ogólnie		
45	Towarowy instrument bazowy	AG = produkt rolny EN = energia FR = towary stanowiące fracht ME = metale IN = indeks EV = ochrona środowiska EX = towary egzotyczne	
46	Szczegółowe informacje dotyczące towaru	*Produkty rolne:* GO = ziarna zbóż, nasiona roślin oleistych DA = produkty mleczne LI = zwierzęta gospodarskie FO = produkty gospodarki leśnej SO = nietrwałe produkty rolne *Energia*: OI = ropa naftowa NG = gaz ziemny CO = węgiel EL = energia elektryczna IE = obejmujące różne nośniki energii *Metale*: PR = metale szlachetne NP = metale nieszlachetne *Związane z ochroną środowiska*: WE = pogoda EM = emisje	

	Pole	Format	Rodzaje kontraktów pochodnych, których to dotyczy
	Energia		
47	Miejsce lub strefa dostawy	Kod EIC złożony z 16 znaków alfanumerycznych.	
48	Punkt połączenia międzysystemowego	Pole tekstowe o maksymalnie 50 znakach.	
49	Rodzaj obciążenia	Obejmująca pola 50–54 sekcja do ewentualnego powtórzenia służąca określeniu profilu dostawy produktu dla poszczególnych okresów dostawy w ciągu dnia. BL = obciążenie podstawowe PL = obciążenie szczytowe OP = obciążenie pozaszczytowe BH = bloki godzinowe OT = inne	
50	Data i godzina rozpoczęcia dostawy	Zapis daty według ISO 8601 / zapis godziny według UTC.	
51	Data i godzina zakończenia dostawy	Zapis daty według ISO 8601 / zapis godziny według UTC.	
52	Zakontraktowana ilość	Pole tekstowe o maksymalnie 50 znakach.	
53	Ilość jednostek	10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
54	Cena za ilość w okresie dostawy	10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
	Sekcja 2h - opcje		Kontrakty obejmujące opcje
55	Rodzaj opcji	P = opcja kupna, C = opcja sprzedaży.	
56	Rodzaj opcji (sposób wykonania)	A = amerykańska, B = bermudzka, E = europejska, S = azjatycka.	
57	Cena wykonania (górny/dolny pułap)	Maksymalnie 10 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy.	
	Sekcja 2i – zmiany dokonywane w zgłoszeniu		Wszystkie kontrakty
58	Rodzaj zmiany	N = New (nowy kontrakt) M = Modify (zmiana informacji) E = Error (anulowanie błędnego zgłoszenia) C = Cancel (rozwiązanie kontraktu) Z = Compression (kompresja kontraktu) V = Valuation update (aktualizacja wyceny kontraktu) O = Other (inne)	
59	Szczegółowe informacje dotyczące zmiany	Pole tekstowe o maksymalnie 50 znakach.	

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1248/2012

z dnia 19 grudnia 2012 r.

ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu wniosku o rejestrację jako repozytorium transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([1]),

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ([2]), w szczególności jego art. 56 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wszystkie informacje przedłożone Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) we wniosku o rejestrację jako repozytorium transakcji powinny być przekazywane na trwałym nośniku, który umożliwia ich przechowywanie celem przyszłego wykorzystania i reprodukcji. Aby ułatwić identyfikację informacji przedłożonych przez repozytorium transakcji, dokumenty załączone do wniosku powinny zostać oznaczone niepowtarzalnym numerem referencyjnym.

(2) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedłożony Komisji Europejskiej przez EUNGiPW, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ([3]).

(3) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 EUNGiPW przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat tego projektu wykonawczych standardów technicznych, przeanalizował związane z nimi potencjalne koszty i korzyści oraz zasięgnął opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych powołanej zgodnie z art. 37 wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Format wniosku

1. Wniosek o rejestrację składa się za pomocą instrumentu, który przechowuje informacje na trwałym nośniku określonym w art. 2 ust. 1 lit. m) dyrektywy 2009/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([4]).

2. Wniosek o rejestrację składa się w formacie określonym w załączniku.

3. Repozytorium transakcji nadaje niepowtarzalny numer referencyjny wszystkim przedkładanym przez siebie dokumentom i dopilnowuje, by przedkładane informacje wyraźnie wskazywały konkretny wymóg aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły wniosku o rejestrację jako repozytorium transakcji, przyjętych zgodnie z art. 56 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, do którego się odnoszą, oraz dokument, w którym dana informacja została przedstawiona, a także powód, jeżeli taka informacja nie została przedstawiona zgodnie z sekcją załącznika dotyczącą numerów referencyjnych dokumentów.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

([1]) Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.
([2]) Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.
([3]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.
([4]) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

ZAŁĄCZNIK

FORMAT WNIOSKU

INFORMACJE OGÓLNE

Data złożenia wniosku	
Nazwa handlowa repozytorium transakcji	
Adres siedziby prawnej	
Klasy instrumentów pochodnych, których dotyczy wniosek o rejestrację jako repozytorium transakcji	
Imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za wniosek	
Dane kontaktowe osoby odpowiedzialnej za wniosek	
Imię i nazwisko innej osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie przepisów przez repozytorium transakcji	
Dane kontaktowe osoby (osób) odpowiedzialnej(-ych) za przestrzeganie przepisów przez repozytorium transakcji	
Nazwa ewentualnej spółki dominującej	

NUMERY REFERENCYJNE DOKUMENTÓW

(art. 1 ust. 3)

Artykuł aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły wniosku o rejestrację repozytoriów transakcji, przyjętych zgodnie z art. 56 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012	Niepowtarzalny numer referencyjny dokumentu	Tytuł dokumentu	Rozdział, sekcja lub strona dokumentu, gdzie przedstawiona jest informacja lub powody nieprzedstawienia informacji

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1249/2012

z dnia 19 grudnia 2012 r.

ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu dokumentacji, która ma być zachowywana przez kontrahentów centralnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([1]),

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ([2]), w szczególności jego art. 29 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 29 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 art. 13, 14 i 15 aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące dokumentacji i informacji, które muszą być przechowywane przez kontrahentów centralnych (CCP), przyjętych na mocy art. 29 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, należy również ustanowić przepisy określające format dokumentacji i informacje przechowywane zgodnie z przepisami tych artykułów.

(2) Aby móc wykonywać swoje obowiązki w sposób skuteczny i konsekwentny, odpowiednie organy powinny otrzymywać dane, które można porównywać w odniesieniu do wszystkich CCP. Również stosowanie wspólnych formatów ułatwia uzgadnianie danych pomiędzy CCP.

(3) CCP powinien mieć obowiązek przechowywania danych w celach dokumentacyjnych w formacie zgodnym z formatem, w którym przechowują dane repozytoria transakcji, przy czym należy uwzględnić fakt, że w niektórych okolicznościach CCP i repozytoria transakcji mają obowiązek zachowywać lub zgłaszać te same informacje. Stosowanie jednolitego formatu w ramach różnych infrastruktur rynków finansowych ułatwia rozpowszechnienie się tych formatów wśród wielu różnych uczestników rynku, przyczyniając się w ten sposób do standaryzacji.

(4) W celu ułatwienia przetwarzania bezpośredniego i zmniejszenia kosztów ponoszonych przez uczestników rynku ważne jest, aby standaryzowane procedury i formaty danych były jak najszerzej stosowane przez CCP.

(5) Instrument bazowy należy identyfikować za pomocą niepowtarzalnego identyfikatora, chociaż w obecnej chwili nie istnieje standaryzowany, wspólny dla całego rynku kod umożliwiający identyfikację instrumentów bazowych wchodzących w skład koszyka. CCP powinien zatem przynajmniej wskazywać, że dany instrument bazowy jest koszykiem instrumentów, a w przypadku standaryzowanych indeksów podawać, w miarę możliwości, międzynarodowe kody identyfikujące papiery wartościowe (kody ISIN).

(6) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów wartościowych (EUNGiPW).

(7) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ([3]) przed przedłożeniem projektu wykonawczych standardów technicznych, na którym opiera się niniejsze rozporządzenie, EUNGiPW przeprowadził otwarte konsultacje społeczne, dokonał analizy potencjalnych kosztów i korzyści oraz zasięgnął opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Format dokumentacji

1. CCP przechowuje dokumentację określoną w art. 20 aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące dokumentacji i informacji, które muszą być przechowywane przez kontrahentów centralnych (CCP), przyjętych na mocy art. 29 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do każdego przetworzonego kontraktu w formacie określonym w tabeli 1 w załączniku.

2. CCP przechowuje dokumentację określoną w art. 21 aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące dokumentacji i informacji, które muszą być przechowywane przez kontrahentów centralnych (CCP), przyjętych na mocy art. 29 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do każdej pozycji w formacie określonym w tabeli 2 w załączniku.

([1]) Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.
([2]) Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.
([3]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

3. CCP przechowuje dokumentację określoną w art. 22 aktu delegowanego dotyczącego regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące dokumentacji i informacji, które muszą być przechowywane przez kontrahentów centralnych (CCP), przyjętych na mocy art. 29 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do działalności jego przedsiębiorstwa oraz organizacji wewnętrznej w formacie określonym w tabeli 3 w załączniku.

4. CCP przekazuje właściwemu organowi dokumentację i informacje, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, w formacie umożliwiającym bezpośredni przepływ danych pomiędzy CCP a właściwym organem. CCP ustanawia taki przepływ danych w terminie sześciu miesięcy od wniosku właściwego organu.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabele określające informacje podlegające dokumentowaniu zgodnie z art. 1

Tabela 1

Dokumentacja przetworzonych transakcji

	Pole	Format	Opis
1	Znacznik czasu zgłoszenia	*Zapis daty według normy ISO 8601 / czas UTC*	Data i godzina zgłoszenia
2	Cena/stopa	*Maks. 20 znaków numerycznych w formacie xxxx,yyyyy*	Cena jednostkowa papieru wartościowego lub kontraktu pochodnego, bez prowizji i (w stosownych przypadkach) naliczonych odsetek. W przypadku instrumentu dłużnego cena może być wyrażona w walucie lub jako wartość procentowa.
2a	Oznaczenie ceny	*Np. kod waluty według normy ISO 4217, 3 znaki alfabetyczne, wartość procentowa.*	Sposób wyrażenia ceny.
3	Waluta nominalna	*Kod waluty według normy ISO 4217, 3 znaki alfabetyczne.*	Waluta, w której jest wyrażona cena. Jeżeli – w przypadku obligacji lub innej formy instrumentu dłużnego będącego wynikiem sekurytyzacji – cena jest wyrażona jako procent, podaje się także tę wartość procentową.
3a	Waluta dostawy	*Kod waluty według normy ISO 4217, 3 znaki alfabetyczne.*	Waluta, która ma zostać dostarczona.
4	Ilość	*Maks. 10 znaków numerycznych*	Liczba jednostek instrumentów finansowych, wartość nominalna obligacji, liczba kontraktów pochodnych będących przedmiotem transakcji
5	Oznaczenie ilości	*Maks. 10 znaków numerycznych*	Informacja, czy ilość jest wyrażona jako liczba jednostek instrumentów finansowych, wartość nominalna obligacji czy liczba kontraktów pochodnych
6	CCP jako strona	*B = kupujący / S = sprzedający*	
7	Kod identyfikacyjny produktu	*Przejściowa klasyfikacja zgodnie z informacją wskazaną w art. 4 rozporządzenia (UE) nr xx/2012 [projekt wykonawczego standardu technicznego dotyczącego formatu informacji dotyczących obrotu i częstotliwości ich przedstawiania repozytoriom transakcji], kod ISIN lub niepowtarzalny identyfikator produktu (UPI).*	Kontrakt identyfikuje się za pomocą identyfikatora produktu, o ile jest on dostępny.
8	Kod identyfikacyjny członka rozliczającego	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), BIC (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych)*	Jeżeli kontrahent dokonujący zgłoszenia nie jest członkiem rozliczającym, w tym polu należy wskazać niepowtarzalny kod członka rozliczającego kontrahenta. W przypadku osoby fizycznej podaje się kod klienta nadany przez CCP.

	Pole	Format	Opis
9	Kod identyfikacyjny beneficjenta	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), BIC (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych)*	Jeżeli beneficjent kontraktu nie jest stroną tego kontraktu, identyfikuje się go za pomocą niepowtarzalnego kodu lub, w przypadku osób fizycznych, kodu klienta nadanego przez podmiot prawny, z którego usług korzysta ta osoba fizyczna.
10	Strona, która dokonała transferu kontraktu (w przypadku transferu typu „give up")	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), BIC (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych)*	
11	Miejsce realizacji transakcji	*W odpowiednich przypadkach kod identyfikacyjny rynku według normy ISO 10383 (MIC), XOFF w przypadku instrumentów pochodnych notowanych na rynku regulowanym, które są przedmiotem obrotu pozagiełdowego, lub XXXX w przypadku instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.*	Oznaczenie miejsca zawarcia transakcji. W przypadku kontraktu zawartego poza rynkiem regulowanym wskazuje się, czy dany instrument jest dopuszczony do obrotu na rynku regulowanym, ale jest przedmiotem obrotu poza tym rynkiem, czy też nie jest dopuszczony do obrotu na rynku regulowanym i jest przedmiotem obrotu poza tym rynkiem.
12	Data wstąpienia w prawa i obowiązki	*Zapis daty według normy ISO 8601.*	Dzień wstąpienia przez CCP w prawa i obowiązki wynikające z kontraktu.
13	Godzina wstąpienia w prawa i obowiązki	*Czas UTC.*	Godzina wstąpienia CCP w prawa i obowiązki wynikające z kontraktu – podaje się czas lokalny właściwego organu, któremu jest zgłaszana transakcja, w następującym zapisie: uniwersalny czas koordynowany (UTC) +/– liczba godzin.
14	Data rozwiązania kontraktu	*Zapis daty według normy ISO 8601.*	Dzień rozwiązania kontraktu.
15	Godzina rozwiązania kontraktu	*Czas UTC.*	Godzina rozwiązania kontraktu – podaje się czas lokalny właściwego organu, któremu jest zgłaszana transakcja, w następującym zapisie: uniwersalny czas koordynowany (UTC) +/– liczba godzin.
16	Typ dostawy	*C = rozrachunek pieniężny, P = dostawa fizyczna, O = zgodnie z wyborem kontrahenta*	Informacja, czy rozrachunek kontraktu następuje w postaci dostawy fizycznej czy też pieniężnie.
17	Data rozrachunku	*Zapis daty według normy ISO 8601.*	Dzień, w którym nastąpił rozrachunek kontraktu lub zakup instrumentu na otwartym rynku. W przypadku większej liczby dni można dodać nowe pola.
18	Godzina dokonania rozrachunku kontraktu lub zakupu instrumentu na otwartym rynku	*Czas UTC.*	Godzina dokonania rozrachunku kontraktu lub zakupu instrumentu na otwartym rynku – podaje się czas lokalny właściwego organu, któremu jest zgłaszana transakcja, w następującym zapisie: uniwersalny czas koordynowany (UTC) +/– liczba godzin.

	Pole	Format	Opis
Szczegółowe informacje dotyczące pierwotnych warunków rozliczonych kontraktów – wymagane w zakresie, w którym znajdują zastosowanie			
19	Data	*Zapis daty według normy ISO 8601.*	Dzień pierwotnego zawarcia kontraktu
20	Godzina	*Czas UTC.*	Godzina pierwotnego zawarcia pierwotnego kontraktu – podaje się czas lokalny właściwego organu, któremu jest zgłaszana transakcja, w następującym zapisie: uniwersalny czas koordynowany (UTC) +/– liczba godzin.
21	Kod identyfikacyjny produktu	*Przejściowa klasyfikacja zgodnie z informacją wskazaną w art. 4 rozporządzenia (UE) nr xx/2012 [projekt wykonawczego standardu technicznego dotyczącego formatu informacji dotyczących obrotu i częstotliwości ich przedstawiania repozytoriom transakcji], kod ISIN lub niepowtarzalny identyfikator produktu (UPI).*	Kontrakt identyfikuje się za pomocą niepowtarzalnego identyfikatora produktu, o ile jest on dostępny.
22	Instrument bazowy	*Niepowtarzalny identyfikator produktu, kod ISIN (12 znaków alfanumerycznych) i CFI (6 znaków alfanumerycznych) Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), B = koszyk lub I = indeks.*	Oznaczenie instrumentu właściwe dla papieru wartościowego, który stanowi składnik aktywów bazowych kontraktu pochodnego oraz zbywalny papier wartościowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18) lit. c) dyrektywy 2004/39/WE.
23	Typ instrumentu pochodnego (w przypadku kontraktu pochodnego)	Zharmonizowany opis typu instrumentu pochodnego powinien być zgodny z jedną z kategorii najwyższego poziomu zgodnie z jednolitym międzynarodowym standardem klasyfikacji instrumentów finansowych.	
24	Włączenie instrumentu do prowadzonego przez EUNGiPW rejestru instrumentów podlegających obowiązkowi rozliczania (w przypadku kontraktu pochodnego)	*Y = Tak / N = Nie*	
Inne informacje – wymagane w zakresie, w którym znajdują zastosowanie			
25	Oznaczenie interoperacyjnego CCP rozliczającego jedną „nogę” transakcji	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI) (20 znaków alfanumerycznych), tymczasowy identyfikator podmiotu (20 znaków alfanumerycznych), BIC (11 znaków alfanumerycznych) lub kod klienta (50 znaków alfanumerycznych)*	

Tabela 2

Dokumentacja pozycji

	Pole	Format
1	Kod identyfikacyjny członka rozliczającego	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI), tymczasowy identyfikator podmiotu lub BIC*
2	Kod identyfikacyjny beneficjenta	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI), tymczasowy identyfikator podmiotu, BIC lub kod klienta*
3	Interoperacyjny CCP utrzymujący daną pozycję	*Identyfikator podmiotu prawnego (LEI), tymczasowy identyfikator podmiotu, BIC lub kod klienta*
4	Znak pozycji	*B = kupujący / S = sprzedający*
5	Wartość pozycji	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
6	Cena, na jaką są wyceniane instrumenty	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
7	Waluta	*Kod ISO waluty*
8	Inne ważne informacje	*Tekst dowolny*
9	Kwota depozytów zabezpieczających żądana przez CCP	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
10	Kwota składek na fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania żądana przez CCP	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
11	Kwota innych środków finansowych żądana przez CCP	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
12A	Kwota depozytów zabezpieczających złożonych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta A	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
13A	Kwota składek na fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania wpłaconych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta A	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
14A	Kwota innych środków finansowych zdeponowanych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta A	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
15B	Kwota depozytów zabezpieczających złożonych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta B	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
16B	Kwota składek na fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania wpłaconych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta B	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*
17B	Kwota innych środków finansowych zdeponowanych przez członka rozliczającego z tytułu rachunku klienta B	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yy).*

Tabela 3

Dokumentacja dotycząca przedsiębiorstwa

	Pole	Format	Opis
1	Schematy organizacyjne	*Tekst dowolny*	Zarząd i stosowne komisje, dział rozliczeń, dział zarządzania ryzykiem oraz wszystkie inne istotne działy lub piony.

Akcjonariusze lub udziałowcy posiadający znaczne pakiety akcji (należy dodać nową pozycję dla każdego takiego akcjonariusza lub udziałowca)

2	Forma własności kapitału spółki	*S = akcjonariusz / M = udziałowiec.*	
3	Typ znacznego pakietu akcji	*D = posiadane bezpośrednio / I = posiadane pośrednio.*	
4	Rodzaj podmiotu	*N = osoba fizyczna / L = osoba prawna*	
5	Wartość pakietu akcji	*Maks. 10 znaków numerycznych (xxxx,yyyyy).*	

Inne dokumenty

6	Polityki, procedury i procesy określone w wymogach organizacyjnych	*Dokumenty*	
7	Protokoły posiedzeń zarządu, podkomisji (jeśli dotyczy) i komisji tworzonych przez kierownictwo wyższego szczebla (jeśli dotyczy)	*Dokumenty*	
8	Protokoły posiedzeń komisji ds. ryzyka	*Dokumenty*	
9	Protokoły posiedzeń grupy konsultacyjnej z udziałem członków rozliczających i klientów (jeśli istnieją)	*Dokumenty*	
10	Sprawozdania dotyczące audytu wewnętrznego i zewnętrznego, zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i sprawozdania przygotowane przez firmy konsultingowe	*Dokumenty*	
11	Polityka ciągłości działania oraz plan przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej	*Dokumenty*	
12	Plan zachowania płynności oraz dzienne sprawozdania ze stanu płynności	*Dokumenty*	
13	Dokumentacja zawierająca zestawienia wszystkich aktywów i zobowiązań oraz rachunków kapitałowych	*Dokumenty*	

	Pole	Format	Opis
14	Otrzymane skargi	*Tekst dowolny*	W przypadku każdej skargi podaje się: imię i nazwisko/nazwę skarżącego, adres i numer rachunku; datę otrzymania skargi; imiona i nazwiska wszystkich osób wskazanych w skardze; opis charakteru skargi; wynik rozpatrzenia skargi; datę rozpatrzenia skargi.
15	Informacje dotyczące przerw lub zakłóceń w świadczeniu usług	*Tekst dowolny*	Informacje dotyczące wszelkich przerw lub zakłóceń w świadczeniu usług, w tym szczegółowe sprawozdania na temat przebiegu czasowego incydentu, jego skutków oraz działań naprawczych.
16	Wyniki przeprowadzonych weryfikacji historycznych i testów warunków skrajnych	*Tekst dowolny*	
17	Pisemna korespondencja prowadzona z właściwymi organami, EUNGiPW i zainteresowanymi członkami ESBC	*Dokumenty*	
18	Opinie prawne otrzymane zgodnie z wymogami organizacyjnymi	*Dokumenty*	
19	Uzgodnienia interoperacyjne z innymi CCP (jeżeli dotyczy)	*Dokumenty*	
20	Wykaz wszystkich członków rozliczających (art. 17 rozporządzenia (UE) nr XXX/2012)	*Tekst dowolny / Dokument*	Wykaz zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr XXX/2012
21	Informacje wymagane na mocy art. 17 rozporządzenia (UE) nr XXX/2012	*Tekst dowolny / Dokumenty*	Przepisy i zasady regulujące: (i) dostęp do CCP; (ii) umowy zawierane przez CCP z członkami rozliczającymi oraz, w miarę możliwości, z klientami; (iii) kontrakty przyjmowane przez CCP do rozliczania; (iv) wszelkie uzgodnienia interoperacyjne; (v) wykorzystanie zabezpieczenia i składek na fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania, w tym likwidację pozycji i upłynnianie zabezpieczenia oraz zakres, w jakim zabezpieczenie jest chronione przez roszczeniami osób trzecich (poziom wyodrębnienia).
22	Informacje na temat opracowywania nowych inicjatyw	*Tekst dowolny*	W przypadku świadczenia nowych usług.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1250/2012

z dnia 20 grudnia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu [1], w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 zawiera listę właściwych władz, do których należy przesyłać informacje i wnioski dotyczące środków nałożonych przez to rozporządzenie.

(2) Słowenia wystąpiła z wnioskiem o zmianę danych adresowych dotyczących jej właściwych władz. Ponadto należy zaktualizować adres Komisji Europejskiej.

(3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2580/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji,
Za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

[1] Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) dane adresowe w pozycji „Słowenia" otrzymują następujące brzmienie:

„*Artykuł 4*

Ministrstvo za zunanje zadeve
Prešernova cesta 25
1001 Ljubljana – Słowenia

Tel.: + 386 1 478 2000
Faks: + 386 1 478 2340
E-mail: gp.mzz@gov.si

Artykuły 5 i 6

Ministrstvo za finance
Župančičeva 3
1502 Ljubljana – Słowenia

Tel.: +386 1 369 5200
Faks: + 386 1 369 6659
E-mail: gp.mf@gov.si";

2) nagłówek „Wspólnota Europejska" oraz akapit pod nagłówkiem „Wspólnota Europejska" otrzymują brzmienie:

„Adres, na który należy przesyłać powiadomienia do Komisji Europejskiej:

European Commission
Service for Foreign Policy Instruments (FPI)
Office EEAS 02/309
B-1049 Bruxelles/Brussel (Belgia)
E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu".

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1251/2012

z dnia 20 grudnia 2012 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga [1], w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 zawiera wykaz osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów objętych zamrożeniem funduszy i zasobów gospodarczych zgodnie z rozporządzeniem.

(2) W dniach 12 i 30 listopada 2012 r. Komitet Sankcji Rady Bezpieczeństwa ONZ dodał trzy osoby do wykazu osób i podmiotów, względem których należy stosować zamrożenie aktywów.

(3) Należy zaktualizować adres, na który należy przesyłać powiadomienia do Komisji Europejskiej, podany w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005.

(5) W celu zapewnienia skuteczności środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu musi ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1183/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

2) w załączniku II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

[1] Dz.U. L 193 z 23.7.2005, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadza się następujące zmiany:

w tytule „*A. OSOBY FIZYCZNE*" dodaje się następujące wpisy:

a) „Sultani **Makenga** (*alias* a) Colonel Sultani Makenga, b) Emmanuel Sultani Makenga). Data urodzenia: 25 grudnia 1973 r. Miejsce urodzenia: Rutshuru, Demokratyczna Republika Konga. Obywatelstwo: kongijskie. Dodatkowe informacje: dowódca wojskowy ugrupowania Mouvement du 23 Mars (M23), aktywnego w Demokratycznej Republice Konga. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b): 12.11.2012 r.";

b) „Baudoin **Ngaruye Wa Myamuro** (*alias* Colonel Baudoin Ngaruye). Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Lusamambo, terytorium Lubero, Demokratyczna Republika Konga. Dodatkowe informacje: dowódca wojskowy ugrupowania Mouvement du 23 Mars (M23). Numer legitymacji FARDC: 1-78-09-44621-80. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b): 30.11.2012 r.";

c) „Innocent **Kaina** (*alias* a) Colonel Innocent Kaina, b) India Queen). Miejsce urodzenia: Bunagana, terytorium Rutshuru, Demokratyczna Republika Konga. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b): 30.11.2012 r.".

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadza się następujące zmiany:

nagłówek „Wspólnota Europejska" oraz akapit pod nagłówkiem „Wspólnota Europejska" otrzymują brzmienie:

„Adres, na który należy przesyłać powiadomienia do Komisji Europejskiej:

European Commission
Service for Foreign Policy Instruments (FPI)
Office EEAS 02/309
B-1049 Bruxelles/Brussel (Belgia)
E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu".

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1252/2012

z dnia 20 grudnia 2012 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ([2]), w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

(2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodne z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
José Manuel SILVA RODRÍGUEZ
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	32,6
	MA	80,4
	TN	114,7
	TR	112,5
	ZZ	85,1
0707 00 05	TR	116,2
	ZZ	116,2
0709 93 10	MA	124,9
	TR	134,6
	ZZ	129,8
0805 10 20	MA	71,3
	TR	60,6
	ZA	51,2
	ZZ	61,0
0805 20 10	MA	67,0
	ZZ	67,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	97,8
	JM	129,1
	MA	98,7
	TR	84,6
	ZZ	102,6
0805 50 10	TR	72,4
	ZZ	72,4
0808 10 80	CN	169,3
	MK	39,0
	US	125,5
	ZA	123,7
	ZZ	114,4
0808 30 90	CN	60,5
	TR	135,1
	US	160,6
	ZZ	118,7

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ATALANTA/4/2012

z dnia 18 grudnia 2012 r.

w sprawie mianowania dowódcy operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta)

(2012/808/WPZiB)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38,

uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii ([1]) (Atalanta), w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy art. 6 ust. 1 wspólnego działania 2008/851/WPZiB Rada upoważniła Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa („KPiB") do podejmowania decyzji w sprawie mianowania dowódcy operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii („dowódca operacji UE").

(2) W dniu 15 czerwca 2011 r. KPiB przyjął decyzję Atalanta/2/2011 ([2]) w sprawie mianowania wiceadmirała Duncana POTTSA dowódcą operacji UE.

(3) Zjednoczone Królestwo zaproponowało, by wiceadmirał (nominat) Robert TARRANT zastąpił wiceadmirała Duncana POTTSA na stanowisku dowódcy operacji UE.

(4) Komitet Wojskowy UE popiera tę propozycję.

(5) Zgodnie z art. 5 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowaniu ani we wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie obronne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wiceadmirał (nominat) Robert TARRANT zostaje niniejszym mianowany dowódcą operacji UE dla operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii od dnia 16 stycznia 2013 r.

Artykuł 2

Decyzja Atalanta/2/2011 zostaje niniejszym uchylona.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 16 stycznia 2013 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2012 r.

W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa

O. SKOOG

Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.
([2]) Dz.U. L 158 z 16.6.2011, s. 36.

DECYZJA WYKONAWCZA RADY 2012/809/WPZiB

z dnia 20 grudnia 2012 r.

w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2011/486/WPZiB z dnia 1 sierpnia 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie ([1]), w szczególności jej art. 5 i 6 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 1 sierpnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/486/WPZiB.

(2) W dniu 20 listopada 2012 r. Komitet Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1988 (2011) uaktualnił wykaz osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do decyzji 2011/486/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku do decyzji 2011/486/WPZiB wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
E. FLOURENTZOU
Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 57.

ZAŁĄCZNIK

I. **Do wykazu w załączniku do decyzji 2011/486/WPZiB należy dodać poniższe pozycje.**

A. *Osoby powiązane z talibami*

1. Mohammed Qasim Sadozai Khudai Rahmin (*alias* Muhammad Qasim)

Tytuł: hadżi. Data urodzenia: między 1975 r. a 1976 r. Miejsce urodzenia: miejscowość Minar, dystrykt Garmser, prowincja Helmand, Afganistan. Obywatelstwo: afgańskie. Krajowy numer identyfikacyjny: a) 57388, afgański dowód tożsamości (tazkira) wydany w dystrykcie Lashkar Gah, prowincja Helmand, Afganistan; b) karta pobytu stałego nr 665, Ayno Maina, prowincja Kandahar, Afganistan. Adres: a) Wesh, Spin Boldak District, Kandahar Province, Afganistan; b) Safaar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afganistan; c) Room number 33, 5th Floor Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan. Inne informacje: a) właściciel Rahat Ltd. Brał udział w dostarczaniu talibom broni, w tym improwizowanych ładunków wybuchowych (IED); b) nazwisko ojca: hadżi Mullah Wali. Inne nazwisko ojca: hadżi Sadozai. Nazwisko dziadka: Khudai Rahim. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 21.11.2012 r.

B. *Podmioty oraz inne grupy i przedsiębiorstwa powiązane z talibami*

1. Rahat Ltd. (*alias* a) Rahat Trading Company; b) Haji Muhammad Qasim Sarafi; c) New Chagai Trading)

Adres: a) Branch Office 1: Room number 33, 5th Floor, Sarafi Market, Kandahar city, Kandahar Province, Afganistan; b) Branch Office 2: Shop number 4, Azizi Bank, Haji Muhammad Isa Market, Wesh, Spin Boldak, Kandahar Province, Afganistan; c) Branch Office 3: Safaar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan; d) Branch Office 4: Lashkar Gah, Helmand Province, Afganistan; e) Branch Office 5: Gereshk District, Helmand Province, Afganistan; f) Branch Office 6: Zaranj District, Nimroz Province, Afganistan; g) Branch Office 7: (i) Dr Barno Road, Quetta, Pakistan; (ii) Haji Mohammed Plaza, Tol Aram Road, near Jamaluddin Afghani Road, Quetta, Pakistan; (iii) Kandahari Bazaar, Quetta, Pakistan; h) Branch Office 8: Chaman, Baluchistan Province, Pakistan; i) Branch Office 9: Chaghi Bazaar, Chaghi, Baluchistan Province, Pakistan; j) Branch Office 10: Zahedan, Zabol Province, Iran. Inne informacje: a) Rahat Ltd. była wykorzystywana przez przywództwo talibów do przekazywania funduszy pochodzących od zewnętrznych darczyńców oraz z handlu narkotykami w celu finansowania działalności talibów w latach 2011 i 2012; b) właściciel: Mohammed Qasim Sadozai Khudai Rahim; c) ma również powiązania z Mohammadem Naimem Barichem Khudaidadem. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 21.11.2012 r.

DECYZJA RADY 2012/810/WPZiB

z dnia 20 grudnia 2012 r.

w sprawie zmiany decyzji 2011/235/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Iranie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 12 kwietnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/235/WPZiB [1].

(2) Należy doprecyzować, że zakaz sprzedaży, dostaw, przekazywania lub wywozu sprzętu, który mógłby zostać wykorzystany do represji wewnętrznych w Iranie, nie ma zastosowania do sprzedaży, dostaw, przekazywania lub wywozu takiego sprzętu przeznaczonego wyłącznie do celów ochronnych dla personelu Unii oraz jej państw członkowskich w Iranie, ani do świadczenia pomocy technicznej, usług pośrednictwa oraz innych usług lub zapewniania finansowania oraz pomocy finansowej w odniesieniu do takiego sprzętu.

(3) Do decyzji 2011/235/WPZiB należy w związku z tym wprowadzić odpowiednie zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2b decyzji 2011/235/WPZiB dodaje się akapit w brzmieniu:

„3. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania do sprzedaży, dostaw, przekazywania lub wywozu sprzętu, który jest przeznaczony wyłącznie do celów ochronnych dla personelu Unii oraz jej państw członkowskich w Iranie, lub do świadczenia pomocy technicznej, usług pośrednictwa lub innych usług lub do zapewniania finansowania i pomocy finansowej związanej z takim sprzętem, uprzednio zatwierdzonych przez odpowiedni właściwy organ".

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
E. FLOURENTZOU
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 100 z 14.4.2011, s. 51.

DECYZJA RADY 2012/811/WPZiB

z dnia 20 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 20 grudnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/788/WPZiB [1] o nałożeniu środków ograniczające na Demokratyczną Republikę Konga.

(2) Rezolucja Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) 2078 (2012) z dnia 28 listopada 2012 r. zmieniła kryteria wskazywania osób i podmiotów, które mają zostać objęte środkami ograniczającymi przedstawionymi w pkt 9 i 11 rezolucji RB ONZ 1807 (2008).

(3) W rezolucji RB ONZ 2078 (2012) dodano również kolejne wyłączenie wobec środków przedstawionych w pkt 9 rezolucji RB ONZ 1807 (2008).

(4) W dniach 12 i 30 listopada 2012 r. Komitet Sankcji powołany zgodnie z rezolucją RB ONZ 1533 (2004) dodał kolejne osoby do wykazu osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

(5) Należy odpowiednio zmienić 2010/788/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/788/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 3*

Środki ograniczające przewidziane w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 nakładane są na następujące osoby oraz, w stosownych przypadkach, podmioty wskazane przez Komitet Sankcji:

— osoby lub podmioty naruszające embargo na broń i podobne środki, o których mowa w art. 1,

— przywódców politycznych i wojskowych zagranicznych ugrupowań zbrojnych działających w DRK utrudniających rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tych ugrupowań,

— przywódców politycznych i wojskowych milicji kongijskich otrzymujących wsparcie spoza DRK utrudniających swoim członkom rozbrojenie, demobilizację i reintegrację,

— działających w DRK przywódców politycznych i wojskowych, którzy rekrutują lub wykorzystują dzieci w konfliktach zbrojnych, naruszając mające zastosowanie przepisy prawa międzynarodowego,

— działające w DRK osoby lub podmioty, które dopuszczają się poważnych naruszeń wiążących się z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom i kobietom w konfliktach zbrojnych, w tym zabijania i okaleczania, przemocy seksualnej, uprowadzania i przymusowych wysiedleń,

— osoby lub podmioty utrudniające dostęp do pomocy humanitarnej lub dystrybucję tej pomocy we wschodniej części DRK,

— osoby lub podmioty nielegalnie wspierające – poprzez nielegalny handel zasobami naturalnymi, w tym złotem – ugrupowania zbrojne we wschodniej części DRK,

— osoby lub podmioty działające w imieniu lub pod zwierzchnictwem wskazanej osoby lub podmiotu będącego w posiadaniu wskazanej osoby lub kontrolowanego przez nią,

— osoby lub podmioty które planują lub finansują ataki na pracowników pokojowej misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w DRK (MONUSCO) lub które uczestniczą w takich atakach.

Wykaz odpowiednich osób i podmiotów znajduje się w załączniku.";

2) w art. 4 ust. 3 po lit. c) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„lub stwierdzi, że taki wjazd lub przejazd jest konieczny do celów przeprowadzenia postępowania sądowego.".

Artykuł 2

Do wykazu osób zamieszczonego w załączniku do decyzji 2010/788/WPZiB dodaje się osoby wymienione w załączniku do niniejszej decyzji.

[1] Dz.U. L 336 z 21.12.2010, s. 30.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady
E. FLOURENTZOU
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

OSOBY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2

Nazwisko	Pseudonim	Data / miejsce urodzenia	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data wskazania
MAKENGA, Sultani	pułkownik Sultani Makenga Emmanuel Sultani Makenga	25 grudnia 1973 r. Rutshuru, Demokratyczna Republika Konga	Kongijczyk Dowódca wojskowy ugrupowania Mouvement du 23 Mars (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga.	Sultani Makenga jest dowódcą wojskowym ugrupowania Mouvement du 23 Mars (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga (DRK). Jako dowódca M23 (znanego również jako Kongijska Armia Rewolucyjna) Sultani Makenga dopuścił się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny, między innymi dopuszczał się działań skierowanych przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych, w tym zabijania i okaleczania, przemocy seksualnej, uprowadzania i przymusowych wysiedleń. Odpowiada również za naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami M23 polegającymi na rekrutacji i wykorzystywaniu dzieci w konflikcie zbrojnym w DRK. M23 dowodzone przez Sultaniego Makengę, popełniło poważne zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK. Według zeznań i sprawozdań bojownicy działający pod rozkazami Sultaniego Makengi na całym terytorium Rutshuru gwałcili kobiety i dzieci, w tym niektóre zaledwie ośmioletnie; działania te były prowadzone w ramach polityki wzmocnienia kontroli nad terytorium Rutshuru. M23 dowodzone przez Makengę prowadziło szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci w DRK i w tym regionie, jak również zabiło, okaleczyło i raniło bardzo dużo dzieci. Wiele z przymusowo rekrutowanych dzieci miało mniej niż 15 lat. Makenga był również podobno odbiorcą broni i materiałów pokrewnych, co było naruszeniem środków podjętych przez DRK w celu wdrożenia embarga na broń, w tym rozporządzeń krajowych dotyczących importowania i posiadania broni i materiałów pokrewnych. Działania Makengi jako dowódcy M23 obejmują poważne naruszenia prawa międzynarodowego i zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK; działania te pogorszyły sytuację w regionie w związku z brakiem bezpieczeństwa, wysiedleniami i konfliktem.	12.11.2012
NGARUYE WA MYAMURO, Baudoin	pułkownik Baudoin NGARUYE	1978 r. Lusamambo, terytorium Lubero, Demokratyczna Republika Konga.	Dowódca wojskowy Mouvement du 23 Mars (M23) Numer legitymacji FARDC: 1-78-09-44621-80	W kwietniu 2012 r. Ngaruye, działając pod rozkazami generała Ntagandy, dowodził buntem byłej jednostki CNDP, co doprowadziło do powstania Mouvement du 23 Mars (M23). Obecnie jest trzecim najwyższym rangą dowódcą wojskowym w ramach M23. Grupa ekspertów ds. DRK poprzednio – w roku 2008 i 2009 – zaleciła wskazanie go. Popełnił poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W latach 2008 i 2009, a następnie pod koniec 2010 r. rekrutował i szkolił setki dzieci na potrzeby M23. Zabijał, okaleczał i uprowadzał, często kierując działania przeciw kobietom. Jest odpowiedzialny za egzekucje i tortury dezerterów z M23. W 2009 r., działając w ramach FARDC, wydał rozkaz zabicia wszystkich mężczyzn w miejscowości Shalio w Walikale. Dostarczał również broń, amunicję i wynagrodzenia w Masisi i w Walikale, bezpośrednio podlegając rozkazom Ntagandy. W 2010 r. zorganizował przymusowe wysiedlenie i wywłaszczenie ludności w regionie Lukopfu. Był również głęboko zaangażowany w sieci kryminalne w FARDC, czerpiąc korzyści z handlu minerałami, co doprowadziło do napięć i konfliktów z pułkownikiem Innocentem Zimurindą w 2011 r.	30.11.2012

Nazwisko	Pseudonim	Data / miejsce urodzenia	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data wskazania
KAINA, Innocent	pułkownik Innocent KAINA „India Queen”	Bunagana, terytorium Rutshuru, Demokratyczna Republika Konga		Innocent Kaina jest obecnie dowódcą sektorowym w Mouvement du 23 Mars (M23). Popełnił poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W lipcu 2007 r. garnizonowy trybunał wojskowy w Kinszasie orzekł, że Kaina winny jest zbrodni przeciw ludzkości popełnianych w dystrykcie Ituri między majem 2003 r. a grudniem 2005 r. Został zwolniony w 2009 r. w ramach porozumienia pokojowego między rządem kongijskim a CNDP. Działając w FARDC, w 2009 r. dokonywał egzekucji, uprowadzeń i okaleczeń na terytorium Masisi. Jako dowódca działający pod rozkazami generała Ntagandy doprowadził do buntu byłej jednostki CNDP na terytorium Rutshuru w kwietniu 2012 r. Zagwarantował bezpieczeństwo buntowników poza Masisi. Między majem a sierpniem 2012 r. nadzorował rekrutację i szkolenie ponad 150 dzieci na potrzeby rebelii M23; zastrzelił chłopców, którzy próbowali uciec. W lipcu 2012 r. podróżował do Berundy i Degho, prowadząc działalność mobilizacyjną i rekrutacyjną dla M23.	30.11.2012

DECYZJA RADY 2012/812/WPZiB

z dnia 20 grudnia 2012 r.

zmieniająca wspólne stanowisko 2003/495/WPZiB w sprawie Iraku

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 7 lipca 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/495/WPZiB w sprawie Iraku [1], w ramach wdrażania rezolucji nr 1483 (2003) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ).

(2) W dniu 15 grudnia 2010 r. RB ONZ przyjęła rezolucję nr 1956 (2010), w której postanowiła, że wszystkie dochody z Funduszu Rozwojowego dla Iraku należy przekazać na konto lub konta struktur zastępujących fundusz i podlegających rządowi Iraku, a Fundusz Rozwojowy dla Iraku należy zlikwidować nie później niż dnia 30 czerwca 2011 r.

(3) Wspólne stanowisko 2003/495/WPZiB powinno zatem zostać zmienione, tak by umożliwić przekazanie zamrożonych funduszy, innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych strukturom zastępującym Fundusz Rozwojowy dla Iraku stworzonym przez rząd Iraku, na warunkach określonych w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa nr 1483 (2003) i 1956 (2010).

(4) We wspólnym stanowisku 2003/495/WPZiB należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 2 wspólnego stanowiska 2003/495/WPZiB otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 2*

Wszystkie fundusze lub inne aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze:

a) poprzedniego rządu Iraku lub jego organów państwowych, przedsiębiorstw lub agencji, znajdujących się poza terytorium Iraku w dniu 22 maja 2003 r., zgodnie z ustaleniami Komitetu ustanowionego na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 661 (1990); lub

b) wywiezione z Iraku lub nabyte przez Saddama Husajna bądź innych wyższych urzędników byłego irackiego reżimu oraz najbliższych członków ich rodzin, w tym podmioty będące ich własnością lub kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez nich lub przez osoby działające na ich rzecz lub pod ich kierownictwem, zgodnie z ustaleniami Komitetu ustanowionego na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 661 (1990),

zostają niezwłocznie zamrożone, o ile te fundusze lub inne aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze nie są przedmiotem ustanowionego uprzednio zastawu sądowego, administracyjnego lub arbitrażowego bądź orzeczenia, w którym to przypadku mogą zostać wykorzystane do zaspokojenia roszczeń wynikających z takiego zastawu lub orzeczenia; państwa członkowskie niezwłocznie podejmują działania w celu ich przekazania strukturom zastępującym Fundusz Rozwojowy dla Iraku stworzonym przez rząd Iraku, na warunkach określonych w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa nr 1483 (2003) i 1956 (2010).”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Rady

E. FLOURENTZOU

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 169 z 8.7.2003, s. 72.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/178/Euratom, EWG upoważniającą Luksemburg do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9533)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2012/813/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) W odniesieniu do Luksemburga Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/178/Euratom, EWG [3] upoważniającą Luksemburg, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(4) Komisja wezwała Luksemburg do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Luksemburgowi bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Luksemburg potwierdził, że upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części A, pkt 4 załącznika X do dyrektywy Rady 2006/112/WE jest przestarzałe.

(5) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów wspólnotowych, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Skreśla się art. 1 ust. 2 decyzji 90/178/Euratom, EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji

Janusz LEWANDOWSKI

Członek Komisji

---

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 26.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/184/Euratom, EWG upoważniającą Danię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9538)

(Jedynie tekst w języku duńskim jest autentyczny)

(2012/814/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 371 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) W odniesieniu do Danii Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/184/Euratom, EWG [3] upoważniającą Danię, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(3) Od dnia 1 stycznia 1995 r. Dania opodatkowuje transakcje, o których mowa w części B, pkt 2 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(4) Komisja wezwała Danię do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Danii bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Dania potwierdziła, że upoważnienie do nieuwzględniania transakcji wymienionych w części B, pkt 2 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE jest przestarzałe.

(5) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów wspólnotowych, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Skreśla się art. 1 decyzji 90/184/Euratom, EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Danii.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 37.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 96/564/Euratom, WE upoważniającą Austrię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9539)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(2012/815/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 378 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] Austria może utrzymać opodatkowanie transakcji wymienionych w części A pkt 2 załącznika X; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 378 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE Austria może utrzymać zwolnienia dla transakcji wymienionych w części B pkt 5 i 9 załącznika X; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) Dla celów stosowania art. 28 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy, pkt 2 lit. h) załącznika IX (system podatkowy) do aktu przystąpienia Republiki Austrii do Wspólnot Europejskich [3] upoważnił Austrię do opodatkowania podatkiem od wartości dodanej, zgodnie z pkt 2 załącznika E, do dnia 31 grudnia 1996 r., usług świadczonych przez techników dentystycznych w ramach swoich obowiązków zawodowych oraz protez dentystycznych dostarczanych austriackim instytucjom zabezpieczenia społecznego przez dentystów i techników dentystycznych. W związku z tym upoważnienie udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinno zostać zniesione.

(4) Dla celów stosowania art. 28 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy, pkt 2 lit. i) załącznika IX (system podatkowy) do aktu przystąpienia Republiki Austrii do Wspólnot Europejskich upoważnił Austrię do zwolnienia z podatku od wartości dodanej usług telekomunikacyjnych świadczonych przez pocztę państwową, do czasu przyjęcia przez Radę wspólnego systemu opodatkowania takich usług albo do dnia, w którym wszystkie obecne państwa członkowskie stosujące aktualnie całkowite zwolnienie z podatku przestaną je stosować, w zależności od tego, które z tych zdarzeń nastąpi wcześniej, ale nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1995 r.; w związku z tym upoważnienie udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinno zostać zniesione.

(5) W odniesieniu do Austrii Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 96/564/Euratom, WE [4] upoważniającą Austrię, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1995 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(6) Komisja wezwała Austrię do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Austrii bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Austria potwierdziła, że dwa ww. upoważnienia nie są już potrzebne.

(7) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów Unii, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1) Skreśla się art. 2 pkt 1 decyzji 96/564/Euratom, WE;

2) skreśla się art. 2 pkt 2 decyzji 96/564/Euratom, WE.

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. C 241 z 29.8.1994, s. 336.
[4] Dz.U. L 247 z 28.9.1996, s. 39.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 96/565/Euratom, WE upoważniającą Szwecję do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9547)

(Jedynie tekst w języku szwedzkim jest autentyczny)

(2012/816/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 380 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] Szwecja może utrzymać zwolnienia od podatku w odniesieniu do usług świadczonych przez twórców, artystów i wykonawców wymienionych w części B pkt 2 załącznika X, a także w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B pkt 1, 9 i 10 załącznika X, tak długo jak takie same zwolnienia będą stosowane w jednym z państw członkowskich należących do Wspólnoty w dniu 31 grudnia 1994 r.; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) W odniesieniu do Szwecji Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 96/565/Euratom, WE [3] upoważniającą Szwecję, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1995 r., do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(3) Od dnia 1 stycznia 1997 r. Szwecja, w odniesieniu do praw autorskich i tantiem, opodatkowuje transakcje, o których mowa w części B pkt 2 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(4) Komisja wezwała Szwecję do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Szwecji bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Szwecja potwierdziła, że upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B pkt 2 załącznika X do dyrektywy Rady 2006/112/WE nie jest już stosowane w odniesieniu do praw autorskich i tantiem.

(5) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów wspólnotowych, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Skreśla się art. 2 pkt 2 decyzji 96/565/Euratom, WE.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji

Janusz LEWANDOWSKI

Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 247 z 28.9.1996, s. 41.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/185/Euratom, EWG upoważniającą Grecję do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9549)

(Jedynie tekst w języku greckim jest autentyczny)

(2012/817/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej ([1]), w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 375 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([2]) Grecja może utrzymać zwolnienie w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B pkt 2, 8, 11 i 12 załącznika X; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) W odniesieniu do Grecji Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/185/Euratom, EWG ([3]) upoważniającą Grecję, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(3) Od dnia 1 lipca 2010 r. Grecja opodatkowuje transakcje, o których mowa w części B, pkt 2 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(4) Od dnia 22 sierpnia 2011 r. Grecja opodatkowuje transakcje, o których mowa w części B, pkt 8 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(5) Komisja wezwała Grecję do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Grecji bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Grecja potwierdziła, że dwa upoważnienia do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B, pkt 2 i 8 załącznika X do dyrektywy Rady 2006/112/WE nie będą już stosowane.

(6) W przypadku Grecji Grecja przyznała, że w odniesieniu do części B, pkt 11 i 12 załącznika X wykorzystywanie przybliżonych danych szacunkowych nie jest już uzasadnione, ponieważ Ministerstwo Obrony dostarcza bardziej szczegółowych danych.

(7) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów wspólnotowych, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1) Skreśla się art. 1 pkt 1 decyzji 90/185/Euratom, EWG;

2) skreśla się art. 1 pkt 3 decyzji 90/185/Euratom, EWG;

3) skreśla się art. 1 pkt 5 decyzji 90/185/Euratom, EWG;

4) skreśla się art. 1 pkt 6 decyzji 90/185/Euratom, EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Greckiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
([2]) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
([3]) Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 39.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

upoważniająca Danię do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9551)

(Jedynie tekst w języku duńskim jest autentyczny)

(2012/818/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) Dania złożyła wniosek do Komisji o udzielenie zezwolenia na wykorzystywanie określonych przybliżonych danych szacunkowych w celu obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT, ponieważ w odniesieniu do transakcji, o których mowa w części A pkt 2 i części B pkt 10 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE, nie jest w stanie obliczyć dokładnej podstawy zasobów własnych opartych na VAT. Przeprowadzenie dokładnych obliczeń prawdopodobnie pociągnęłoby za sobą obciążenia administracyjne niewspółmierne do skutków tych transakcji dla łącznej podstawy zasobów własnych Danii opartych na VAT. Dania jest w stanie dokonać obliczeń w oparciu o przybliżone dane szacunkowe dotyczące przedmiotowych kategorii transakcji. Należy zatem upoważnić Danię do obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT w oparciu o przybliżone dane szacunkowe zgodnie z art. 6 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89.

(4) W celu zachowania przejrzystości oraz pewności prawa należy ograniczyć w czasie stosowanie niniejszego upoważnienia,

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Upoważnia się Danię, dla celów obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT od dnia 1 stycznia 2012 r., do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do następujących kategorii transakcji, o których mowa w załączniku X do dyrektywy 2006/112/WE:

1) działalność publicznych instytucji radia i telewizji, inna niż działalność komercyjna (część A, pkt 2);

2) przewóz osób (część B, pkt 10).

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Danii.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji

Janusz LEWANDOWSKI

Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

uchylająca decyzję 90/182/Euratom, EWG upoważniającą Zjednoczone Królestwo do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9556)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(2012/819/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 371 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/182/Euratom, EWG [3] upoważniającą Zjednoczone Królestwo, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(3) Komisja wezwała Zjednoczone Królestwo do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Zjednoczonemu Królestwu bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B, pkt 7 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE nie jest już potrzebne ze względu na zmiany w metodologii.

(4) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów Unii, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzja 90/182/Euratom, EWG traci moc.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 33.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/180/Euratom, EWG upoważniającą Niderlandy do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9567)

(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)

(2012/820/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) W odniesieniu do Niderlandów Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/180/Euratom, EWG [3] upoważniającą Niderlandy, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(4) Od dnia 1 stycznia 1993 r. Niderlandy opodatkowują transakcje, o których mowa w części B, pkt 5 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(5) Komisja wezwała Niderlandy do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Niderlandom bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Niderlandy potwierdziły, że upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B, pkt 5 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE nie jest już potrzebne.

(6) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów wspólnotowych, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Skreśla się art. 1 pkt 2 decyzji 90/180/Euratom, EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji

Janusz LEWANDOWSKI

Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 30.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/177/Euratom, EWG upoważniającą Belgię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9568)

(Jedynie teksty w języku niderlandzkim i francuskim są autentyczne)

(2012/821/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) Od dnia 1 stycznia 2011 r. Belgia opodatkowuje dostawę gruntu przylegającego do budynku, który został sprzedany, a transakcja ta podlegała opodatkowaniu podatkiem VAT (przed pierwszym zasiedleniem), o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(4) Od dnia 1 stycznia 2012 r. Belgia opodatkowuje świadczenie usług notarialnych i komorniczych; upoważnienie udzielone w tym kontekście należy znieść z mocą od tego dnia.

(5) W odniesieniu do Belgii Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/177/Euratom, EWG [3] upoważniającą Belgię, ze skutkiem od 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(6) Komisja wezwała Belgię do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Belgii bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Belgia potwierdziła, że zakres dwóch ww. upoważnień powinien zostać zmieniony.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2 decyzji 90/177/Euratom, EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Usługi świadczone przez prawników, o ile nie są to usługi określone w załączniku B do drugiej dyrektywy 67/228/EWG (załącznik F, dawny pkt 2);";

2) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dostawy działek budowlanych określone w art. 4 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (załącznik F, dawny pkt 16).".

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji

Janusz LEWANDOWSKI

Członek Komisji

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.

[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

[3] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 24.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/179/Euratom, EWG upoważniającą Republikę Federalną Niemiec do wykorzystywania danych statystycznych za lata poprzedzające rok przedostatni oraz do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9569)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(2012/822/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej [1], w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [2] państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1991 r. przyznana państwom członkowskim możliwość utrzymywania zwolnień dla transakcji wymienionych w pkt 13 załącznika F do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG [3] została zniesiona na mocy art. 1 pkt 2 lit. a) osiemnastej dyrektywy Rady 89/465/EWG [4]; w związku z tym upoważnienie udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinno zostać zniesione.

(4) W odniesieniu do Niemiec Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/179/Euratom, EWG [5] upoważniającą Niemcy, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do wykorzystywania danych statystycznych za lata poprzedzające rok ostatni, do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji lub do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(5) Komisja wezwała Niemcy do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Niemcom bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Niemcy potwierdziły, że upoważnienie do nieuwzględnienia transakcji wymienionych w pkt 13 załącznika F do szóstej dyrektywy oraz upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B, pkt 3 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE nie są już potrzebne. w związku z tym upoważnienia udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinny zostać zniesione.

(6) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów Unii, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Skreśla się art. 2 pkt 3 decyzji 90/179/Euratom, EWG.

2. Skreśla się art. 3 pkt 3 decyzji 90/179/Euratom, EWG.

[1] Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
[2] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[3] Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1.
[4] Dz.U. L 226 z 3.8.1989, s. 21.
[5] Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 22.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/183/Euratom, EWG upoważniającą Irlandię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9570)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(2012/823/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej ([1]), w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([2]) państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) W odniesieniu do Irlandii Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/183/Euratom, EWG ([3]) upoważniającą Irlandię, ze skutkiem od 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(4) Komisja wezwała Irlandię do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Irlandii bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Irlandia potwierdziła, że upoważnienie do wykorzystywania przybliżonych danych szacunkowych w odniesieniu do transakcji wymienionych w części B pkt 13 załącznika X do dyrektywy 2006/112/WE zostało zastąpione wprowadzeniem procedury marży i nie jest już potrzebne.

(5) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów unijnych postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Skreśla się art. 2 pkt 5 decyzji 90/183/Euratom, EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Irlandii.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
([2]) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
([3]) Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 35.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 19 grudnia 2012 r.

zmieniająca decyzję 90/176/Euratom, EWG upoważniającą Francję do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9572)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2012/824/UE, Euratom)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej ([1]), w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([2]) państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. opodatkowywały transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część A, mogą utrzymać opodatkowanie tych transakcji; transakcje te muszą być uwzględniane przy określeniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(2) Zgodnie z art. 371 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. zwalniały od podatku transakcje, których wykaz znajduje się w załączniku X część B, mogą utrzymać zwolnienia dla tych transakcji na warunkach obowiązujących w każdym z tych państw członkowskich w tym dniu; transakcje te muszą być uwzględniane przy określaniu podstawy zasobów opartych na VAT.

(3) Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1990 r. przyznana państwom członkowskim możliwość utrzymywania zwolnień dla transakcji wymienionych w pkt 20 załącznika F do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG ([3]) została zniesiona na mocy art. 1 ust. 2 lit. a) osiemnastej dyrektywy Rady 89/465/EWG ([4]); w związku z tym upoważnienie udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinno zostać zniesione.

(4) Ze skutkiem od dnia 17 października 1998 r. pkt 26 załącznika F do szóstej dyrektywy został skreślony na mocy art. 2 dyrektywy Rady 98/80/WE ([5]), wprowadzono natomiast specjalny program dotyczący złota inwestycyjnego dla wszystkich państw członkowskich; w związku z tym upoważnienie udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinno zostać zniesione.

(5) W odniesieniu do Francji Komisja przyjęła, na postawie rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, decyzję 90/176/Euratom, EWG ([6]) upoważniającą Francję, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1989 r., do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT.

(6) Komisja wezwała Francję do zweryfikowania, czy powyższe upoważnienia, udzielone Francji bez wyraźnych ograniczeń w czasie, nadal są potrzebne, i do powiadomienia Komisji o wyniku weryfikacji; Francja potwierdziła, że oprócz dwóch ww. przestarzałych upoważnień, praktycznie niewykorzystywane są dwa upoważnienia do nieuwzględniania transakcji wymienionych w pkt 5 i 6 załącznika X, część B do dyrektywy 2006/112/WE; w związku z tym upoważnienia udzielone w tym kontekście przez Komisję na potrzeby określania podstawy zasobów własnych opartych na VAT również powinny zostać zniesione.

(7) W celu zachowania jasności i przejrzystości przepisów Unii, postanowienia, które są już przestarzałe lub nieistotne, należy uchylić.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Doradczego ds. Zasobów Własnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1) Skreśla się art. 1 decyzji 90/176/Euratom, EWG;

2) skreśla się art. 2 pkt 5 decyzji 90/176/Euratom, EWG.

3) skreśla się art. 2 pkt 6 decyzji 90/176/Euratom, EWG.

([1]) Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9.
([2]) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
([3]) Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1.
([4]) Dz.U. L 226 z 3.8.1989, s. 21.
([5]) Dz.U. L 281 z 17.10.1998, s. 31.
([6]) Dz.U. L 99 z 19.4.1990, s. 22.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
Janusz LEWANDOWSKI
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 20 grudnia 2012 r.

kończąca postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki i kończąca rejestrację takiego przywozu wprowadzoną rozporządzeniem (UE) nr 771/2012

(2012/825/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 14 i 15,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA

(1) W dniu 25 listopada 2011 r. Komisja Europejska („Komisja") ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2] wszczęcie postępowania antysubsydyjnego („postępowanie AS" lub „postępowanie") dotyczącego przywozu do Unii bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA" lub „państwo, którego dotyczy postępowanie").

(2) W tym samym dniu Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [3] wszczęcie postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu do Unii bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych i wszczęła odrębne dochodzenie („postępowanie AD").

(3) Postępowanie AS wszczęto w wyniku skargi złożonej w dniu 12 października 2011 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Odnawialnego Etanolu (ePURE) („skarżący") w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % ogólnej unijnej produkcji bioetanolu. Skarga zawierała dowody prima facie wskazujące na subsydiowanie wymienionego produktu i wynikającą z niego istotną szkodę, co uznano za wystarczające uzasadnienie wszczęcia postępowania.

(4) Przed wszczęciem postępowania AS i zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła władze USA o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, że subsydiowany przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych wyrządzał istotną szkodę przemysłowi unijnemu. Władze USA zostały zaproszone do udziału w konsultacjach w celu wyjaśnienia sytuacji w związku z informacjami zawartymi w skardze i osiągnięcia wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Władze USA przyjęły zaproszenie, po czym konsultacje odbyły się w dniu 17 listopada 2011 r. W trakcie konsultacji nie zdołano wypracować wspólnego rozwiązania.

1.2. STRONY ZAINTERESOWANE POSTĘPOWANIEM

(5) Dokument informacyjny zawierający istotne fakty i ustalenia, na podstawie których podjęto decyzję o niewprowadzeniu tymczasowych środków wyrównawczych („dokument informacyjny") został ujawniony zainteresowanym stronom w sierpniu 2012 r. Kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się. Komisja kontynuowała poszukiwanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i uwzględnione w stosownych przypadkach.

(6) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić zakończenie zarówno dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego przywozu bioetanolu pochodzącego z USA, jak i rejestracji tego przywozu [4]. Oprócz tego stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ostatecznym ujawnieniem tych informacji.

Kontrola wyrywkowa eksporterów/producentów w USA

(7) Ze względu na potencjalnie dużą liczbę eksporterów/producentów w USA w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano kontrolę wyrywkową zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

(8) Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji, czy potrzebna jest kontrola wyrywkowa, a w razie stwierdzenia takiej konieczności, aby umożliwić jej dobór próby eksporterów/producentów w USA, zwrócono się do nich o zgłoszenie się do Komisji w ciągu 15 dni od daty wszczęcia dochodzenia oraz dostarczenie, jak określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, podstawowych informacji o ich działalności związanej z bioetanolem w okresie od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2011 r. („okres objęty dochodzeniem" lub „OD").

(9) Przy doborze reprezentatywnej próby skonsultowano się również z właściwymi organami w USA.

[1] Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.
[2] Dz.U. C 345 z 25.11.2011, s. 13.
[3] Dz.U. C 345 z 25.11.2011, s. 7.
[4] Dz.U. L 229 z 24.8.2012, s. 20.

(10) Zgłosiło się ponad 60 przedsiębiorstw, które dostarczyły wymagane informacje w terminie 15 dni.

(11) Zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego Komisja dokonała doboru próby na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu bioetanolu do Unii, którą można było zbadać w dostępnym czasie. Dobrana na tej podstawie próba składała się z pięciu producentów bioetanolu i jednego przedsiębiorstwa handlowego.

(12) W toku dochodzenia wykazano również, że chociaż eksporterzy wspominali o wywozie towarów do Unii w otrzymanym kwestionariuszu kontroli wyrywkowej, żaden z producentów objętych próbą nie eksportował bioetanolu bezpośrednio na rynek unijny, tylko sprzedawał go niepowiązanym przedsiębiorstwom w USA zajmującym się mieszaniem lub handlem, które później mieszały go z benzyną i odsprzedawały. W celu ustalenia wielkości ich wywozu do Unii producenci polegali głównie na danych, które otrzymywali od niepowiązanych klientów, przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem lub handlem.

(13) W tym kontekście należy zaznaczyć, że informacje dostarczone przez władze USA wykazały, że cały bioetanol sprzedawany w Stanach Zjednoczonych i wywożony z tego kraju był objęty głównym programem subsydiowania, w szczególności jeżeli był zmieszany z benzyną. To właśnie mieszanie i sprzedaż mieszanki podlegającej opodatkowaniu doprowadziły do subsydiowania bioetanolu w USA. W omawianym przypadku stwierdzono, że z wnioskiem o główne subsydium zidentyfikowane w USA występowały przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem i to one z niego korzystały. Do przedsiębiorstw wybranych do próby należeli głównie producenci bioetanolu, którzy tylko w mniejszym stopniu zajmowali się mieszaniem bioetanolu, natomiast subsydiowani na podstawie zawartości bioetanolu w produkowanych przez nich mieszaninach byli przede wszystkim przedsiębiorcy zajmujący się handlem/mieszaniem, którzy również wywozili swoje produkty do Unii. W rezultacie próba składająca się głównie z producentów bioetanolu, którzy nie wywozili produktu bezpośrednio do Unii i w zasadzie nie mieszali bioetanolu w mieszankach paliw, nie była wiarygodna dla ustalenia poziomu subsydiowania w omawianym przypadku.

1.2.1. **Kontrola wyrywkowa producentów unijnych**

(14) Ze względu na potencjalnie dużą liczbę producentów unijnych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano kontrolę wyrywkową zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

(15) W zawiadomieniu o wszczęciu Komisja poinformowała, że dokonała wstępnego doboru próby producentów unijnych. Próba składała się z pięciu przedsiębiorstw i grup przedsiębiorstw wybranych spośród 19 producentów unijnych, którzy byli znani przed wszczęciem dochodzenia. Doboru próby dokonano na podstawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji bioetanolu w okresie objętym dochodzeniem oraz na podstawie lokalizacji znanych producentów. Próba reprezentowała 48 % łącznej szacowanej produkcji unijnej w OD.

(16) Dochodzenie wykazało jednak, że grupy włączone do próby składały się z dużej liczby przedsiębiorstw lub pojedynczych podmiotów produkujących produkt podobny. W tym przypadku oznaczałoby to objęcie dochodzeniem trzynastu przedsiębiorstw. Stąd, biorąc pod uwagę czas dostępny na dochodzenie, objęcie ich wszystkich dochodzeniem nie było możliwe. Podjęto decyzję o ponownym zbadaniu danych dostępnych w odniesieniu do wstępnie dobranej próby. W wyniku tej analizy stwierdzono, że za podstawę próby powinny posłużyć największe indywidualne podmioty zajmujące się produkcją, a nie grupy producentów, przy jednoczesnym uwzględnieniu rozmieszczenia geograficznego producentów objętych próbą.

(17) Dlatego też w końcu dokonano wyboru ostatecznej próby składającej się z sześciu indywidualnych producentów na podstawie reprezentatywności pod względem wielkości produkcji i sprzedaży bioetanolu podczas OD oraz lokalizacji geograficznej. Producenci ci reprezentują 36 % łącznej szacowanej produkcji unijnej i 44 % łącznej produkcji zgłoszonej przez przedsiębiorstwa, które dostarczyły dane do doboru próby. Próba ta została uznana za reprezentatywną dla przemysłu unijnego.

(18) Zainteresowanym stronom umożliwiono zgłaszanie uwag w sprawie stosowności doboru próby.

(19) Niektóre strony twierdziły, że próba jest w mniejszym stopniu reprezentatywna niż próba wybrana pierwotnie, obejmująca grupy przedsiębiorstw. Ich zdaniem obiektywną analizę sytuacji przemysłu unijnego można przeprowadzić jedynie poprzez włączenie do próby wszystkich przedsiębiorstw będących częścią grup przedsiębiorstw. W szczególności stawiały one zarzut, że koszty i przychody mogły zostać przydzielone pewnym przedsiębiorstwom należących do grupy, w których nie przeprowadza się wizyt i które w związku z tym mogą nie zostać uwzględnione w analizie szkody.

(20) W tej kwestii należy zauważyć, że Komisja należycie uwzględniła i zbadała dane dostarczone przez wszystkie przedsiębiorstwa nieobjęte próbą, a w szczególności przedsiębiorstwa należące do grup przedsiębiorstw, aby mieć pewność, że wszelkie koszty i przychody związane z produkcją i sprzedażą wybranych przedsiębiorstw zostały w pełni i prawidłowo odzwierciedlone w analizie szkody. Ponadto sześć przedsiębiorstw ostatecznie wybranych producentów reprezentowało 36 % łącznej szacowanej produkcji unijnej; uznano je za reprezentatywne w rozumieniu art. 27 rozporządzenia podstawowego.

(21) Niektóre strony kwestionowały włączenie do próby producentów unijnych, którzy byli w fazie rozruchu. Strony te twierdziły również, że jedno przedsiębiorstwo o istotnej niewykorzystanej mocy produkcyjnej w 2011 r., znajdujące się w państwie członkowskim, które nie wdrożyło dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, nie powinno zostać włączone do próby. Strony te dodały, że w przypadku, gdyby te przedsiębiorstwa zostały ostatecznie włączone do próby, Komisja powinna skorygować dotyczące ich dane w celu uwzględnienia tych nadzwyczajnych okoliczności.

(22) Uważa się, że fakt, że przedsiębiorstwa niedawno rozpoczęły lub wznowiły działalność, nie stanowi przeszkody do włączenia ich do próby. Włączenie tych

przedsiębiorstw do próby nie narusza kryteriów doboru próby w rozumieniu art. 27 rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do korekty danych tych przedsiębiorstw strony nie przedstawiły żadnych specyficznych kwestii ani uzasadnionych dowodów na poparcie swojego twierdzenia, ani też informacji, na jakiej podstawie należałoby tę korektę przeprowadzić. Ponadto dochodzenie nie ujawniło żadnych kosztów, takich jak np. przyspieszona amortyzacja, które powinny zostać dostosowane, aby poprawić wszelkie zniekształcenia związane z rozpoczęciem działalności. Stąd też powyższe twierdzenie zostaje odrzucone.

(23) Niektóre strony kwestionowały również wyłączenie z próby jednego przedsiębiorstwa, które zostało wstępnie wybrane i było zlokalizowane w państwie członkowskim o wysokim zużyciu i produkcji bioetanolu. Twierdziły one, że przedsiębiorstwo to miało szczególnie dobre wyniki i utrzymywały, że to właśnie było przyczyną wyłączenia go z próby. Twierdziły dalej, że dobór próby był ukierunkowany na wykrycie szkody. Zdaniem tych stron Komisja powinna była wysłać do wszystkich producentów tzw. minikwestionariusze w celu zebrania istotnych danych, aby dokonać doboru próby. Należy zauważyć, że omawiane przedsiębiorstwo poinformowało Komisję, że nie może już zostać włączone do próby. W odniesieniu do wysyłania minikwestionariuszy należy zauważyć, że przed dokonaniem doboru próby Komisja zwróciła się o przedstawienie informacji do wszystkich znanych zainteresowanych producentów unijnych w celu zebrania istotnych danych, aby móc dokonać doboru próby. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.

(24) Wreszcie twierdzono, że próba powinna obejmować przedsiębiorstwa produkujące bioetanol z buraka cukrowego, ponieważ produkcja z tego surowca może być bardziej opłacalna niż np. z pszenicy. Chociaż argumentu tego nie uzasadniono, dostępne informacje wykazują, że bioetanol produkowany z buraka cukrowego stanowi jedynie małą część ogólnej produkcji unijnej, ok. 12 % w 2011 r., oraz, że dwa z przedsiębiorstw włączonych do próby częściowo wykorzystują burak cukrowy jako surowiec do produkcji bioetanolu. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

1.2.2. **Kontrola wyrywkowa importerów niepowiązanych**

(25) Ze względu na potencjalnie dużą liczbę importerów uczestniczących w postępowaniu w zawiadomieniu o wszczęciu przewidziano możliwość zastosowania kontroli wyrywkowej odnośnie do importerów zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

(26) W terminie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania tylko trzech importerów przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie ich do próby. Ze względu na ograniczoną liczbę współpracujących importerów nie uznano kontroli wyrywkowej za konieczną.

1.2.3. **Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i weryfikacja**

(27) Komisja wysłała kwestionariusze do wszystkich znanych zainteresowanych stron. Kwestionariusze wysłano zatem do władz USA, objętych próbą eksporterów/producentów w USA, objętych próbą unijnych producentów, trzech współpracujących niepowiązanych importerów w Unii i wszystkich znanych użytkowników objętych dochodzeniem.

(28) Odpowiedzi otrzymano od władz USA, objętych próbą eksporterów/producentów w USA, objętych próbą unijnych producentów, dwóch niepowiązanych importerów i czterech użytkowników.

(29) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje przedłożone przez zainteresowane strony i uznane za niezbędne do stwierdzenia subsydiowania, ustalenia wynikającej z niego szkody i oceny interesu Unii.

(30) Wizyty weryfikacyjne odbyły się w siedzibach następujących władz USA:

Władze federalne USA

— Departament Rolnictwa

— Departament Handlu

— Departament Energii

— Departament Skarbu

— Administracja Handlu Międzynarodowego

— Biuro Przedstawiciela Handlowego Stanów Zjednoczonych

(31) Wizyty weryfikacyjne odbyły się również na terenie następujących przedsiębiorstw:

Eksporterzy/producenci w USA

— CHS Inc, Inver Grove Heights, Minnesota

— Marquis Energy LLC, Hennepin, Illinois

— Patriot Renewable Fuels LLC, Annawan, Illinois

— Plymouth Energy Company LLC, Merrill, Iowa

— POET LLC, Sioux Falls, Dakota Południowa

— Valero Renewable Fuels Company LLC, San Antonio, Teksas

Producenci w Unii

— Abengoa Energy Netherlands B.V., Rotterdam, Niderlandy

— BioWanze, S.A., Wanze, Belgia

— Crop Energies Bioethanol GmbH, Mannheim, Niemcy

— Ensus, Yarm, Zjednoczone Królestwo

— Lantmännen Energi / Agroetanol, Norrköping, Szwecja

— Tereos BENP, Lillebonne, Francja

Niepowiązani importerzy w Unii

— Shell Trading Rotterdam B.V., Rotterdam, Niderlandy

— Greenergy Fuels Limited, Londyn, Zjednoczone Królestwo

Użytkownicy w Unii

— Shell Nederland Verkoopmaatschappij B.V., Rotterdam, Niderlandy

1.3. OKRES OBJĘTY DOCHODZENIEM

(32) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i szkody objęło okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2011 r. Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2008 r. do końca OD („okres badany").

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

(33) Produkt objęty postępowaniem to bioetanol, nazywany czasem „paliwem etanolowym", tj. alkohol etylowy produkowany z produktów rolnych, denaturowany lub nie, z wyjątkiem produktów zawierających ponad 0,3 % (m/m) wody mierzonej zgodnie z normą EN 15376, a także alkohol etylowy produkowany z produktów rolnych, zawarty w mieszankach benzyny z zawartością alkoholu etylowego ponad 10 % (v/v), pochodzący z USA, obecnie objęty kodami CN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 11, ex 2710 12 15, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 oraz ex 3824 90 97.

(34) Bioetanol może być produkowany z różnych surowców rolnych, takich jak trzcina cukrowa, burak cukrowy, ziemniaki, maniok i kukurydza. W USA dokonuje się rozróżnienia na podstawie różnych surowców, zgodnie z poniższym opisem:

a) konwencjonalne biopaliwo (produkowane głównie z kukurydzy i powszechnie nazywane etanolem kukurydzianym), które zdefiniowano jako odnawialne paliwo otrzymywane ze skrobi kukurydzianej, produkowane w zakładach, których budowę rozpoczęto po dacie uchwalenia (19 grudnia 2007 r.) i które w przyszłości muszą doprowadzić do redukcji emisji gazów cieplarnianych o 20 % w stosunku do referencyjnej emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia benzyny i diesla.

b) zaawansowane biopaliwo, które zdefiniowano jako odnawialne paliwo inne niż etanol otrzymywany ze skrobi kukurydzianej i które otrzymuje się z odnawialnej biomasy, charakteryzujące się emisją gazów cieplarnianych w cyklu życia biopaliwa o co najmniej 50 % niższą niż referencyjna emisja gazów cieplarnianych, zgodnie z ustaleniami administratora ustawy o polityce energetycznej (Energy Policy Act, EPA). Termin ten obejmuje „biopaliwa celulozowe" takie jak bioetanol i „diesel z biomasy". Program dla zaawansowanych biopaliw obejmuje program dla biopaliw celulozowych, diesla z biomasy i niezróżnicowanych zaawansowanych biopaliw.

(35) Biopaliwo celulozowe ([1]) definiowane jest bardziej szczegółowo jako odnawialne paliwo otrzymane z dowolnej celulozy, hemicelulozy lub ligniny otrzymywanej z odnawialnej biomasy, charakteryzujące się emisją gazów cieplarnianych w cyklu życia biopaliwa, ustaloną przez administratora EPA, o co najmniej 60 % niższą niż referencyjna emisja gazów cieplarnianych w cyklu życia. Do biopaliw celulozowych zalicza się bioetanol. Prowadzone są badania i projekty pilotażowe w dużym stopniu wspierane przez rząd federalny USA, mające na celu produkcję zaawansowanych biopaliw, zwłaszcza bioetanolu celulozowego produkowanego w szczególności z odpadów rolnych i leśnych. Według urzędników USA i publicznie dostępnych danych ([2]) produkcja tego typu biodiesla osiągnie około 4 mld litrów w 2014 r. i ponad 50 mld litrów do 2021 r. Produkcja bioetanolu celulozowego podczas OD była znikoma.

(36) W trakcie okresu objętego dochodzeniem aż do chwili obecnej kukurydza była głównym surowcem wykorzystywanym w USA, natomiast głównym surowcem wykorzystywanym w Unii jest pszenica.

(37) Dochodzenie wykazało, że bioetanol jest zasadniczo sprzedawany w czystej postaci przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem/przedsiębiorstwom handlowym, które mieszają ([3]) go z benzyną w szczególności w celu uzyskania wysokoprocentowych mieszanek, które są eksportowane lub sprzedawane na rynku krajowym w celu dalszego mieszania i zużycia. Mieszanie nie jest bardzo złożonym procesem i może być prowadzone w drodze mieszania produktów w specjalnych zbiornikach z dodaniem pożądanej procentowej ilości bioetanolu i benzyny.

(38) Aby zidentyfikować różne rodzaje bioetanolu, mieszanin lub mieszanek bioetanolu wykorzystywanych na świecie, mieszanki paliwowe zawierające etanol są oznaczane liczbą „E" opisującą procentową zawartość paliwa etanolowego w objętości mieszanki. Na przykład E85 zawiera 85 % bezwodnego etanolu i 15 % benzyny. Niskoprocentowe mieszanki etanolu, od E5 do E25, są znane także jako gazohol, chociaż w międzynarodowej terminologii zastosowanie terminu gazohol odnosi się najczęściej do mieszanki E10. Mieszanek E10 lub o niższej liczbie E do roku 2011 używano w ponad dwudziestu krajach na całym świecie, na czele z USA, gdzie prawie całość detalicznej benzyny sprzedanej w 2010 r. była zmieszana z 10 % etanolu.

(39) Dochodzenie wykazało, że wszystkie rodzaje bioetanolu uznaje się za biopaliwa na podstawie obecnego programu National Renewable Fuel Standard (RFS1) ustanowionego na mocy ustawy Energy Policy Act z 2005 r., którą zmieniono ustawę Clean Air Act w wyniku ustanowienia pierwszej krajowej normy paliw odnawialnych. Kongres Stanów Zjednoczonych nałożył na Agencję Ochrony Środowiska Stanów Zjednoczonych (EPA) obowiązek

([1]) Zob. US Internal Revenue Code (IRC) – sekcja 40 lit. b) pkt 4 ppkt. E.

([2]) Zob. www.ethanol.org – norma RFS (Renewable fuels standard) na podstawie ustawy Energy Independence and Security z 2007 r.

([3]) Dochodzenie wykazało, że aby skorzystać z ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek alkoholu, zgodnie z definicją w sekcji 40 lit. b) pkt 3 IRC w USA wystarczyło zmieszać czysty bioetanol jedynie z 0,1 % benzyny.

koordynacji działań wspólnie z Departamentem Energii Stanów Zjednoczonych, Departamentem Rolnictwa Stanów Zjednoczonych i zainteresowanymi stronami w celu opracowania oraz wdrożenia tego programu.

(40) W wyniku polityki prowadzonej w USA przez szereg lat, mającej na celu promowanie bioetanolu, od 2005 r. USA są największym światowym producentem bioetanolu, a ich udział w światowej produkcji wynosi 57,5 %. W 2009 r. EPA ogłosiła, że w ramach standardu paliw odnawialnych (Renewable Fuel Standard) na większość rafinatorów, importerów i podmiotów wytwarzających mieszanki benzyny bez stosowania oksygenatów zostanie nałożony wymóg zastąpienia około 10% benzyny paliwami odnawialnymi, takimi jak etanol. Wymóg ten miał na celu zapewnienie produkcji przynajmniej 11 mld galonów amerykańskich odnawialnych paliw w 2009 r., w szczególności w celu dotrzymania wartości docelowych ustanowionych przez ustawę o niezależności i bezpieczeństwie energetycznym (Energy Independence and Security Act) z 2007 r., a także w celu wywozu na inne rynki.

(41) W oparciu o oficjalne źródła, dane rynkowe i publicznie dostępne informacje [1] wszystkie rodzaje bioetanolu i bioetanolu w mieszankach, mianowicie mieszanki bioetanolu z benzyną mineralną, produkowane i sprzedawane w USA oraz wywożone, są uznawane za paliwa bioetanolowe i wchodzą w zakres pakietu prawodawczego dotyczącego efektywności energetycznej oraz energii odnawialnej i paliw alternatywnych w USA.

(42) Stwierdzono, że wszystkie rodzaje bioetanolu i bioetanolu w mieszankach, objęte niniejszym dochodzeniem, pomimo możliwych różnic pod względem surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.

(43) Niektóre strony twierdziły, że definicja produktu objętego postępowaniem nie była jasna, w szczególności dlatego, że nie pozwalała odróżnić bioetanolu przeznaczonego do zastosowań jako paliwo od bioetanolu przeznaczonego do innych celów. Strony te twierdziły więc, że dochodzenie powinno obejmować etanol przeznaczony do wszystkich zastosowań i pochodzący ze wszystkich źródeł, włącznie z etanolem syntetycznym konkurującym z bioetanolem w wykorzystaniu do celów przemysłowych.

(44) Inna strona twierdziła coś przeciwnego, a mianowicie, że dochodzenie powinno obejmować jedynie bioetanol przeznaczony do zastosowań jako paliwo, a więc bioetanol przeznaczony do celów przemysłowych powinien zostać wykluczony.

(45) W tym kontekście zauważa się, że produkt objęty postępowaniem należy definiować przede wszystkim na podstawie jego podstawowych właściwości fizycznych, technicznych i chemicznych, a nie na podstawie sposobów jego wykorzystania i zastosowań. Produkt posiadający różne zastosowania może rzeczywiście mieć takie same lub podobne podstawowe właściwości bez względu na jego późniejsze wykorzystanie i w pewnych okolicznościach może być konieczne pogłębienie analizy definicji produktu i zakresu produktu w świetle specyficzności sektora przemysłu i rynku.

(46) W omawianym przypadku było jasne, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nie zamierzano uwzględniać etanolu syntetycznego w definicji produktu. Etanol syntetyczny ma inne właściwości niż bioetanol i nie odpowiada powyższym kryteriom związanym z definicją produktu objętego postępowaniem. Żaden producent koncentrujący się na wytwarzaniu tego produktu nie uczestniczył w niniejszym dochodzeniu. Dlatego etanolu syntetycznego nie można uwzględnić w definicji produktu objętego postępowaniem i nie jest on objęty zakresem dochodzenia.

(47) Podczas badania operatorów w USA i w Unii nie wysunięto żadnych pytań dotyczących możliwych problemów z odróżnieniem bioetanolu przeznaczonego do zastosowań jako paliwo od bioetanolu przeznaczonego do innych celów, a zatem nie można było zbadać w tym zakresie żadnych materiałów dowodowych. W dochodzeniu potwierdzono, że subsydiowanie w USA jest przeznaczone dla bioetanolu stosowanego jako paliwo, mianowicie bioetanolu zawartego w mieszaninie paliwa, więc badanie producentów unijnych koncentrowało się na bioetanolu przeznaczonym do zastosowań jako paliwo, a nie do innych celów.

2.2. PRODUKT PODOBNY

(48) Ustalono, że bioetanol produkowany przez przemysł unijny i sprzedawany na rynku unijnym ma podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne jak bioetanol wywożony z USA do Unii.

(49) Jak opisano w motywie (34) powyżej bioetanol można produkować z różnych surowców. Z dochodzenia nie wynika jednak, że rodzaj wykorzystanego surowca prowadzi do różnic w produkcie końcowym. Ustalono, że produkt objęty postępowaniem produkowany w USA i wywożony do Unii jest zamienny z produktem wytwarzanym i sprzedawanym na terenie Unii przez unijnych producentów. Poza tym nie występują znaczące różnice w zastosowaniu i postrzeganiu produktu przez operatorów i użytkowników na rynku.

(50) W związku z tym stwierdza się, że bioetanol produkowany i sprzedawany na terenie Unii oraz produkt objęty postępowaniem należy traktować jako podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

[1] Na przykład: a) informacje publikowane w sieci przez American Coalition for Ethanol (ACE), b) ustawa Energy Policy Act (EPA) z 2005 r., w szczególności P.L. nr 110–58, c) ustawa Energy Independence and Security Act z 2007 r. (P.L. nr 110–140, H.R. nr 6), którą zmieniono i podwyższono normę Renewable Fuels Standard (RFS), stawiając wymóg wykorzystania 9 mld galonów paliw odnawialnych w 2008 r. i 13,9 mld w 2011 r., d) broszury informacyjne wydawane przez Departament Energii Stanów Zjednoczonych w ramach działań Clean cities actions itd.

3. **SUBSYDIOWANIE**

3.1. WPROWADZENIE

(51) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszach Komisji dochodzeniem objęto poniższe programy federalne, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydiów:

Programy federalne

a) ulgi podatkowe dotyczące mieszanek paliwowych – ulgi od podatku akcyzowego/dochodowego

b) ulga w zakresie podatku dochodowego dla małych producentów

c) ulga w zakresie podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego

d) program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

e) program bioenergetyczny dla biopaliw zaawansowanych (Bioenergy Program for Advanced Biofuels) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

f) program pomocy dla biorafinerii (Biorefinery Assistance Program) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

g) program pomocy w zakresie upraw biomasy (Biomass Crop Assistance Program) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

h) program „Rural Energy for America" Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

i) dotacje Departamentu Energii na projekty biorafinerii (Biorefinery Project Grants)

(52) Na podstawie informacji zawartych w skardze oraz odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszach Komisji dochodzeniem objęto również następujące programy stanowe, które wiązały się z domniemanym przyznawaniem subsydiów:

Programy stanowe

a) program zachęt w zakresie bioetanolu w stanie Illinois

(i) Illinois Biofuels Production Facility Grants

(ii) E85 Infrastructure Grants

b) stan Iowa

(i) program „Alternate Energy Revolving Loan" w stanie Iowa

(ii) Biofuels Infrastructure Grants

c) Program zachęt w zakresie bioetanolu w stanie Minnesota

(i) Minnesota Cellulosic Ethanol Investment Tax Credit

(ii) E85 Fueling Infrastructure Grants

d) ulga podatkowa dotycząca produkcji etanolu w stanie Nebraska

e) program zachęt w zakresie produkcji etanolu w stanie Południowa Dakota

3.2. PROGRAMY FEDERALNE

3.2.1. **Ulgi podatkowe dotyczące mieszanek paliwowych – ulgi od podatku akcyzowego/dochodowego**

a) *Podstawa prawna*

(53) Podstawą prawną dla ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek paliwowych („ulga podatkowa dotycząca mieszanek") na bioetanol jest tytuł 26 U.S.C. Internal Revenue Code – sekcja 6426 i 6427.

b) *Kwalifikowalność*

(54) Aby kwalifikować się do ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek w trakcie OD, podmioty musiały wytwarzać mieszankę bioetanolu i opodatkowanego paliwa (benzyny, oleju napędowego lub nafty), która następnie byłaby wykorzystywana jako paliwo lub sprzedawana w celu wykorzystania jako paliwo. Dla takich podmiotów (przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem) ulga wynosiła 0,45 USD za galon bioetanolu zmieszanego w opodatkowanym paliwie.

(55) Producenci bioetanolu mogą wnioskować o tę zachętę jedynie wówczas, gdy sami zajmują się mieszaniem. Producent musi dokonać połączenia niezmieszanego bioetanolu np. z benzyną. Przedsiębiorstwa, które nie wytwarzają niezmieszanego bioetanolu, lecz raczej nabywają go i mieszają, są również uprawnione do skorzystania z ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Pod względem kwalifikowania się do tej zachęty nie ma różnicy między mieszanym bioetanolem przeznaczonym na sprzedaż krajową i eksportową.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(56) W związku z powyższym to działalność związana z mieszaniem jest podstawą kwalifikowalności do ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Kwota subsydiów przyznanych za zmieszane paliwo zależy od proporcji zawartego w nim bioetanolu. Wymienione subsydium może być przedmiotem wniosku o ulgę dotyczącą podatku akcyzowego lub dochodowego bądź o bezpośrednią płatność gotówkową.

(57) Podczas OD większość wniosków o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek (w ponad 90 %) stanowiły wnioski o ulgi podatkowe związane z akcyzą, składane przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem na schemacie C formularza 720, kwartalnej federalnej deklaracji podatku akcyzowego (Quarterly Federal Excise Tax Return). Ulgę przyznawano w zależności od zobowiązania z tytułu podatku paliwowego, a wnioskowały o nią na tym formularzu dowolne podmioty obciążone podatkiem od paliwa, np. w sytuacji, w której mieszanie bioetanolu i benzyny następowało w terminalu składowania przed opodatkowaniem benzyny.

(58) Przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem mogło także złożyć wniosek o kredyt podatkowy podlegający refundacji lub bezpośrednią płatność zamiast ulgi podatkowej

związanej z akcyzą, lecz jedynie w kwocie, o którą ulga podatkowa związana z akcyzą przekraczała całkowite zobowiązanie z tytułu podatku akcyzowego, tj. kwotę, o którą największe dopuszczalne subsydium w odniesieniu do mieszanki przekraczało ulgę dopuszczoną w formularzu 720. Należy zauważyć, że ulga podatkowa związana z akcyzą mogła przewyższać kwotę zobowiązania z tytułu podatku akcyzowego, gdy np. benzynę użytą do wytworzenia mieszanki opodatkowano przed jej uzyskaniem przez przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem. W takich wypadkach wniosek można było składać na formularzu 8849, wniosek o zwrot podatku akcyzowego (Claim for Refund of Excise Taxes).

(59) Ulga podatkowa dotycząca mieszanek nie była kumulacyjna, tj. pozostawała taka sama bez względu na to, czy przedmiotem wniosku o subsydium była ulga podatkowa związana z akcyzą, ulga dotycząca podatków dochodowych, bezpośrednia zapłata dla podatnika lub jakakolwiek kombinacja powyższych. Wnioski o zapłatę składano albo na formularzu 8849, schemacie C formularza 720 albo, w przypadku kredytu podatkowego podlegającego refundacji, na formularzu 4136, ulga dotycząca podatku federalnego płaconego od paliwa (Credit for Federal Tax Paid on Fuel), załączonym do deklaracji podatkowej wnioskodawcy. Należy jednak zaznaczyć, że całkowita kwota subsydium nie mogła przekroczyć 0,45 USD za galon bioetanolu.

(60) Dostępny dla przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem bioetanolu w trakcie OD był także kredyt podatkowy niepodlegający refundacji. Ten kredyt podatkowy niepodlegający refundacji, odnoszący się do ilości paliwa dostępnego dla przedsiębiorstwa zajmującego się mieszaniem, zmniejszono o kwotę ulgi podatkowej związanej z akcyzą, o którą wnioskowano w odniesieniu do tej samej ilości paliwa. Inaczej mówiąc, przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem nie mogło wnioskować jednocześnie o ulgę podatkową związaną z akcyzą i kredyt podatkowy niepodlegający refundacji w odniesieniu do tej samej ilości bioetanolu zmieszanego z benzyną. Podczas składania wniosku o kredyt podatkowy niepodlegający refundacji producent musiał złożyć oświadczenie, że nie przyjął ulgi podatkowej związanej z akcyzą w odniesieniu do tej samej ilości bioetanolu.

(61) O ulgę podatkową dotyczącą mieszanek można wnioskować tylko raz w odniesieniu do tej samej ilości bioetanolu użytego do wytworzenia mieszanki, tj. albo przez producenta, który sam dokonuje mieszania lub przez nabywcę, który prowadzi działalność związaną z mieszaniem. W obu przypadkach przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem jest uprawnione do skorzystania z ulgi podatkowej w wysokości 0,45 USD za galon w odniesieniu do ilości galonów bioetanolu wykorzystanych do produkcji mieszanki.

(62) Dochodzenie wykazało, że w większości przypadków składającymi wniosek o subsydium (wnioskodawcami) były przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem/przedsiębiorstwa handlowe, obciążone zobowiązaniami z tytułu podatku akcyzowego, takie jak przedsiębiorstwa petrochemiczne. Mieszanie faktycznie zależy od szeregu czynników, takich jak dostępna pojemność zbiornika, a także lokalizacja geograficzna dostępnego bioetanolu i benzyny. W większości przypadków producenci bioetanolu nie składali wniosku o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek. W rzeczywistości jest jasne, że mieszanie w większości przypadków odbywało się w terminalach lub rozlewniach. W związku z tym wydaje się, że wnioskodawcami w większości przypadków były podmioty obciążone zobowiązaniami z tytułu podatku akcyzowego.

(63) Rynek niezmieszanego bioetanolu jako produktu końcowego przeznaczenia nie był duży i dlatego z gospodarczego punktu widzenia miało sens mieszanie wyprodukowanego bioetanolu i wytwarzanie mieszanek, co stało się podstawą ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Należy zauważyć, że ulga podatkowa dotycząca mieszanek (ulga podatkowa związana z akcyzą/podatkiem dochodowym) w odniesieniu do bioetanolu istniała od 1980 r., tj. od ponad 30 lat, i wygasła z końcem grudnia 2011 r. (po OD).

(64) W dochodzeniu ustalono, że dwa przedsiębiorstwa objęte próbą złożyły wnioski o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek w trakcie OD. W przypadku obu przedsiębiorstw uzyskane subsydia były jednak nieznaczne.

(65) Pomimo tego, z porównania całkowitej produkcji bioetanolu w USA w trakcie OD z całkowitą ilością bioetanolu, na który przyznano ulgę podatkową dotyczącą mieszanek, jasno wynika, że całość bioetanolu wyprodukowanego w USA w trakcie OD była objęta subsydium udzielanym w ramach tego programu. Potwierdzono to także w statystykach przedstawionych przez właściwe władze amerykańskie.

(66) Na tej podstawie ustalenia dokonane w trakcie dochodzenia wyraźnie pokazały, że podczas OD cały bioetanol subsydiowano za pośrednictwem ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek.

d) *Wniosek*

(67) Dochodzenie wykazało, że podczas OD całość bioetanolu wyprodukowanego w USA była objęta korzyścią w postaci ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Te ulgę podatkową dotyczącą mieszanek należy uznać za zachętę podatkową bez względu na to, czy udziela się jej jako rekompensaty z tytułu zobowiązań podatkowych, czy w postaci płatności gotówkowej.

(68) Program uznaje się za subsydiowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy rządu USA w formie bezpośrednich dotacji (płatności gotówkowe) i utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne (wyrównania podatkowe). Subsydium przynosi korzyść otrzymującym je przedsiębiorstwom.

(69) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w sektorze bioetanolu, tj. zajmują się mieszaniem bioetanolu, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

e) *Obliczenie kwoty subsydium*

(70) Ulga podatkowa dotycząca mieszanek bioetanolu została udzielona w odniesieniu do ilości bioetanolu użytych w mieszance, tj. 0,45 USD za galon domieszanego bioetanolu w paliwie podlegającym opodatkowaniu.

(71) Uznaje się, że kwota subsydium wynosi 0,45 USD za galon w skali całego kraju, ponieważ całkowita produkcja amerykańskiego bioetanolu, uwzględniając wywóz bioetanolu do Unii, była ostatecznie objęta korzyścią w postaci ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek bioetanolu. W związku z tym nie jest konieczne rozróżnienie podmiotów gospodarczych, zwłaszcza że subsydium jest rzadko udzielane producentom bioetanolu, a głównie korzystają z niego przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem bioetanolu, np. z benzyną.

3.2.2. **Ulga w zakresie podatku dochodowego dla drobnych producentów**

a) *Podstawa prawna*

(72) Podstawę prawną dla ulgi w zakresie podatku dochodowego dla drobnych producentów stanowi tytuł 26, sekcja 40 U.S.C Internal Revenue Code.

b) *Kwalifikowalność*

(73) Omawiany program jest dostępny jedynie dla drobnych producentów bioetanolu. Drobnego producenta definiuje się jako każdy podmiot, którego zdolność produkcyjna nie przekracza 60 mln galonów bioetanolu rocznie. Podczas OD drobny producent mógł wystąpić z wnioskiem o przyznanie ogólnego kredytu podatkowego niepodlegającego refundacji w wysokości 0,10 USD za każdy galon wyprodukowanego bioetanolu. Podmiot zajmujący się mieszaniem lub przedsiębiorca handlowy, który kupuje bioetanol, ale go nie produkuje, nie kwalifikują się do uzyskania kredytu. Ponadto, aby produkcja kwalifikowała się do uzyskania kredytu, nie może przekraczać 15 mln galonów w żadnym roku podatkowym, a produkowany bioetanol musi zostać wykorzystany jako paliwo, sprzedany do użytku jako paliwo lub wykorzystany jako mieszanka bioetanolu i paliwa podlegającego opodatkowaniu, która jest następnie wykorzystywana jako paliwo lub sprzedawana do wykorzystania jako paliwo.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(74) Wnioski o przyznanie drobnemu producentowi ulgi w zakresie podatku dochodowego przedstawia się corocznie jako część deklaracji podatkowej składanej przez wnioskodawcę. Ulga za każdy galon wytworzonego przez wnioskodawcę bioetanolu podczas danego roku podatkowego, w maksymalnej ilości wynoszącej 15 mln galonów, jest wyrównywana w odniesieniu do zobowiązania wnioskodawcy z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych. Jeżeli zobowiązanie podatkowe wnioskodawcy jest niższe od kwoty wnioskowanej ulgi, nadwyżka może zostać przeniesiona na kolejne lata podatkowe.

(75) Ze względu na kryteria kwalifikowalności jedynie dwa przedsiębiorstwa włączone do próby skorzystały z tego programu w trakcie OD.

d) *Wniosek*

(76) Omawiany program uznaje się za subsydiowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy rządu USA w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Subsydium przynosi korzyść otrzymującym je przedsiębiorstwom.

(77) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają bioetanol, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(78) Ze statystyk przedstawionych przez władze USA wynika, że ogólnie rzecz biorąc wśród drobnych producentów wykorzystanie ulgi w zakresie podatku dochodowego było bardzo niewielkie, w przeciwieństwie do wniosków o przyznanie ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Porównanie całkowitej kwoty wnioskowanej w ramach tej inicjatywy w stosunku do całkowitej produkcji bioetanolu wykazało nieznaczny ogólny poziom subsydiowania w trakcie OD.

3.2.3. **Ulga w zakresie podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego**

a) *Podstawa prawna*

(79) Podstawę prawną dla ulgi w zakresie podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego stanowi tytuł 26, sekcja 40 U.S.C. Internal Revenue Code.

b) *Kwalifikowalność*

(80) Omawiany program jest dostępny jedynie dla producentów bioetanolu celulozowego.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(81) Wnioski o przyznanie ulgi w zakresie podatku dochodowego przedstawia się corocznie jako część zeznania podatkowego składanego przez wnioskodawcę.

(82) Przed dniem 1 stycznia 2012 r. dostępna ulga wynosiła 0,46 USD za galon wyprodukowanego bioetanolu celulozowego. Z dniem 1 stycznia 2012 r. ulgę zwiększono do poziomu 1,01 USD za galon.

d) *Wniosek*

(83) Omawiany program uznaje się za subsydiowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy rządu USA w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Subsydium przynosi korzyść otrzymującym je przedsiębiorstwom.

(84) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają bioetanol, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(85) Producenci bioetanolu celulozowego nie złożyli żadnych wniosków o przyznanie ulgi podatkowej w zakresie podatku dochodowego w trakcie OD, co zbiega się z brakiem handlowej produkcji bioetanolu celulozowego aż do zakończenia OD. W tych okolicznościach nie obliczono żadnej kwoty subsydium.

3.2.4. **Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych**

a) *Podstawa prawna*

(86) Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych („USDA") był pierwotnie zatwierdzony i finansowany przez stowarzyszenie kredytów rolniczych (Commodity Credit Corporation – „CCC") USDA w ramach ich ogólnych uprawnień zgodnie z sekcją 5 CCC Charter Act.

(87) Program ten funkcjonował od dnia 1 grudnia 2000 r. do czerwca 2006 r. Był on zarządzany przez agencję ds. gospodarstw rolnych (Farm Service Agency – FSA) w ramach USDA.

b) *Kwalifikowalność*

(88) W trakcie obowiązywania programu wszyscy komercyjni producenci bioenergii kwalifikowali się do uczestnictwa. Musieli oni przedstawić dowód produkcji oraz dowód zakupu i wykorzystania towarów rolnych związanych z tą produkcją. W szczególności producenci bioetanolu byli zobowiązani do produkcji i komercyjnej sprzedaży bioetanolu.

(89) Aby zakwalifikować się do uczestnictwa, producent musiał spełnić pewne wymagania w zakresie prowadzenia ewidencji oraz udzielania wymaganych informacji, a także umożliwiania CCC weryfikacji takich informacji. Właściwe przepisy szczegółowo określały procedury zgłaszania się do programu, a także procedury składania wniosków o płatności oraz procedury dotyczące sprawozdawczości, których musieli przestrzegać wnioskodawcy, aby kwalifikować się do uzyskania płatności.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(90) W każdym roku podatkowym producenci bioetanolu mogli zgłosić się do tego programu, składając odpowiednie formularze. Po zgłoszeniu producenci bioetanolu przedkładali co kwartał wnioski o wypłatę. Musieli oni przedłożyć dokumentację dotyczącą zakupów netto kwalifikujących się towarów oraz produkcji netto bioetanolu w odpowiednich okresach.

(91) Program gwarantował producentom bioetanolu płatności na podstawie ich podstawowej produkcji bioetanolu w połączeniu z powiększoną produkcją bioetanolu w odpowiednim okresie poprzedniego roku podatkowego. W przypadku roku podatkowego 2006 przedsiębiorstwa otrzymały zachęty wyłącznie za powiększoną produkcję bioetanolu.

(92) Zważywszy, że program zakończył się w czerwcu 2006 r., żadne z przedsiębiorstw włączonych do próby nie otrzymało zachęt w ramach tego programu w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

(93) Wydaje się, że doszło do nieporozumienia co do ponownego wprowadzenia programu w roku podatkowym 2009 (październik 2008 r. – wrzesień 2009 r.). W trakcie dochodzenia potwierdzono jednak, że nie miało to miejsca. Opisany powyżej program wygasł w 2006 r.

d) *Wniosek*

(94) Ustalono, że program zakończył się w czerwcu 2006 r. i że nie przyznano żadnych subsydiów w trakcie OD.

3.2.5. **Program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych (Bioenergy Program for Advanced Biofuels) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych**

(95) Program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych (nazywany zwykle „programem płatności na rzecz biopaliw zaawansowanych" – Advanced Biofuel Payment Program) przewiduje płatności na podstawie wielkości produkcji na rzecz kwalifikujących się producentów biopaliw zaawansowanych. Według władz USA „biopaliwa zaawansowane" zdefiniowano specjalnie, aby wykluczyć paliwa produkowane z kukurydzy, która jest głównym surowcem wykorzystywanym w produkcji bioetanolu w USA.

a) *Podstawa prawna*

(96) Podstawę prawną dla programu bioenergetycznego dotyczącego biopaliw zaawansowanych stanowi tytuł IX, sekcja 9005 ustawy Farm Security and Rural Investment Act z 2002 r. (ustawa Farm Bill z 2002 r.) zmieniony tytułem IX, sekcja 9001 ustawy Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r.

b) *Kwalifikowalność*

(97) Wnioskodawca musi być „producentem biopaliw zaawansowanych". Termin „producent biopaliw zaawansowanych" zdefiniowano w następujący sposób: „osoba fizyczna, korporacja, spółka, fundacja, stowarzyszenie, organizacja pracy, przedsiębiorstwo, spółka osobowa, towarzystwo, spółka akcyjna, grupa organizacji lub jednostka typu non-profit, które produkują i sprzedają biopaliwa zaawansowane. Podmiotu, który zajmuje się mieszaniem lub innym rodzajem łączenia biopaliw zaawansowanych, mającym na celu uzyskanie mieszanki biopaliw, nie uznaje się za producenta biopaliw zaawansowanych w ramach omawianego programu.

(98) Biopaliwo zaawansowane zdefiniowano w sekcji 9001 ustawy Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r. jako „paliwo produkowane z odnawialnej biomasy innej niż skrobia z ziaren kukurydzy". Zgodnie z tą ustawą do biopaliw zaawansowanych zalicza się w szczególności:

— biopaliwa produkowane z celulozy, hemicelulozy lub ligniny;

— biopaliwa produkowane z cukru i skrobi (inne niż etanol produkowany ze skrobi z ziaren kukurydzy);

— biopaliwa produkowane z materiałów odpadowych, w tym z resztek pożniwnych, innych wegetatywnych materiałów odpadowych, odpadów zwierzęcych, odpadów żywnościowych oraz odpadów z terenów zielonych;

— paliwo będące ekwiwalentem oleju napędowego, produkowane z odnawialnej biomasy, w tym z olejów roślinnych i tłuszczów zwierzęcych;

— biogaz produkowany w procesie przetwarzania substancji organicznych z odnawialnej biomasy;

— butanol lub inne alkohole wytwarzane w procesie przetwarzania substancji organicznych z odnawialnej biomasy; oraz

— inne paliwa produkowane z biomasy celulozowej.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(99) Z omawianego programu mogą korzystać producenci bioetanolu. Aby kwalifikować się do płatności, producenci muszą prowadzić ewidencję w odniesieniu do wszystkich właściwych lat i kwartałów podatkowych. Ewidencja taka obejmuje dokumentację zakupu surowców, produkcji bioetanolu, cen i ilości sprzedanego bioetanolu. Producenci otrzymują bezpośrednie płatności od rządu.

(100) Program przewiduje płatności na rzecz producentów bioetanolu na podstawie kombinacji ich rzeczywistej produkcji oraz powiększonej produkcji, tj. wzrostu produkcji w stosunku do roku poprzedniego. Wysokość płatności w przypadku produkcji rzeczywistej oblicza się kwartalnie w odniesieniu do ilości faktycznie wyprodukowanego biopaliwa zaawansowanego w każdym kwartale. Płatności z tytułu powiększonej produkcji przyznaje się w odniesieniu do ilości kwalifikującego się biopaliwa zaawansowanego wyprodukowanego w roku podatkowym przez kwalifikującego się producenta, która przekracza ilość biopaliwa wyprodukowanego w poprzednim roku podatkowym.

(101) Produkt końcowy jest dokładnie taki sam bez względu na to, czy bioetanol jest produkowany z surowców wymienionych w motywie (98), czy z kukurydzy, która jest głównym surowcem wykorzystywanym w produkcji bioetanolu w USA.

d) *Wniosek*

(102) Ustalono, że subsydia przewidziane w ramach tego programu nie przyniosły korzyści żadnemu z przedsiębiorstw włączonych do próby. Większość producentów korzystających z tego programu stanowią producenci biodiesla. W rzeczywistości tylko 15 z około 155 przedsiębiorstw w USA, które otrzymały subsydia w ramach tego programu w 2011 r., zajmowało się produkcją bioetanolu.

(103) W przypadku przedsiębiorstw niewłączonych do próby w toku dochodzenia wykazano, że całkowita kwota subsydiów przyznana w ramach tego programu na produkcję bioetanolu była nieznaczna w porównaniu z całkowitą produkcją bioetanolu podczas OD.

(104) W związku z tym nie było konieczne przeprowadzanie dalszej oceny, czy program ten wymaga stosowania środków wyrównawczych.

3.2.6. **Program pomocy dla biorafinerii (Biorefinery Assistance Program) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych**

(105) Celem programu Biorefinery Assistance jest wspieranie rozwoju nowych i powstających technologii w zakresie biopaliw zaawansowanych.

a) *Podstawa prawna*

(106) Podstawą prawną dla programu Biorefinery Assistance jest tytuł IX, sekcja 9003 ustawy Farm Security and Rural Investment Act z 2002 r. (ustawy Farm Bill z 2002 r.), zmieniony tytułem IX, sekcja 9001 ustawy Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r.

b) *Kwalifikowalność*

(107) Programem zarządza oddział Departamentu Rolnictwa. W ramach programu oferuje się gwarancje kredytowe na rzecz kwalifikujących się wnioskodawców w celu wspierania rozwoju i budowy biorafinerii na skalę komercyjną lub modernizację istniejących obiektów pod kątem kwalifikującej się technologii. Aby dany projekt kwalifikował się do programu, należy w jego ramach stosować technologię dostosowaną do rentownej działalności na skalę komercyjną lub należy wykazać, że ma on techniczny i gospodarczy potencjał pozwalający na jego komercyjne zastosowanie w biorafinerii, która produkuje biopaliwa zaawansowane. W ramach projektu należy stosować surowce kwalifikujące się do produkcji biopaliw zaawansowanych oraz bioproduktów. Przykłady kwalifikujących się surowców obejmują między innymi odnawialną biomasę, organiczne odpady stałe, poddany obróbce osad ściekowy oraz produkty uboczne przemysłu celulozowego i papierniczego. Większość kwalifikującej się produkcji biorafinerii musi stanowić produkcja biopaliw zaawansowanych.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(108) Producenci bioetanolu mogą skorzystać z tego programu, jeżeli spełniają kryteria kwalifikowalności i pod warunkiem dostępności wystarczających funduszy rządowych. Projekt musi posiadać wartość techniczną, a pożyczkobiorca musi spełniać pewne kryteria finansowe określone we właściwym prawodawstwie. Musi też istnieć wystarczająca pewność, że kredyt, na który została udzielona gwarancja, zostanie spłacony.

(109) Wybrany wnioskodawca miałby otrzymać gwarancję kredytową, która miałaby mu umożliwić uzyskanie niezbędnych funduszy od strony trzeciej, będącej pożyczkodawcą. Maksymalny udział agencji (rządu federalnego) w kwalifikującym się przedsięwzięciu wynosi 90 % gwarancji kredytowej, co pokrywa do 80 % kosztów kwalifikującego się projektu będącego przedmiotem finansowania. Pożyczkobiorca musi pokryć pozostałe 20 % kosztów. Ponadto maksymalna procentowa wysokość udzielanej gwarancji maleje wraz ze wzrostem kwoty kredytu.

d) *Wniosek*

(110) W toku dochodzenia wykazano, że żadne z przedsiębiorstw nie otrzymało jeszcze płatności od rządu amerykańskiego w ramach tego programu. W trakcie OD trzy przedsiębiorstwa niewłączone do próby wystąpiły z wnioskiem o przyznanie gwarancji kredytowej na produkcję bioetanolu celulozowego, chociaż dwa z wniosków o przyznanie gwarancji kredytowych były w trakcie rozpatrywania. Żadne z tych przedsiębiorstw nie jest producentem bioetanolu wytwarzanego z kukurydzy. W toku dochodzenia wykazano także, że w ramach tego programu nie miała jeszcze miejsca żadna produkcja bioetanolu.

(111) Ponadto wykazano również, że przyznanie gwarancji kredytowych przyszłym producentom bioetanolu celulozowego nie miało żadnego wpływu na produkcję i sprzedaż bioetanolu podczas OD.

(112) W związku z tym nie było konieczne przeprowadzanie dalszej oceny, czy program ten wymaga stosowania środków wyrównawczych w kontekście niniejszego dochodzenia.

3.2.7. **Program pomocy w zakresie upraw biomasy (Biomass Crop Assistance Program) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych**

(113) Celem programu Biomass Crop Assistance Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych („BCAP") jest wspieranie produkcji surowców wykorzystywanych do produkcji zaawansowanych biopaliw nowej generacji. W ramach BCAP udzielane są korzyści na rzecz producentów kwalifikujących się upraw produktów rolniczych lub właścicieli materiałów zaliczanych do biomasy, uprawianych na kwalifikujących się gruntach. W związku z tym przewiduje się korzyści na rzecz produkcji upraw i surowców, które można wykorzystywać jako środki produkcji zaawansowanych biopaliw, ale nie produkcji biopaliw.

(114) Według władz USA w szczególności bioetanol produkowany z kukurydzy, stanowiący prawie całość produkcji i eksportu bioetanolu w USA, jest wykluczony z BCAP. W opinii władz USA, biorąc pod uwagę ukierunkowanie BCAP na biopaliwa zaawansowane oraz brak komercyjnej produkcji biopaliw zaawansowanych, program nie przyniósł żadnych korzyści komercyjnym producentom bioetanolu w Stanach Zjednoczonych podczas OD.

a) *Podstawa prawna*

(115) Podstawę prawną dla programu Biomass Crop Assistance Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych stanowi sekcja 9011 ustawy Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r. (ustawy Farm Bill z 2008 r.).

b) *Kwalifikowalność*

(116) BCAP składa się z dwóch komponentów, z których każdy ma swoją szczególną i odmienną kwalifikowalność. Komponent pierwszy, tj. komponent dotyczący obszaru projektu przewiduje korzyści na rzecz producentów „kwalifikujących się upraw", natomiast komponent drugi, tj. komponent dotyczący dopasowanego wsparcia zapewnia korzyści na rzecz właścicieli „kwalifikujących się surowców". Kwalifikujące się uprawy i surowce służą jako środki produkcji biopaliw zaawansowanych, energii cieplnej, energii elektrycznej oraz bioproduktów. Według władz USA nie dokonuje się płatności na rzecz samych producentów biopaliw i bioenergii.

(117) Kwalifikujące się uprawy zdefiniowano jako każdą uprawę „odnawialnej biomasy" z wyłączeniem każdej uprawy kwalifikującej się do przyznania płatności na mocy tytułu I ustawy Farm Bill z 2008 r. Do wyłączonych upraw zalicza się między innymi kukurydzę, ziarno sorgo, owies, ryż, pszenicę, miód oraz cukier.

(118) Kwalifikujący się surowiec zdefiniowano jako każdą „biomasę odnawialną" z wyłączeniem całego ziarna z każdej uprawy wyłączonej z „kwalifikujących się upraw" wymienionych powyżej. Mimo że ziarno z wyłączonych upraw (takich jak kukurydza) jest wyłączone z „kwalifikujących się surowców", pozostałości z tych upraw (takie jak surowiec celulozowy) zalicza się do „kwalifikujących się surowców".

(119) Komponent pierwszy BCAP zapewnia korzyści na rzecz producentów kwalifikujących się upraw. Aby kwalifikować się do przyznania korzyści, kwalifikujące się uprawy muszą być produkowane na obszarze geograficznym wyznaczonym jako „obszar projektu". W ramach drugiego komponentu BCAP zapewnia się dopasowane płatności na gromadzenie, zbiory, przechowywanie oraz transport źródeł odnawialnej biomasy lub kwalifikujących się surowców.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(120) Zakłady, w których przetwarza się biomasę, w tym producenci bioetanolu, nie otrzymują rekompensaty w ramach BCAP. Płatności otrzymują ich dostawcy, produkujący kwalifikujące się uprawy lub posiadający własne kwalifikujące się surowce. Władze USA stwierdziły, że BCAP nie przyczynił się do produkcji jakiegokolwiek bioetanolu, w tym bioetanolu celulozowego, podczas OD.

(121) W przypadku płatności w ramach BCAP podczas OD trzy zakłady produkcji bioetanolu zakwalifikowano do celów badawczo-rozwojowych w zakresie transportu i przechowywania. Podczas OD wypłacono sumę 1,7 mln USD na rzecz 83 właścicieli surowców, którzy dostarczali kukurydzę do jednego wybranego zakładu. Nie przyznano żadnych płatności na rzecz innych właścicieli surowców z tytułu dostaw surowców do dwóch pozostałych zakwalifikowanych zakładów przetwarzających biomasę.

(122) Przed OD istniało 458 zakładów przetwarzających biomasę, które były uprawnione do otrzymywania dostaw kwalifikujących się surowców. Tylko dwa z tych uprawnionych zakładów produkowały bioetanol.

(123) Podczas OD ustanowiono dziewięć obszarów projektów. W tym czasie trwało zgłaszanie lub zapisywanie upraw do BCAP. W związku z tym w tym czasie żadne gromadzenie ani zbiory upraw nie miały miejsca.

d) *Wniosek*

(124) Jak wyjaśniono powyżej, w ramach tego programu płatności otrzymują dostawcy zajmujący się produkcją kwalifikujących się upraw lub posiadający własne kwalifikujące się surowce. Nie było dowodów wskazujących na to, by korzyści te trafiały dalej do producentów bioetanolu, a więc wypłacone kwoty nie stanowią podstawy środków wyrównawczych.

3.2.8. **Program „Rural Energy for America" Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych**

(125) W ramach programu „Rural Energy for America" („REAP") Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych udzielane są gwarancje pożyczek i przyznawane dotacje małym przedsiębiorstwom i producentom rolnym na obszarach wiejskich na zakup systemów energii odnawialnej i dokonanie usprawnień pod kątem

efektywności energetycznej. Przyznawane są również dotacje na przeprowadzanie studiów wykonalności w odniesieniu do systemów energii odnawialnej, przeprowadzanie audytów energetycznych, a także świadczona jest pomoc dla producentów rolnych i małych przedsiębiorstw na obszarach wiejskich w zakresie rozwoju energii odnawialnej. Według władz USA REAP zapewnia wsparcie wielu różnym producentom rolnym i małym przedsiębiorstwom w ich wysiłkach zmierzających do zmniejszenia zużycia energii; program ten nie służy wsparciu produkcji żadnego konkretnego towaru i nie jest specjalnie ukierunkowany na jakieś przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorstw.

(126) REAP składa się z trzech komponentów:

— „Renewable Energy System (RES) and Energy Efficiency Improvement (EEI) Loan Guarantee and Grant Program", w ramach którego przyznawane są gwarancje pożyczek lub dotacje producentom rolnym i małym przedsiębiorstwom na obszarach wiejskich na zakup, instalację i budowę systemów energii odnawialnej oraz dokonywanie usprawnień pod kątem poprawy efektywności energetycznej;

— „Energy Audit and Renewable Energy Development Assistance Grant Program", w ramach którego przyznawana jest pomoc na rzecz podmiotów, które wspomagają producentów rolnych i małe przedsiębiorstwa na obszarach wiejskich, przeprowadzając audyty energetyczne i dostarczając informacje na temat pomocy w zakresie rozwoju energii odnawialnej;

— „Feasibility Studies Grant Program" zapewnia pomoc w zakresie dotacji wnioskodawcom, którzy muszą przeprowadzić studium wykonalności, wymagane do złożenia wniosku w ramach wielu programów rządowych dotyczących energii.

(127) Za pośrednictwem tym trzem komponentom REAP jest dostępny dla następujących typów projektów: systemy energii odnawialnej, usprawnienia w zakresie efektywności energetycznej, audyty energetyczne, pomoc w rozwijaniu energii odnawialnej oraz studia wykonalności.

a) *Podstawa prawna*

(128) Tytuł IX, sekcja 9006 ustawy Farm Security and Rural Investment Act z 2002 r. (Farm Bill z 2002 r.), a także tytuł IX, sekcja 9007 ustawy Farm Bill z 2002 r. zmieniony tytułem IX, sekcja 9001 ustawy Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r. (Farm Bill z 2008 r.) stanowią podstawę prawną programu „Rural Energy for America".

b) *Kwalifikowalność*

(129) Kryteria kwalifikowalności różnią się w zależności od rodzaju projektu, jak zaznaczono w motywie (127), a w odniesieniu do projektów dotyczących systemów energii odnawialnej i usprawnień efektywności energetycznej (Renewable Energy Systems i Energy Efficiency Improvements) od tego, czy wniosek dotyczy dotacji czy też gwarancji pożyczki.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(130) Dochodzenie wykazało, że od czasu uchwalenia Farm Bill z 2008 r. w ramach REAP przyznano finansowanie dla ponad 5 960 projektów w okresie od 1 października 2008 r. do 30 września 2011 r. (okres objęty dochodzeniem). Według władz USA w większości przypadków finansowanie dotyczyło projektów niezwiązanych z żadnym rodzajem biopaliw. Projekty te dotyczyły między innymi energii słonecznej, wiatrowej i efektywności energetycznej.

(131) W trakcie OD tylko dwóch producentów bioetanolu odniosło korzyść w ramach programów REAP, przy czym każdy z nich otrzymał dotację na studium wykonalności. W okresie poprzedzającym OD jedno przedsiębiorstwo otrzymało dotację na realizację projektu dotyczącego produkcji bioetanolu z odpadów z produkcji cukru i alkoholu w ramach wspierania systemów energii odnawialnej (Renewable Energy Systems).

d) *Wniosek*

(132) Omawiany program stanowi subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje wkład finansowy rządu USA w formie dotacji. Subsydium przynosi korzyść otrzymującym je przedsiębiorstwom.

(133) Należy jednak zwrócić również uwagę, że żadna z tych dotacji nie była ukierunkowana na produkcję konkretnych towarów zawierających bioetanol, co oznacza, że nie można ich uznać za podstawę środków wyrównawczych w rozumieniu art. 4 rozporządzenia podstawowego.

3.2.9. **Dotacje Departamentu Energii na projekty biorafinerii (Biorefinery Project Grants)**

(134) Odnośne przepisy zezwalają na finansowanie projektów „Integrated Biorefinery Demonstration" w celu zademonstrowania: rynkowego zastosowania zintegrowanych biorafinerii ze szczególnym uwzględnieniem surowców lignocelulozowych; rynkowego zastosowania technologii wykorzystywania biomasy w różnych celach, w tym paliw transportowych ciekłych, wysokowartościowych chemikaliów pochodzenia biologicznego, substytutów surowców i produktów otrzymywanych z ropy naftowej oraz energii w formie energii elektrycznej lub ciepła użytkowego; a także gromadzenia i przetwarzania różnych rodzajów biomasy.

a) *Podstawa prawna*

(135) Podstawę prawną programu „Biorefinery Project Grants" Departamentu Energii stanowi ustawa Energy Policy Act z 2005 r., sekcje 931–932.

b) *Kwalifikowalność*

(136) Kwalifikowalność jest specyficzna dla ogłoszenia o możliwości finansowania dla każdego projektu, publikowanego przez właściwie organy Departamentu Energii. W odniesieniu do ogłoszeń o możliwości finansowania, mających związek z bioetanolem, beneficjenci muszą stosować biomasę celulozową i produkować biopaliwo; poszczególne kwalifikowalne rodzaje biomasy i biopaliw(a) są opisane w każdym ogłoszeniu o możliwości finansowania.

c) *Zastosowanie w praktyce*

(137) Program jest zarządzany w oparciu o coroczne zaproszenia do składania konkurencyjnych ofert lub ogłoszenia o możliwości finansowania, w ramach których rozdzielane są fundusze. W składaniu konkurencyjnych ofert mogą uczestniczyć kwalifikowalni wnioskodawcy z sektora przemysłowego, środowisk akademickich i laboratoriów krajowych. Kwalifikowalni wnioskodawcy składają wnioski, które ocenia się na podstawie kryteriów określonych w ogłoszeniu o możliwości finansowania. Po przyznaniu środków właściwe organy Departamentu Energii monitorują wyniki beneficjenta pod kątem zakresu, harmonogramu i kosztów w okresie, na jaki przyznano środki. Wypłata kosztów poniesionych przed beneficjenta w trakcie realizacji projektu odbywa się na zasadzie zwrotu.

(138) Żadne umowy o pomoc finansową w ramach tego programu nie mają na celu wspierania rozwoju technologii produkcji bioetanolu z kukurydzy. Pomoc jest ukierunkowana wyłącznie na zaawansowane biopaliwa celulozowe.

(139) Beneficjenci muszą stosować biomasę celulozową i produkować biopaliwo; poszczególne kwalifikowalne rodzaje biomasy i biopaliw(a) są opisane w każdym ogłoszeniu o możliwości finansowania.

(140) W trakcie OD dofinansowanie w ramach tego programu otrzymało pięć dużych projektów związanych z wytwarzaniem bioetanolu. Jedno z przedsiębiorstw włączonych do próby odniosło korzyść w ramach tego programu w trakcie OD.

d) *Wniosek*

(141) Omawiany program stanowi subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje wkład finansowy rządu USA w formie dotacji. Subsydium przynosi korzyść otrzymującym je przedsiębiorstwom.

(142) Podczas dochodzenia ustalono jednak, że w trakcie OD nie sprzedawano na rynku bioetanolu celulozowego produkowanego do celów handlowych. Ze względu na szczególne okoliczności w omawianym przypadku, tj. fakt, że program dotyczy np. biopaliw celulozowych, oraz ze względu na brak produkcji bioetanolu celulozowego do celów handlowych uznaje się, że w trakcie OD program ten nie przyniósł korzyści komercyjnym producentom bioetanolu w USA i w związku z tym nie miał wpływu na eksport bioetanolu do UE w trakcie OD.

(143) Zauważa się również, że w odniesieniu do obrotu produktem objętym postępowaniem przez przedsiębiorstwa włączone do próby, kwota subsydiów przyznanych na podstawie tego programu była nieznaczna.

3.2.10. **Wniosek dotyczący programów federalnych**

Ulgi podatkowe dotyczące mieszanek paliwowych – ulgi od podatku akcyzowego/dochodowego

(144) Ustalono, że w trakcie OD rząd USA udzielił ulgi w wysokości 0,45 USD za każdy galon etanolu zużyty do produkcji mieszanki benzynowo-alkoholowej. Oznacza to, że przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem bioetanolu korzystały z obniżonej stawki podatkowej w momencie sprzedaży lub otrzymały bezpośrednią płatność, co zrekompensowało ich normalne zobowiązanie do zapłaty części akcyzy na paliwo benzynowe. W mniejszym stopniu korzystano z ulgi podatkowej na mieszanki paliwowe w celu zrekompensowania zobowiązań z tytułu podatku dochodowego. Jest to wkład finansowy w formie niepobranych przez rząd dochodów podatkowych, co przynosi beneficjentom korzyść w formie zmniejszonego obowiązku podatkowego. Program ogranicza się do przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w przemyśle bioetanolu, tj. mieszania bioetanolu, i w związku z tym stanowi on podstawę środków wyrównawczych.

(145) Podczas dochodzenia ustalono jednak, że główny mechanizm subsydiowania w formie ulgi podatkowej na mieszanki bioetanolu wygasł z końcem 2011 r. i nie został wprowadzony ponownie.

(146) Po ujawnieniu istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których Komisja podjęła decyzję o kontynuowaniu dochodzenia bez wprowadzania środków tymczasowych, jedna strona argumentowała, że różne formularze podatkowe nadal umożliwiają odbiorcom składanie wniosków o to subsydium po 31 grudnia 2011 r.

(147) W odpowiedzi na ten argument należy zauważyć, że z dochodzenia wynika, iż wnioski o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek bioetanolu były przede wszystkim wnioskami o ulgę podatkową związaną z akcyzą, składanymi przez podmioty w czasie mieszania bioetanolu z benzyną celem zmniejszenia zobowiązań wnioskodawcy z tytułu akcyzy. Tylko w niewielkim stopniu wnioskodawcy korzystali z ulgi podatkowej na mieszanki paliwowe w celu zrekompensowania zobowiązań z tytułu podatku dochodowego. Oczywiście pomiędzy czasem wytworzenia mieszanki a momentem otrzymania ulgi przez wnioskodawcę upływa pewien okres. Ulgi podatkowe dotyczące mieszanek przyznane podczas OD odnoszą się też do mieszanek wytworzonych przed OD. W rezultacie, jeżeli program ten nie zostanie ponownie wprowadzony z mocą wsteczną, w chwili podejmowania decyzji o wprowadzeniu bądź niewprowadzeniu środków ostatecznych w 2012 r. wszelkie wnioski o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek będą nieistotne. Z tego względu nie ma przesłanek do stwierdzenia, że omawiane subsydiowanie jest kontynuowane.

(148) Ta sama strona argumentowała, że z przepisów art. 15 ust 1 akapit czwarty jasno wynika, że subsydium nie powinno być uważane za „wycofane", dopóki broniąca strona nie przedstawi przekonujących dowodów, iż nie można już dokonać żadnej płatności w ramach jakiegokolwiek programu subsydiowania na rzecz korzystających producentów/eksporterów produktu objętego postępowaniem. Należy jednak zaznaczyć, że ulga podatkowa

dotycząca mieszanek bioetanolu była jedynym programem subsydiowania, który stanowił ewentualną podstawę środków wyrównawczych w OD, i że program ten wygasł. Pozostałe zbadane programy, które dawały korzyści bezpośrednio przemysłowi bioetanolu, były nieistotne. Ten argument zostaje więc odrzucony.

(149) Strona ta twierdziła również, że ulga od podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego, którą opisano powyżej w motywach od (79) do (85), była programem, który miał zastąpić program ulg podatkowych dotyczących mieszanek w drodze subsydiowania produktu objętego postępowaniem. W odpowiedzi na to twierdzenie należy zauważyć, że choć wsparcie na rzecz bioetanolu pierwszej generacji zostało w większości wycofane, to programów na rzecz biopaliw drugiej generacji przybyło. Niemniej jednak produkcja biopaliw drugiej generacji nie jest znaczna i dlatego przyznane subsydia są na tym etapie bardzo ograniczone. Należy wyjaśnić, że ulga od podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego nie zastępuje programu w zakresie ulg podatkowych dotyczących mieszanek, ponieważ ulga ta już obowiązuje. Ponadto ulga od podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego jest, jak sama nazwa programu wskazuje, zachętą dla producentów bioetanolu celulozowego. Ulga podatkowa dotycząca mieszanek stanowiła zachętę dla przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem. Dochodzenie wykazało, że w większości przypadków składającymi wnioski o ulgę podatkową dotyczącą mieszanek były przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem lub przedsiębiorstwa handlowe, obciążone zobowiązaniami z tytułu podatku akcyzowego, takie jak przedsiębiorstwa petrochemiczne. Innymi słowy, to nie producenci bioetanolu wnioskowali o większość ulg podatkowych dotyczących mieszanek podczas OD. Z tego względu nie da się stwierdzić, że ulga od podatku dochodowego dla producentów bioetanolu celulozowego zastępuje ulgę podatkową dotyczącą mieszanek. Dlatego argument ten zostaje odrzucony.

(150) Wreszcie, strona twierdziła, że po zakończeniu programu ulg podatkowych dotyczących mieszanek nadal możliwe jest przekazywanie korzyści, ponieważ kontynuowane jest korzystanie ze środków trwałych opłaconych z subsydium. Strona argumentowała, że w przypadku powtarzalnych subsydiów związanych z zakupem środków trwałych, korzyści narosłe z poprzednich lat w okresie amortyzacji powinny być uwzględniane przy wyliczaniu korzyści. Po pierwsze, należy zaznaczyć, że omawiane subsydium nie wiąże się z zakupem środków trwałych. Ulga podatkowa dotycząca mieszanek jest powtarzalnym subsydium w takim sensie, że jest okresowa i zakłada się, że wynikające z niej korzyści narastają w ciągu roku, w którym jest ona przyznawana. Ponadto, jak wspomniano powyżej, w czasie OD wnioskodawcami tylko w niewielkim stopniu byli producenci bioetanolu. Dlatego argument ten zostaje odrzucony.

Inne programy federalne

(151) Ze statystyk przedstawionych przez władze USA wynika, że ogólnie rzecz biorąc, wykorzystanie ulgi od podatku dochodowego dla drobnych producentów było bardzo niewielkie w przeciwieństwie do wniosków o przyznanie ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek. Porównanie całkowitej kwoty wnioskowanej w ramach tej inicjatywy w stosunku do całkowitej produkcji bioetanolu wykazało nieznaczny ogólny poziom subsydiowania w trakcie OD.

(152) Producenci bioetanolu celulozowego nie złożyli żadnych wniosków o przyznanie ulgi podatkowej w zakresie podatku dochodowego w trakcie OD, co zbiega się z brakiem handlowej produkcji bioetanolu celulozowego aż do zakończenia OD.

(153) Podczas dochodzenia ustalono, że program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych został zakończony w 2006 r. i nie wprowadzono go ponownie. W odniesieniu do programów Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych takich jak Bioenergy for Advanced Biofuels, Biorefinery Assistance Program, Biomass Crop Assistance Program, Rural Energy for America Program i Biorefinery Project Grants Departamentu Energii dochodzenie wykazało, że w stosunku do stopnia, w jakim te sześć programów przyniosło korzyści w związku z produkcją bioetanolu w trakcie OD, kwota subsydiów była nieznaczna.

3.3. PROGRAMY STANOWE

3.3.1. **Wprowadzenie**

(154) Dochodzenie wykazało, że trzy programy stanowe, tj. E85 Infrastructure Grants w stanie Illinois, Biofuels Infrastructure Grants w stanie Iowa i E85 Fuelling Infrastructure Grants w stanie Minnesota nie mają zastosowania do producentów bioetanolu. W ramach tych programów udzielane jest wsparcie przedsiębiorstwom zajmującym się detalicznym obrotem paliwami na potrzeby instalacji pomp paliwowych zdolnych do dostarczania paliwa o wysokiej zawartości etanolu, przy czym programy te są ograniczone do detalistów bioetanolu. W związku z tym producenci bioetanolu nie korzystają z tych programów. Należy w tym przypadku zwrócić uwagę, że żadne z przedsiębiorstw włączonych do próby nie odniosło bezpośrednich ani pośrednich korzyści w ramach tych programów.

(155) Ponadto władze USA wyjaśniły, że w stanie Minnesota nie ma inwestycyjnej ulgi podatkowej dotyczącej etanolu celulozowego, jak twierdził skarżący. Wyjaśniono, że w stanie Minnesota wprowadzono na początku 2010 r. przepisy zwane Small Business Investment Tax Credit, powszechnie określane jako Angel Investment Tax Credit. Wbrew temu, co utrzymuje skarżący, przepisy Angel Investment Tax Credit nie przyznają ulg podatkowych przedsiębiorstwom, ale raczej inwestorom inwestującym w małe przedsiębiorstwa.

3.3.2. **Dotacje Biofuels Production Facility Grants w stanie Illinois**

(156) Według władz USA program ten nie funkcjonował w trakcie OD, nie przydzielano na niego środków od lipca 2007 r. i program przestał funkcjonować w 2008 r., kiedy wyczerpały się fundusze. W okresie funkcjonowania programu w jego ramach udzielano dotacji na

budowę nowych zakładów zajmujących się produkcją paliw odnawialnych lub na rozbudowę istniejących zakładów.

(157) Dwie dotacje przyznano w 2008 r., kiedy program wciąż funkcjonował, i otrzymały je dwa przedsiębiorstwa w Illinois, nieobjęte próbą. Jednak program już nie funkcjonuje i żadne z przedsiębiorstw włączonych do próby nie odniosło korzyści w ramach tego programu w trakcie OD.

3.3.3. **Program Alternate Energy Revolving Loan stanu Iowa**

(158) Podstawą prawną Alternate Energy Revolving Loan Program (AERLP) jest sekcja 476.46 Kodeksu stanu Iowa z 1997 r. ze zmianami. Kodeks ten stanowi, że Iowa Energy Center ustanawia program pożyczek odnawialnych na rzecz energii odnawialnych i zarządza nim oraz tworzy fundusz pożyczek odnawialnych na rzecz alternatywnych źródeł energii w biurze skarbnika stanu, którym ma zarządzać Energy Center.

(159) Środki pieniężne z funduszu AERLP można wykorzystywać do udzielania pożyczek na budowę zakładów produkcji energii odnawialnej lub małych elektrowni wodnych zgodnie z definicją w sekcji 476.46 Kodeksu stanu Iowa z 1997 r. ze zmianami.

(160) Według władz Stanów Zjednoczonych żadne zakłady prowadzące produkcję bioetanolu nie otrzymały pożyczek w ramach AERLP w latach 2008, 2009, 2010 i w trakcie OD. Żadne z przedsiębiorstw włączonych do próby nie odniosło korzyści w ramach tego programu. W związku z tym zadecydowano, aby nie prowadzić dalszego dochodzenia odnośnie do tego programu w kontekście omawianego postępowania.

3.3.4. **Ulga podatkowa dotycząca produkcji etanolu w stanie Nebraska**

(161) Obecna stawka podatkowa na paliwa silnikowe w stanie Nebraska wynosi 0,267 USD za galon każdego rodzaju benzyny, gazoholu, bioetanolu i gazu sprężonego sprzedawanego w tym stanie. W ramach mechanizmu zachęt do produkcji etanolu, jaki obowiązywał podczas OD, przyznaje się ulgę podatkową w wysokości 0,18 USD za galon kwalifikującym się zakładom prowadzącym produkcję etanolu i funkcjonującym w dniu 30 czerwca 2004 r. lub wcześniej.

(162) Termin składania wniosków o udział w tym programie upłynął w dniu 16 kwietnia 2004 r. Zakwalifikowany zakład musiał znajdować się w stanie Nebraska oraz (i) zacząć produkcję po dniu 1 września 2001 r. lub (ii) nie korzystać z ulg podatkowych przed dniem 1 czerwca 1999 r. Wszystkie procesy fermentacji, destylacji i dehydracji musiały się odbywać w kwalifikującym się zakładzie.

(163) Z tego programu nie skorzystało żadne przedsiębiorstwo objęte próbą. W każdym razie wydaje się, że kwota subsydiów była znikoma w porównaniu z całkowitą produkcją bioetanolu w USA.

3.3.5. **Ethanol Production Incentive w stanie Południowa Dakota**

(164) Stan Południowa Dakota zarządza programem płatności na rzecz producentów bioetanolu, który zapewnia pomoc finansową kwalifikującym się zakładom produkującym bioetanol w wysokości 0,20 USD za galon wyprodukowanego bioetanolu do wysokości kwoty 1 mln USD rocznie na zakład.

(165) Alkohol etylowy musi być w całości destylowany i produkowany w Południowej Dakocie, musi być czysty w 99 %, musi być destylowany z ziaren zbóż i musi być denaturowany. Płatność za produkcję etanolu jest dostępna jedynie za kwalifikujący się alkohol etylowy produkowany przez zakłady, które rozpoczęły produkcję nie później niż w dniu 31 stycznia 2006 r.

(166) Każdy kwalifikujący się zakład może otrzymać maksymalnie kwotę 83 333 USD miesięcznie w ramach zachęt finansowych do produkcji. Jeżeli wystarczające środki finansowe nie są dostępne, aby wypłacić miesięczną płatność w wysokości 83 333 USD każdemu zakładowi produkującemu bioetanol, każdy zakład otrzymuje proporcjonalną część dostępnych środków finansowych na podstawie liczby galonów alkoholu etylowego wyprodukowanego w danym miesiącu, proporcjonalnie do wszystkich kwalifikujących się galonów alkoholu etylowego wyprodukowanych we wszystkich kwalifikujących się zakładach. Każdy kwalifikujący się zakład może otrzymać maksymalnie kwotę 1 mln USD rocznie i przez wszystkie lata uczestnictwa w programie maksymalnie kwotę 9 682 000 USD w formie płatności na rzecz produkcji. W związku z tym przedmiotowe subsydia powtarzają się i są uznane za wydatki oddzielnie dla każdego roku.

(167) Dochodzenie wykazało, że dwa przedsiębiorstwa objęte próbą odniosły korzyści w ramach tego programu w trakcie OD. W odniesieniu do obu przedsiębiorstw kwotę subsydium obliczono na podstawie kwot płatności otrzymanych w trakcie OD. Kwota subsydium została następnie rozłożona na łączną sprzedaż bioetanolu wyprodukowanego przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem w trakcie OD jako właściwy mianownik.

(168) Obliczenie to wykazało, że kwota subsydium dla obu przedsiębiorstw była nieznaczna.

3.3.6. **Wnioski dotyczące programów stanowych**

(169) Dochodzenie wykazało, że dwa z programów stanowych USA zidentyfikowanych przez skarżącego, tj. Ethanol Production Tax Credit w stanie Nebraska oraz program Ethanol Production Incentive w Południowej Dakocie, zapewniały subsydia na rzecz produkcji bioetanolu, stanowiące wkład finansowy, który przynosi korzyści producentom w wymienionych stanach. Mimo że programy te wydają się być szczególne w stanach, których to dotyczy, jednak kwota subsydiów jest nieznaczna w porównaniu z łączną produkcją bioetanolu w USA. W odniesieniu do subsydiów otrzymanych przez przedsiębiorstwa objęte próbą stwierdzono także, że wysokość subsydiowania była niewielka.

3.4. KWOTA SUBSYDIÓW STANOWIĄCYCH PODSTAWĘ ŚRODKÓW WYRÓWNAWCZYCH W OD

(170) W dochodzeniu wykazano, że wszystkie z badanych programów, z wyjątkiem jednego, wspomnianego w motywie (171) poniżej, były nieistotne i nie stanowiły podstawy środków wyrównawczych w OD.

(171) Jak wspomniano powyżej w motywach od (53) do (71), dochodzenie wykazało, że rząd USA udziela ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek w wysokości 0,45 USD za każdy galon bioetanolu wykorzystany przy produkcji mieszanki alkoholowo-benzynowej, co przynosi korzyść przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem etanolu.

(172) Subsydium to przyznawano w przeliczeniu na jednostkę, tj. z odniesieniem do ilości wykorzystanego bioetanolu. Korzyść ta dotyczy też produktu przywożonego do Unii.

(173) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego wynosi 0,45 USD za galon.

(174) Należy zauważyć, że kwota subsydiowania zależy od proporcji wagowych bioetanolu w mieszance.

(175) Uznaje się, że kwota subsydium wynosi 0,45 USD za galon w skali ogólnokrajowej, ponieważ cały bioetanol wyprodukowany w USA, w tym wywożony do Unii, ostatecznie objęty został korzyściami wynikającymi z ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek bioetanolu. W związku z tym nie jest konieczne rozróżnienie podmiotów gospodarczych, zwłaszcza że subsydium rzadko przyznaje się producentom bioetanolu, a głównie przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem bioetanolu.

(176) W następstwie ujawnienia istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których Komisja podjęła decyzję o kontynuowaniu dochodzenia bez wprowadzenia środków tymczasowych, kilka stron argumentowało, że w każdym razie producentom objętym próbą należy przypisać indywidualne marginesy subsydiowania, a w przypadku gdyby nie otrzymali ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek bioetanolu, należy przypisać im zerowy margines subsydiowania.

(177) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego każde rozporządzenie nakładające cło określa cło dla poszczególnych dostawców lub dla danego państwa dokonującego dostaw. W tym przypadku ustalono, że w związku ze strukturą sektora bioetanolu i sposobem, w jaki przyznawano subsydia, w szczególności ulgę podatkową dotyczącą mieszanek bioetanolu, indywidualne marginesy subsydiowania nie byłyby reprezentatywne i nie odzwierciedlałyby faktycznej sytuacji na rynku bioetanolu, w szczególności jeśli chodzi o wywóz.

(178) Z treści Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz z art. VI ust. 3 GATT wynika, że celem każdego środka jest zrównoważenie wpływu przywozu towarów subsydiowanych.

(179) W obecnej sprawie z dowodów zgromadzonych podczas dochodzenia wynikało, że podczas OD cały wywóz bioetanolu z USA był subsydiowany maksymalną kwotą 0,45 USD za galon. Należy zauważyć, że w pewnym momencie dochodzenia stało się jasne, że żadna próba nie była reprezentatywna, w szczególności z powodu charakteru subsydiowania w omawianym przypadku. Ponadto producenci objęci próbą nie wywozili produktu objętego postępowaniem do Unii.

(180) W rzeczywistości to działalność polegająca na mieszaniu paliw powodowała przyznanie ulgi, bez względu na to, czy przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem jest producentem czy eksporterem. W obecnej sprawie ustalono, że to przede wszystkim eksporterzy wnioskowali o przyznanie ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek bioetanolu.

(181) Twierdzono też, że w sytuacji gdyby objętym próbą przedsiębiorstwom przyznawano indywidualne marginesy subsydiowania, Komisja powinna przedstawić analizę przesiewową („pass-through") sposobu, w jaki ulga podatkowa dotycząca mieszanek bioetanolu może być automatycznie przyznawana producentom i przynosić im korzyści. Wniosek o analizę przesiewową wydaje się bezpodstawny. Subsydium jest wypłacane tylko raz, a produkt nie ulega zmianie. To właśnie produkt wywożony do UE, bioetanol, jest subsydiowany. Nie ma zatem potrzeby przeprowadzania takiej analizy.

3.5. ROZWÓJ SYTUACJI PO OD

(182) Strony podkreślały fakt, że główny program subsydiowania, tj. ulga podatkowa dotycząca mieszanek, w ramach którego podczas OD odbiorcy w USA otrzymywali subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, wygasł pod koniec 2011 r. i nie został ponownie wprowadzony. Strony wskazywały, że zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego nie nakłada się środków, jeśli subsydium lub subsydia są wycofane lub jeśli subsydia nie przynoszą już żadnych korzyści eksporterom.

(183) Z uwagi na zakończenie głównego programu subsydiowania, zidentyfikowanego podczas OD, oraz faktu, że nic nie wskazuje na to, by został on ponownie wprowadzony, strony te uznały, że nałożenie ostatecznych środków wyrównawczych nie byłoby uzasadnione. Twierdziły też, że w każdym razie wprowadzenie środków ostatecznych wykraczałoby poza to, co jest konieczne do wyrównania skutków subsydiowania w czasie, gdy te środki będą wprowadzone.

(184) Dochodzenie wykazało, że ulga podatkowa dotycząca mieszanek bioetanolu, przyznawana podczas OD, została wycofana pod koniec 2011 r. Ze względu na to, że stało się to po OD, Komisja wielokrotnie kontaktowała się z władzami USA, aby uzyskać dalsze informacje dotyczące ostatecznego zakończenia głównego programu subsydiowania.

(185) Informacje zebrane podczas dochodzenia w siedzibie władz USA oraz dalsze wyjaśnienia dostarczone przez władze USA wykazały, że pewne kwoty zostały jeszcze wypłacone odbiorcom w USA zaraz po zakończeniu OD,

a mianowicie w roku podatkowym 2012, obowiązującym w USA, czyli od dnia 1 października 2011 r. do dnia 30 września 2012 r. Choć kwoty te nadal prowadziłyby do subsydiowania powyżej poziomu *de minimis* w pierwszym kwartale roku podatkowego 2012, to kwoty wypłacone po tym okresie, a w szczególności w końcu 2012 r., byłyby nieznaczne z uwagi na zakończenie głównego programu subsydiowania w grudniu 2011 r. Dotychczas nic nie wskazuje na ponowne wprowadzenie ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek, a jej ponowne wprowadzenie w normalnych warunkach wymagałoby przyjęcia ustawy przez Kongres Stanów Zjednoczonych.

4. **REJESTRACJA PRZYWOZU Z PAŃSTWA, KTÓREGO DOTYCZY POSTĘPOWANIE**

(186) Skarżący kilkakrotnie wnioskował o rejestrację przywozu bioetanolu pochodzącego z USA, mając na celu pobór ceł z mocą wsteczną. Wniosek zawierał dostateczne dowody uzasadniające rejestrację zgodnie z art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(187) Komisja uznała, że nawet gdyby wstępnie stwierdziła, że główny program subsydiowania istniejący w OD zakończył się, to znaczy już nie przynosiłby korzyści w okresie, w którym miałyby zostać wprowadzone środki tymczasowe, istniały dowody świadczące o tym, że Stany Zjednoczone mogłyby ponownie wprowadzić taki program subsydiowania. W związku z tym, w celu zachowania praw Unii Europejskiej w tych szczególnych okolicznościach, Komisja zdecydowała się poddać przywóz produktu objętego postępowaniem rejestracji zgodnie z art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, aby ostatecznie można było z mocą wsteczną pobrać cło od tego przywozu od daty jego rejestracji. W tym celu opublikowano rozporządzenie Komisji (UE) nr 771/2012 w dniu 24 sierpnia 2012 r. ([1])

5. **ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA ANTYSUBSYDYJNEGO I REJESTRACJI**

(188) W dochodzeniu ustalono, że poza głównym programem subsydiowania, tj. ulgą podatkową dotyczącą mieszanek, opisaną powyżej w motywach od (53) do (71), kwota subsydiowania otrzymanego ze wszystkich pozostałych zbadanych programów subsydiowania była nieznaczna i nie stanowiła podstawy dla środków wyrównawczych podczas OD.

(189) Jak wspomniano powyżej w motywach od (182) do (185), podczas dochodzenia ustalono, że główny program subsydiowania, ulga podatkowa na mieszanki, wygasł z końcem 2011 r. i nie został wprowadzony ponownie. Dostępne informacje wyraźnie wskazują na zaprzestanie głównego programu subsydiowania. Dotychczas nic nie wskazuje na ponowne wprowadzenie ulgi podatkowej dotyczącej mieszanek, a jej ponowne wprowadzenie w normalnych warunkach wymagałoby przyjęcia ustawy przez Kongres Stanów Zjednoczonych.

([1]) Dz.U. L 229 z 24.8.2012, s. 20.

(190) Artykuł 15 rozporządzenia podstawowego stanowi, iż nie nakłada się środków, jeśli subsydium lub subsydia są wycofane lub wykazano, że subsydia nie przynoszą już żadnych korzyści eksporterom.

(191) Ponadto zwraca się uwagę, że zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego postępowanie zostaje niezwłocznie zakończone w przypadku ustalenia, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest *de minimis*, czyli poniżej 2 % *ad valorem*.

(192) Z uwagi na wycofanie głównego programu subsydiowania ustanowionego w OD oraz na fakt, że kwota subsydiowania otrzymana ze wszystkich pozostałych zbadanych programów subsydiowania była niższa od poziomu *de minimis* podczas OD w rozumieniu art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wprowadzenie środków ostatecznych uznaje się za nieuzasadnione.

(193) W świetle powyższych ustaleń uważa się, że niniejsze postępowanie antysubsydyjne powinno zostać zakończone.

(194) Równolegle z zakończeniem dochodzenia powinno się też niniejszym zakończyć rejestrację przywozu.

(195) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zakończyć postępowanie. Wyznaczono okres, w którym mogły one przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.

(196) W świetle powyższych ustaleń Komisja stwierdza, że postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki powinno zostać zakończone bez wprowadzenia środków antysubsydyjnych i należy również zakończyć rejestrację tego przywozu.

6. **KOMITET DORADCZY**

(197) Sprzeciw wobec zakończenia niniejszego postępowania antysubsydyjnego zgłoszono w Komitecie Doradczym. Z tego względu zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) 597/2009 postępowanie zostanie uznane za zakończone, jeśli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, nie zdecyduje inaczej. Niniejsza decyzja zostanie wówczas opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zakończone zostaje postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu bioetanolu, nazywanego czasem „paliwem etanolowym", tj. alkoholu etylowego produkowanego z produktów rolnych (wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), denaturowanego lub

nie, z wyjątkiem produktów zawierających ponad 0,3 % (m/m) wody mierzonej zgodnie z normą EN 15376, a także alkoholu etylowego produkowanego z produktów rolnych (wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), zawartego w mieszankach benzyny z zawartością alkoholu etylowego ponad 10 % (v/v), obecnie objętego kodami CN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 11, ex 2710 12 15, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 oraz ex 3824 90 97 i pochodzącego z USA.

Artykuł 2

Niniejszym poleca się organom celnym zaprzestanie rejestracji przywozu prowadzonej zgodnie z art. 1 rozporządzenia (UE) nr 771/2012. Od zarejestrowanego w ten sposób przywozu nie pobiera się cła wyrównawczego.

Artykuł 3

Rozporządzenie (UE) nr 771/2012 niniejszym traci moc.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

★ **Decyzja Rady 2012/810/WPZiB z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/235/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Iranie** 49

★ **Decyzja Rady 2012/811/WPZiB z dnia 20 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga** 50

★ **Decyzja Rady 2012/812/WPZiB z dnia 20 grudnia 2012 r. zmieniająca wspólne stanowisko 2003/495/WPZiB w sprawie Iraku** 54

2012/813/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/178/Euratom, EWG upoważniającą Luksemburg do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9533)* 55

2012/814/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/184/Euratom, EWG upoważniającą Danię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9538)* 56

2012/815/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 96/564/Euratom, WE upoważniającą Austrię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9539)* 57

2012/816/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 96/565/Euratom, WE upoważniającą Szwecję do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9547)* 59

2012/817/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/185/Euratom, EWG upoważniającą Grecję do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9549)*..... 60

2012/818/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. upoważniająca Danię do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczania podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9551)* 61

PL

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

2012/819/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. uchylająca decyzję 90/182/Euratom, EWG upoważniającą Zjednoczone Królestwo do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9556)* 62

2012/820/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/180/Euratom, EWG upoważniającą Niderlandy do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9567)* 63

2012/821/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/177/Euratom, EWG upoważniającą Belgię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9568)* 64

2012/822/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/179/Euratom, EWG upoważniającą Republikę Federalną Niemiec do wykorzystywania danych statystycznych za lata poprzedzające rok przedostatni oraz do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9569)* 65

2012/823/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/183/Euratom, EWG upoważniającą Irlandię do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9570)* 67

2012/824/UE, Euratom:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 90/176/Euratom, EWG upoważniającą Francję do nieuwzględniania określonych kategorii transakcji i do wykorzystywania określonych przybliżonych danych szacunkowych do obliczenia podstawy zasobów własnych opartych na VAT** *(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 9572)* 68

2012/825/UE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2012 r. kończąca postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki i kończąca rejestrację takiego przywozu wprowadzoną rozporządzeniem (UE) nr 771/2012** 70

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Uni Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL